

ஆனந்தக் கண்ணீர்

முகல்வண்ணன்

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

சிஷ்யுள் னர்

செவ்வண்ணம்

ஆனந்தக்கண்ணீர்

ஆனந்தக்கண்ணீர்

முடிவற்றது

ஸ்ரீ பாரதி பதிப்பகம்
18 rue Cail, 75010 PARIS, FRANCE

அனுசரணையுடன்

32/9 ஆற்காடு சாலை சென்னை 24
கமிழ்நாடு இந்தியா

Anandha Kanneer

(A Collection of Two Novels)

Author : Muzhilvannan

May 2006

ISBN 81 - 89748 - 16 - 5

Mithra 129

Pages : 144

Price : ~~65.00~~

In Collaboration with

Mithra Arts & Creations Pvt Ltd.,

32/9 Arcot Road, Kodambakkam

Chennai - 600 024.

Ph : 2372 3182, 2473 5314

Email : mithra2001in@yahoo.co.in

ஆனந்தக்கண்ணீர்

(இரு நாவல்கள்)

முகில்வண்ணன்

பக்கங்கள் : 144

விலை : ~~65.00~~

Published by

Sri Bharathi Pathipagam

18 rue Cail, 75010 PARIS, France

Tel : 01 42 05 46 04 / Fax : 01 42 05 46 36

Email : shribharathi2@wanadoo.fr

என்னுரை

1971-ல் மித்திரன் தினசரியில் வெளிவந்த ஆக்கமே “ஆனந்தக்கண்ணீர்” என்னும் இக்குறுநாவல். இப்போது வாராந்தரியாக வெளிவரும் மித்திரன் (வீரகேசரி நிறுவனத்தின் மித்திரன்) அப்போது மாலைத் தினசரியாக வந்தது. பரபரப்பாக விற்பனையான மித்திரன் தொடர்கதைகளையும் வெளியிட்டது. அத்தகைய தொடர்கதையாக இக்குறுநாவலும் முதன்முறையாகப் பிரசுரித்தமானது. முதற்கண் அப்பத்திரிகைக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

1971-ம் ஆண்டு. இனப்பிரச்சினை தீவிரமடைவதற்கு முன்னர் எழுதிய கதையிது. அன்று நான் கண்ட கருத்தை இன்றும் சில வெளிநாட்டவர்கள் கூறக்கேட்கிறேன். எதிரும் புதிருமான இரு இனமும் இல்லற வாழ்க்கையில் இணைவதன் மூலம் இனப்பிரச்சினையைத் தீர்க்கலாம் என்று சிலர் கருதுகின்றார்கள்.

அமைதியும் சாந்தமுமான கௌதம புத்தரின் சிலைகள் அவ்வாறான அதிர்வலைகளையே பரப்பிக் கொண்டிருக்கும். புத்தருக்கு முன் சென்ற கதாநாயகனும் அந்த உணர்வையே அனுபவிக்கிறான். அதன்

மூலம் அமைதியிழந்த அவனது உள்ளம் அமைதி கொள்கிறது. அவனது கவலைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கரைவதை உணர்கின்றான். இதனால் புத்தர் முன்னால் எப்போதும் அமர்ந்திருக்கவேண்டும் என்று கருதி புத்தர் சிலையையே வாங்கித் தன் அறையில் வைத்துக் கொள்கிறான்.

இப்போது இலங்கையில் இனப்பிரச்சினை கொழுந்து விட்டு எரிகிறது. வெளிநாட்டில் இருந்து வரும் அந்நியர் நாடு முழுவதும் இருக்கும் நூற்றுக்கணக்கான புத்தர் சிலைகளைக் காண்கிறார்கள். அதில் தவழும் அமைதியையும் சாந்தத்தையும் உணர்கிறார்கள். இவ்வாறான அமைதியையும் சாந்தத்தையும் அதிர்வலைகளாகப் பரப்பும் நூற்றுக்கணக்கான சிலைகள் இருக்கும் இந்நாடு ஏன் அமைதியிழந்து காணப்படுகிறது? இலங்கைக்கு வரும் வெளிநாட்டவர் இந்தக் கேள்வியை எழுப்பத் தவறுவதில்லை.

அப்போது, 1971-ல், எனது கதாநாயகன் உணர்ந்த இவ்வதிர்வலைகளை ஏன் இப்போதைய சிங்கள மக்கள் — புத்தரை உளமார வணங்குபவர்கள் — உணரத் தவறுகிறார்கள்? இதனை பௌத்தர்கள் மட்டுமல்ல, பௌத்த குருமாரும் அல்லவா உணரவும் உபதேசிக்கவும் தவறுகிறார்கள்? இதனாலன்றோ இன்று நாடு அமைதியிழந்து இன்னல்பட்டு அழிந்து கொண்டிருக்கிறது!

கௌதம புத்தர் உயிருள்ள உடலில் இருக்கும் போது பரப்பிய அதிர்வலைகளையே அவரது உயிரற்ற சிலைகளும் பரப்பிக் கொண்டிருக்கின்றன. இதனை உணர்ந்து அனுபவிக்க சிங்கள மக்கள் தலைப்பட்டால் நாட்டில் இனப் பிரச்சினை இல்லை என்றாகிவிடும்.

இரு இனமும் இல்லற வாழ்க்கையில் இணைவதன்மூலம் இனப்பிரச்சினையைத் தீர்க்கலாம் என்ற கருத்து இனப்பிரச்சினை இல்லாத காலத்தில் எழுதிய இக்கதை மூலம் முன்வைக்கப்படவில்லை. இதனை

நுணுக்கமாகக் கையாளவேண்டியது சமூகப் பெரியார் களது பொறுப்பாகும். எதேச்சையாக எழுதப்பட்ட இக்கதை இக்கருவுக்கு வலுவூட்டுவதாக இருக்குமானால் மகிழ்ச்சியடைவேன். அத்துடன் மித்ர ஆர்ட் கிரியேசன் தொழில் விற்பன்னர்களுக்கும், புத்தக வெளியீட்டாளரும் பதிப்புரையாளருமான பாரதி பதிப்பக உரிமையாளர் திரு. ஸ்ரீதரன் (பிரான்ஸ்) அவர்கட்கும், பொறுமையுடன் ஒப்புநோக்கி செப்பனிட்ட நண்பர் யாமூர் துரை அவர்கட்கும், "நினைத்து ஒன்று" குறுநாவலை 1996-ல் வெளியிட்ட இலங்கை தினகரன் பத்திரிகைக்கும், அதன் அப்போதைய ஆசிரியர் குழுவுக்கும் லேக்ஹவுஸ் நிறுவனத்துக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள் உரித்தாகுக...

முகில்வண்ணன்

(வே. சண்முகநாதன்)

பாண்டிருப்பு

கல்முனை

பதிப்புரை

தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெல்லாம்
பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்.

— பாரதி

உயிர் வாழ்வதற்கு காற்றை சுவாசிக்கிறோம். உணர்வுகளைப் பகிர்ந்துகொள்ளத் துணையைத் தேடுகிறோம். இயந்திர வாழ்க்கையின் கோரப்பிடியில் சிக்கித் தடுமாறி வெதும்பி, விரக்தியடையும் மனசுக்கு இதமளிக்கவும், மனிதர்களில் இயற்கையாகத் தோன்றி தற்போது அருகி வரும் அன்பு, கருணை, பரிவு, பாசம், கொடை போன்ற நல்ல உணர்வுகளை மேம்படுத்தவும், மனிதநேயம் மிக்கவர்களாக மாற்றவும் புத்தக வாசிப்புகள் மிக மிகப் பயன்படுகின்றன.

புத்தகம் இல்லாத வீடு — ஜன்னல் இல்லாத அறை போன்றது. எந்த வீட்டில் நூலகம் இருக்கிறதோ அந்த வீட்டில் ஆன்மா இருக்கிறது என மொழிந்தார் சிந்தனையாளர் பிலேட்டோ.

உலகம் மிகவும் சுருங்கிவிட்டது. தொலைத்தொடர்பு ஊடகங்களின் வளர்ச்சி அசுர வேகம் பெற்றுள்ளன. இந்நிலையில் பார்த்துணர்தல் பெருகி, படித்துணர்தல் அருகி வருவதாக உலகின் நூலாத் திசைகளிலிருந்தும் குரல்கள் எழுகின்றன. ஆனால் அவ்வாறான ஒலிகளை அடக்குவதுபோல் அண்மைக்காலங்களில் நடைபெறுகின்ற புத்தகக் கண்காட்சி

களில் பல கோடி ரூபாய்களைத் தாண்டி புத்தகங்கள் விற்பனையாகி வருவதை நோக்கினால், எத்தனை மீடியாக்கள் எந்த உருவத்தில் தோன்றி மயக்கினாலும், மனதை மெல்லுணர்வுக்குக் கொண்டு செல்லும் மகத்துவம் புத்தக வாசிப்பு களுக்கு மட்டுமே உரியது என்பது தெளிவாகின்றது.

இவற்றை பரிபூரணமாக உணர்ந்துகொண்ட புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்கள் புதுப்புது வடிவில் புதுமைகளை உள்ளடக்கிய புத்தகங்களைப் பிரசுரித்து வருகின்றனர். அத்தகைய பெருமுயற்சிக்கு எம்மாலான சிறு பங்களிப்பாக நண்பர் ச. பிரேம் நந்தகுமாரின் தந்தை முகில்வண்ணனின் (வே. சண்முகநாதன்) ஆக்கமாகிய ஆனந்தக்கண்ணீர் என்கிற நாவலை, சென்னை மித்ர ஆர்ட் கிரியேசன் உதவியுடன் வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்வெய்துகிறோம்.

இரா. ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ பாரதி பதிப்பகம்
பிரான்ஸ்

எனக்குத் தமிழும்
தமிழுணர்வும்
உண்டிய

மீன்பாடும்

தேனாடு

எனச்

சிறப்பிக்கப்படும்

மட்டக்களப்பு

மாநிலம் வாழ்

தமிழ் இலக்கிய

நேசர்களுக்கு

இது

படையல்

ஆளுக்கண்ணீர்

அலை கடலில் புயலில் சிக்கிய தோணி போன்று அலைந்த தன் மனத்தை ஒரு நிலைப்படுத்தி ஓய்வுபெற்று அமைதியாகச் சில காலம் வாழவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டான் மகேந்திரன். இல்லாவிட்டால் சொந்த ஊரிலே வேலை செய்யும் அவன் வெளியூருக்கு மாறுதல் கேட்பானா?

எப்போதோ மாறிச்சென்றிருந்தால் அவன் இத்தனை நாளும் பட்ட துயரை மறந்திருக்கலாம். ஆனால் இங்கு மாறி வர கஷ்டப்பட்டபடியால் அப்படி மாறிச் செல்லவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவன் மனதில் தோன்றவில்லை.

இத்தனை நாளும் இதை உணராமல் தணலில் பட்ட புழுப்போல் துடித்துக் கொண்டிருந்தவனை ஆறுதலாக இருக்க வைத்தது அன்று கந்தோருக்கு வந்திருந்த கூடிதம். அன்று வருட முடிவில் கொடுக்கப்படும் மாற்றத்திற்கு விரும்பியவர்களை

விண்ணப்பிக்கும்படி கேட்டு வந்திருந்தது கடிதம். அதைக் கண்டதுமே அவன் மனதில் நம்பிக்கை ஒளி தோன்றியது. இனி தன்னால் இந்த உலகில் வாழமுடியாது என்றிருந்த வனின் எண்ணத்தை மாற்றி, இங்கில்லாவிட்டாலும் எங்காவது சென்று மனம் ஆறி வாழலாம் என்று தோன்றியது.

அன்று மாலையே அதற்குரிய விண்ணப்பப்படிவத்தை நிரப்பிக் கையளித்தபோது நாளையே மாற்றம் கிடைத்து விடாதா என்ற ஏக்கம்தான் அவன் மனதில் தோன்றியது.

சொந்த ஊரில் நான்கு வருடங்கள் வேலை செய்யக் கூடிய வசதி இருந்தும் அதை விரும்பாத முதல் மனிதனாக இரண்டாவது வருடத்திலே தானாக விரும்பி விண்ணப்பித்தான். மகேந்திரனின் விண்ணப்பத்தைப் பார்த்த அவனது சகஉத்தியோகத்தர்கள் வியப்படையவில்லை. காரணம் அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். அவர்களென்ன, ஊரே அறிந்தது தானே. அதனால் ஏற்பட்ட அவமானம் தாங்கமுடியாமல் அல்லவா மாறுதல் கேட்டு விண்ணப்பிக்கிறான் மகேந்திரன்.

விண்ணப்பப் படிவத்தைக் கையளித்துவிட்டு அமர்ந்த மகேந்திரனுக்கு தான் எவ்வளவு எளிதாக இந்த இடத்தை விட்டுச் செல்லப்போகிறேன் என்று எண்ண மனம் வருந்தியது. மனவருத்தம் ஏற்பட்டதற்குக் காரணம்... அங்கு இன்னும் இருக்கவேண்டும் என்று அவன் விரும்பியதில்லை. ஆனால் அங்கு வர அவன் பட்ட கஷ்டங்கள்... அதை நினைத்தால்...

அப்போது அவனுக்கு அந்த நிகழ்ச்சிகள் மனதில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்த் தோன்றின.

அம்பாந்தோட்டை - தண்டனை பெறுபவர்கள் செல்லும் இடமென்று அவனுக்குத் தெரியும். ஆனால் அவன் பதவியைப் பெற்றுச் செல்லவேண்டி ஏற்பட்டதும் அவனால் அதற்கு மறுப்பு தெரிவிக்க முடியவில்லை. எப்படியென்றாலும் செல்லவேண்டுமே!

அங்கு சென்று ஒரு வருடமாகியபோதுதான் அந்தக் காதல் உதயம் ஆயிற்று. அதனால்தான் ஊருக்கு மாறிச் செல்ல வேண்டிய அவசியமும் ஏற்பட்டது. ஆனால் நினைத்த

வுடனேயே அவனால் மாறிச் செல்ல முடியவில்லை. கந்தோர் மூலமாக எழுதிய விண்ணப்பங்கள், தங்கள் சங்கம் மூலமாக எடுத்த நடவடிக்கைகள் எதற்கும் பலன் கிடைக்கவில்லை. காதல் நினைவுகளைச் சுமந்துகொண்டு அவனால் நடமாட முடியவில்லை.

இரண்டு வருடமாவது முடிந்தபின்னர்தான் மாறுதல் கிடைக்கும் என்று தெளிவாயிற்று. ஆனாலும் அவன் சோர்ந்து விடவில்லை.

கடைசியாக அரசியல்வாதிகளிடம் சென்று முறையிட்டான். அவர்கள் “இம், ஆம்” என்பதும், கொழும்புக்கு அவர்கள் செல்லும்போது வரச்சொல்வதும் செல்வதுமாக நாட்களும் கழிந்து கொண்டிருந்தன. பணமும் செலவழிந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் மாறுதல்தான் கிடைக்கவில்லை.

அப்போதுதான் அவனுக்கு ஒரு உபாயம் தோன்றியது. ஆமாம்; அப்படியாவது தந்திரமாக முயற்சி செய்து பார்ப்போம் என்று எண்ணிக்கொண்டான்.

மகேந்திரன் இருந்த வீட்டுத் தெருவின் ஒரு கோடியில் தான் அந்தத் தொகுதி எம்.பி.யின் வீடு இருந்தது. அவருடைய நெருங்கிய நண்பர் ஒருவரின் வீட்டுக்கு எதிரில்தான் மகேந்திரன் வாடகைக்கு வீடு எடுத்திருந்தான். அவருக்கு வயது வந்த மகள் ஒருத்தி இருந்தாள். அவளைத் தன் உபாயத்திற்குப் பயன்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும் என்பது அவன் எண்ணமாயிற்று. அவர்கள் சிங்களவர்கள்தான். அதனால் என்ன? அடிக்கடி கண்டு சிரித்துப் பழக்கம்தானே. அதுவும் வேண்டாம், தன் காரியம் வெற்றிபெற்றால் போதுமே.

அன்று மகேந்திரன் தன் நண்பர்களுடன் அம்பாந்தோட்டைக் கடற்கரைக்கு உலாவச் சென்றிருந்தான். கடற்கரையில் எதிர் வீட்டுக்காரருக்கு வேண்டிய சொந்தக்காரப் பொடியன் சிலருடன் இருப்பதைக் கண்டும் காணாதவனாக அவர்கள் அருகில் அமர்ந்துகொண்டான். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்த எண்ணிக்கொண்டான்.

பரம ரகசியம் சொல்வதுபோல் தனது திட்டத்தைக் கூறினான் மகேந்திரன். ஆனால் அது பக்கத்திலிருந்தவர்களுக்கும் கேட்கத்தான் செய்தது.

“எப்படியும் அந்தக் ‘குட்டி’யை கடத்தத்தான் வேண்டும். என்னுடைய வலைக்குள் அகப்படுகிறாள் இல்லையே” என்றான் மகேந்திரன்.

“யாரது குட்டி?” என்றான் அவர்களுள் ஒருவன்.

“எதிர்வீட்டுக் குட்டிதான். வெறும் சிரிப்புடன் மட்டும் தான் இருக்கிறது. எத்தனை நாளைக்குப் பொறுக்கிறது. இன்னும் கதையைக் காணோம்” என்றான்.

இப்போது அருகிலிருந்தவர்கள் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் அவர்களுள் இருந்த எதிர்வீட்டுக்காரியின் சொந்தக் காரனின் காதுகள் கூர்மையாகி இவன் கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. அவனுக்கு இவர்களைத் தெரியும். ஆதலால் அவர்கள் கதையும் விளங்கியது.

“அதற்கு நீ என்ன செய்யப்போகிறாய்?” என்றான் ஒருவன்.

“அதுக்கா தெரியாது...? இவள் ஒவ்வொரு நாளும் பின்னேரம் பின்னல் பழகப் போகிறவள். அப்போது அந்த வழியால் போகிறவன் போல் காரில் போய் ஏற்றிக்கொண்டு போவதுதான் திட்டம்” என்றான்.

“நீ பாம்போடு விளையாடுகிறாய். அந்தாள் ஆர் என்று உனக்குத் தெரியாதா? எம்.பி.யின் கையாள். இதை அறிந்த உடனே உனக்கு உடனடியாக மாற்றம்தான் கிடைக்கும். வேறு பதில் இல்லை. அதுவும் அரசாங்க எம்.பி.யின் ஆள். தெரிந்துகொள். அந்த ஆளுடன் மோதாத” என்றான் இன்னொருவன்.

“அதுதான் நடக்காது. இவர் இல்லை, இவர் அப்பன் வந்தாலும் எனக்கு மாறுதல் எடுத்துத் தரமுடியாது. எனக்குத் தெரியாதா என்ன?” என்று இடைமறித்தான் மகேந்திரன்.

இப்படியாக இவர்கள் சிரிப்பும் பகிடியுமாகக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கையில் பக்கத்திலிருந்தவர்கள் எழுந்து செல்லத் தொடங்கினார்கள். இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சொந்தக் காரப் பொடியனே இருப்புக்கொள்ளாமல் அவர்களையும் எழுப்பிக்கொண்டு நடந்தான்.

நண்பர்கள் கதை முடிந்து வீடு செல்ல மாலையாகி விட்டது. ஆனால் அதற்கிடையில் அந்தப் பொடியன் சொந்தக் காரர் வீட்டுக்குச் சென்று தான் கேள்விப்பட்டதைக் கூறினான்.

“ஆமாம்; அதற்குச் செய்யக்கூடியது உடனடியாக அவனை மாற்றிவிடுவதுதான். ஏதும் விபரீதம் ஏற்பட முதல் மாற்றிவிட்டால் சரி. அப்படியில்லாமல் பின்னர் ஏசிப் பேசிச் சண்டை பிடித்தால் ஊர் முழுவதும் அம்பலமாகி விடும். அதனால் நமக்குத்தானே கௌரவக் குறைவு. அடுத்த வருக்குத் தெரியாமல் அவனை மாற்றிவிட்டால் எல்லாம் சரியாகிவிடும். இந்த எம்.பி.க்கு அவனை மாற்ற முடியாதாம் என்று கூடக் கூறினான்.”

அவளுடைய தகப்பனாருக்கு மீசை துடித்தது. இருந்தாலும் பெண்ணின் மானம் காக்கப்பட வேண்டும் என்று கருதியவராக “சேட்”டை எடுத்து மாட்டிக்கொண்டு எம்.பியின் வீட்டுக்கு நடந்தார்.

சென்றதும் எம்.பி.யின் முன்னால் ஆழ்ந்த யோசனையுடன் அமர்ந்துவிட்டார். எம்.பி. வந்து “என்ன பேசாமல் உட்கார்ந்துவிட்டீர்?” என்று கேட்டார்.

“உங்களால் எனக்கு ஒரு விஷயம் ஆகவேண்டும். உங்களால் முடியும் என்றால் சொல்கிறேன்” என்றார்.

“என்னால் முடிந்தால் உங்களுக்குச் செய்யாமலா விடுவேன். என்னவென்று சொன்னால்தானே பார்க்கலாம்” என்றார் எம்.பி.

“ஒருவரை மாற்றித் தர வேண்டும்” என்றார்.

எம்.பி. சிரித்தார்.

“இதற்குத்தானா இத்தனையும். வேண்டும் என்றால் நாளையே மாற்றித் தருகிறேன்” என்றார்.

இவ்வளவு விரைவில் இதற்கு நடவடிக்கை எடுப்பார்கள் என்று மகேந்திரன் நினைக்கவும் இல்லை. கதை சென்று அவர்கள் காதில் ஏற ஒரு கிழமையாகி, அதை

அவர்கள் எண்ணிப்பார்த்து முடிவு எடுக்க இன்னும்மொரு கிழமை சென்று, அதை எம்பியிடம் கூறி நடவடிக்கை எடுக்க மற்றுமொரு கிழமை கழிந்து, இப்படி மாறுதல் கிடைப்பதாக இருந்தாலும் எப்படியும் ஒருமாதமாகும் என்றுதான் எண்ணினான் அவன்.

இத்தனை வேகமாக நடந்தேறியது அவனுக்குத் தெரியாது.

அடுத்த இரண்டு நாட்களில் ஊருக்குத் தந்தியில் மாற்றம் கிடைத்தபோது மகேந்திரன் மகிழ்ச்சியினாலும் ஆச்சரியத்தினாலும் திக்குமுக்காடிப்போனான். இது எப்படி வந்தது என்றே விளங்கவில்லை. அடுத்தநாள் பயணப்படப் புறப்பட்டபோது எதிர்வீட்டுக்காரர் வந்து, “என்ன மாறிப் போகிறீர்களா? எங்கட எம்பியால உங்களை மாற்றமுடியாது என்று கூறினீர்களாமே? அதுதான் இப்படிப் போறீங்க” என்று கூறியதும் மகேந்திரனுக்கு எல்லாம் விளங்கிவிட்டது.

“மிகவும் நன்றி.”

சிங்களத்தில் கூறிவிட்டு பஸ்நிலையத்தை நோக்கி நடந்தான். அவர் அங்கு கூடி நின்றவர்களுடன் ஏதோ கதைப்பது கேட்டது. அவருடைய திறமையைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருப்பார். ஆனால் மகேந்திரன் இப்படியான ஒரு மாற்றத்திற்காகவே அவ்வாறு கதையைக் கட்டிவிட்டான். ஆனால் அது இவ்வளவு விரைவாகச் செயல்படும் என்று எதிர்பார்க்கவே இல்லை. இருந்தாலும் மாறுதல் கிடைத்த மகிழ்ச்சியுடன் நடந்தான்.

யாழ்ப்பாணத்தில் வேலை செய்வதென்றால் மகிழ்ச்சியாக இருக்காதா பின்னே? வீட்டில் இருந்து தினமும் கந்தோருக்குச் செல்லலாம். சாப்பாடும் வீட்டுச் சாப்பாடு.

வீடும் சாப்பாடும் கேட்டா மகேந்திரன் யாழ்ப்பாணத்திற்கு மாற்றம் கேட்டான்? இல்லை. அவற்றைவிட மேலான ஒன்றை மனதில் வைத்திருந்தான். அதை எண்ணித் தான் மாற்றம் கேட்டான். எண்ண எண்ண இனிக்கும் அந்த

இன்பத்தை நேரில் சென்று அனுபவிக்கலாம் என்றல்லவா மாற்றத்தை விரும்பினான்.

அது கிடைத்தபோது அவன் மகிழாமல் வேறு என்ன செய்வான்? யார், எந்த நோக்கத்துடன் மாற்றம் செய்திருந்தாலும் அது ஊரோடு கிடைத்திருப்பது அவனுக்கு மகிழ்ச்சி. அந்த மகிழ்ச்சியிலே திளைத்தவனாக நடந்து கொண்டிருந்தான் மகேந்திரன். இன்பலோகம் அவன் கண்முன்னே தோன்றி மாயாஜாலம் காட்டியது.

அன்று இவ்வாறு மகிழ்ச்சியாக வந்த மாறுதல் இன்று அதிர்ச்சியையும் ஏமாற்றத்தையும் தந்து தன்னை ஊரை விட்டே ஓடவைக்கும் என்று மகேந்திரன் எண்ணவில்லை. எண்ணுவதென்ன? கனவுகூடக் காணவில்லையே. அப்படி இருக்க இப்படி நடந்தால் அவனுக்கு எப்படியிருக்கும்? அதை அவனால் எப்படி தாங்கிக் கொள்ளமுடியும்?

இதை எண்ணியதுமே அவன் கண்கள் குளமாயின. அதைவிட நண்பர்கள் தன்னை உற்று நோக்குவதையும் அவனால் காணப் பொறுக்கவில்லை. தலையை மேஜை மேல் கவிழ்த்துக்கொண்டு கண்ணீர் விட்டான்.

அவனது கவலையை உணர்ந்த நண்பர்கள் எத்தனை முறைதான் ஆறுதல் கூறுவார்கள். அவர்களும் அலுத்து விட்டார்கள். அவன் தன் பாட்டில் அமர்ந்து துயரை ஆற்றிக் கொள்வது வழக்கமாகிவிட்டது.

இன்று மாறுதலுக்குரிய விண்ணப்பத்தைக் கையளித்து விட்டுப் பழைய எண்ணங்களில் மூழ்கியவன் தன் பலவீனமான இடத்தில் தாக்கம் ஏற்பட்டதினால் கண் கலங்கி நின்றான்.

மாறுதல் கேட்டு விண்ணப்பித்த பின்னர் சிறிது கவலையை மறந்திருந்தான் மகேந்திரன். இன்னும் சில நாட்களில் மாறிச் சென்று மன அமைதியுடன் வாழலாம் என்ற எண்ணமே அவனுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. அதை எண்ணிக் கொண்டு நாட்களைக் கடத்திக் கொண்டிருந்தான் மகேந்திரன்.

அவன் கொண்ட காதலும் அதனால் ஏற்பட்ட வேதனையும் அவமானமும் தான் அவனை ஊரைவிட்டே துரத்தி விடக் காரணமாக இருந்தபோதும், அதனால் அவன் சில உண்மைகளையும் அறிந்துகொண்டான்.

அன்று அவனுடைய வீட்டுக்கு வந்த சில நண்பர்கள் காதலைப்பற்றிக் கதைத்தபோது, ஒரு அறிஞன், காதலிக் காமல் இருப்பதைவிட, காதலித்துத் தோல்வியாவது அடைவது மேல் என்று கூறினானாம் என்றார்கள்.

இவர்கள் கதையில் குறுக்கிடாமல் மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மகேந்திரன் இதைக் கேட்டதும் பேச ஆரம்பித்தான்.

“காதலிக்காமல் இருப்பதைவிட காதலித்துத் தோல்வி அடைவதுமேல் என்று ஒரு அறிஞன் கூறியதாகக் கூறினாய். அது எவ்வளவு தூரம் உண்மையோ நானறியேன். ஆனால் இவ்வுலக இன்பங்களிலெல்லாம் சிறந்தது — உயர்ந்தது காதலின்பம். அதுவே இன்பத்தின் எல்லையுமாகும். இதே போல், காதலித்துத் தோல்வி அடைபவன் பெறும் துன்பத்தை விடப் பெரிய துன்பமும் இவ்வுலகில் வேறெதுவும் இருக்க முடியாது என்பது எனது திடமான முடிவு. நான் அனுபவத்தில் கண்ட உண்மையுங்கூட”

“காதலிக்காமல் இருப்பவன் இவ்வுலகத்தில் இன்பத்தையோ துன்பத்தையோ முறையாக அனுபவிக்க முடிவதில்லை. இடைப்பட்ட நிலையில் வாழ்கிறான். சிறந்த இன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டுமானால் அவன் காதலிக்க வேண்டும். ஆனால் காதலில் வெற்றி என்று கருதி கல்யாணத்தை முடித்தாலும் அது உண்மையான வெற்றி ஆகாது. காதலில் தோல்வியடைந்த பின்னர்தான் கல்யாணம் செய்து கொள்ளவேண்டும். அதுதான் என்னைப் பொறுத்தவரையில் உண்மையான வெற்றி என்பேன்.

இதை ஏன் கூறுகிறேன் என்றால், காதலில் வெற்றி பெற்றுக் கல்யாணம் முடிப்பவன் இன்பத்தில் திளைத்து இவ்வுலகத்தையே மறந்திருக்கின்றான். அவனால் இவ்வுலக வாழ்க்கையை உணர முடிவதில்லை. அதை அனுபவிக்கவும்

முடியாது. காதலித்துத் தோல்வி அடைந்தால் அவன் பெறும் துன்பம் பொறுக்க முடியாதுதான். ஆனால் அந்தத் துன்பத் திலேதான் அவன் வாழ்க்கையின் தத்துவத்தையே உணருகிறான். வாழ்க்கை ஏன்? எதற்காக? என்பதை அறிந்து வாழ்கின்றான். வாழ்க்கையில் வறுமையும் துன்பமும் அடைந்த தத்துவஞானிகளே இதற்குச் சான்று.

இப்படியொரு நிலையை அடைந்துவிட்டேன் என்பதற்காக நான் கூறவில்லை. இப்படி ஒரு நிலையை நான் அடைந்து பெற்ற அனுபவத்தின் வாயிலாகத்தான் கூறுகிறேன். எனக்கு இப்படி ஏற்பட்டுவிட்டபடியால் எல்லோருக்கும் ஏற்படவேண்டும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அனுபவத்தின் வாயிலாகச் சிறந்தது என்று அறிந்து கூறுகின்றேன்” என்று தத்துவமே பேசினான் மகேந்திரன்.

மகேந்திரனின் பேச்சைக் கேட்ட நண்பர்கள் வாயடைத்துப் போனார்கள். அவர்களுக்கும் பேச எதுவும் வைக்காமல் எல்லாவற்றையும் அவனே பேசிவிட்டான். இதற்கு மேல் அவர்களால் எதுவுமே பேச முடியவில்லை. அனுபவசாலியான மகேந்திரன் கூறியதை மறுத்துப் பேசக்கூடிய அளவுக்கு மற்றவர்களுக்கு அனுபவம் இருக்கவில்லை. இப்போதுதான் “எல் போட்” போட்டுக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு மகேந்திரனின் பேச்சைக் கேட்கப் பெரும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. அதற்குமேல் பேசக்கூடிய தைரியம் அவர்களுக்கு இல்லை.

தான் ஏதோ பேசக்கூடாததைப் பேசிவிட்டதாக எண்ணினான் மகேந்திரன். அவர்கள் மௌனந்தான் மகேந்திரனை அவ்வாறு எண்ணவைத்தது. இல்லாவிட்டால் அவர்கள் ஏன் மௌனமாகவேண்டும்?

இனி அதுபற்றிப் பேசுவதில்லை என்று முடிவெடுத்து விட்டார்கள்போல் வேறு பேச்சில் இறங்கினார்கள் நண்பர்கள். மகேந்திரனும் அதுபற்றி மேலும் பேசாமல் அவர்களுடன் அவர்கள் பேச்சில் ஈடுபட்டான்.

இவ்வாறாக நாட்களைக் கழித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் மகேந்திரன் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க மாற்றமும் வந்து சேர்ந்தது.

கண்டிக்கு மாற்றம் என்று அறிந்ததும் மகிழ்ச்சியடைந்தான் மகேந்திரன். மனதில் இருந்த பாரம் குறைந்தது. இதயத்தில் நிறைந்திருந்த வேதனை குறைந்தது. மகேந்திரன் கேட்டிருந்த முதலாவது இடம் கண்டி. இது கிடைத்ததில் அவனுக்கு மகிழ்ச்சிதான். ஊரைவிட்டுச் செல்லவேண்டி ஏற்பட்டுள்ளதே என்று எண்ணிக் கவலைப்பட வேண்டிய நிலையில் கண்டிக்கு மாற்றம் கிடைத்திருக்கிறதே என்று சிறிது மகிழ்ச்சியடைந்தான். காரணம், கண்டி நகரம் அவனுக்கு மனஅமைதியைத் தரும் என்று அவனுடைய உள்ளுணர்வு கூறியதுதான். உண்மையில் அதற்கு எதிர்மாறாக நடக்க இருந்தாலும் அதுபற்றி அறியாமலும், அறிய விரும்பாமலும் இவ்வாறு எண்ணி மகிழ்வதுதான் மனித இயல்பாயிற்றே. அப்படியிருக்க மகேந்திரன் மட்டும் அதற்கு விதிவிலக்கா?

அவனும் அவ்வாறு எண்ணி தன் மனத்தைத் தேற்றிக் கொண்டான். அதனால் ஆறுதல் அடைந்தான். இப்போது ஊரை மறந்து உலகை மறந்து எண்ணமெல்லாம் கண்டியை நோக்கிப் பறந்தது. அவனும் அதன் கூடவே சென்றான். தன் உள்ளத்திற்கும் உடலுக்கும் ஆறுதல்தர இருக்கும் அம்மாநகரைத் தான் முன்னர் எப்போதோ கண்ட நிலையில் எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டான்.

கண்டியைக் கடந்து எங்கெல்லாமோ பிரயாணம் செய்திருக்கிறான் மகேந்திரன். ஆனால் கண்டியில் நின்று அதைச்சுற்றிப் பார்த்ததில்லை. பாடசாலையில் படிக்கும் போது கண்டிக்கு உல்லாசப் பிரயாணம் வந்ததும் ஞாபகம் இருக்கிறது. ஆனால் அது எத்தனையோ வருடங்களுக்கு முன். இப்போது கண்டி நகரம் எத்தனை மாறுதல்களுடன் எழிலாகக் காட்சி தருகின்றதோ என்று எண்ணவே இன்பமாக இருந்தது.

இப்போதுதான் கண்டிக்குத் தங்குவதற்கென்றே முதன்முறையாக வரவிருந்தான் மகேந்திரன். இனியென்ன அதையே தனது சொந்த ஊராக மாற்றிக்கொண்டு அங்கேயே தங்கி

விடவேண்டும் என்று அவன் மனம் திட்டம் தீட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அம்மாவுக்கு ஆதரவாக இருக்கவேண்டும் என்பது உண்மைதான். அதற்கு நான் மட்டும் தானா? தம்பியிருக்கிறானே, அவன் பார்த்துக் கொள்ளட்டும். நான் உழைக்குமட்டும் என்னால் முடிந்த பணத்தை அனுப்பிக் கொண்டிருப்பேன். அதைவிட இனி என்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது. இத்துடன் ஊரையே மறந்து விடுவதுதான் புத்திசாலித்தனம்.

அம்மா இறப்பிற்கு — அதை அறிந்தால் அதற்கு மட்டும் ஒருமுறை இந்த ஊரை நான் மிதிக்கவேண்டும். உறவினர் ஒன்றும் செய்யவில்லைதான். ஆனால் அவர்கள் எல்லாம் இனியேன்? அதுதான் கடைசிமுறையாக இருக்கும். அத்துடன் ஏதோ ஒரு ஊரை எனது சொந்தமாக்கிக் கொண்டு வாழ வேண்டியதுதான். அதுவே இனி ஆறுதலாக இருக்கும். பேருக்கு அண்ணன் தம்பி என்று உறவுமுறை கொண்டு ஆட்டு மந்தைகள் போல் வாழ்வதைவிட, அவற்றை மறந்து தன்னந்தனியனாக வாழ்வது எவ்வளவோ மேல். எனக்கென்ன தலைவிதியா இவனுக்கெல்லாம் உழைத்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்று? அதற்குரிய தகுதி அவனுக்கில்லையே. அப்படியிருக்க நான் என்ன செய்யலாம். என்மீது குற்றம் இல்லை என்பதை ஊர் அறியும். இனி நான் வாழவேண்டிய வழியறிந்து வாழ வேண்டியதுதான். அதைவிட வேறு வழி இல்லை. அதற்கு மேலும் குற்றம் இருந்தால் ஆண்டவன் மன்னிக்கட்டும்” என்று எண்ணிக்கொண்டான் மகேந்திரன். சா வீட்டுக்குச் சென்றதும் பிறக்கும் ஞானம்போல் ஊரை விட்டே செல்ல எண்ணியதும் இப்படியான ஞானம் உதித்தது மகேந்திரனுக்கு.

மகேந்திரன் ஊரைவிட்டுச் செல்ல — மாறுதலில் செல்லவேண்டிய ஆயத்தங்களைக் கவனித்துவிட்டுத் தன் தாயிடம் வந்தான். கடைசி முறையாக மனந்திறந்து பேச வேண்டும் என்று அவன் மனம் துடித்தது. தாயின் சோகமே உருவான முகத்தைப் பார்க்க மனவருத்தமாகத் தான் இருந்தது.

“என்னை உன் பிள்ளையாகப் பெற்றதற்காக நீ இப்படி வருந்த வேண்டியிருக்கிறது. என்னை மன்னித்து விடு தாயே” என்று எண்ணத்தான் முடிந்ததே தவிர கூறமுடியவில்லை.

“அம்மா, நான் போகப் போகிறேன். உங்களுக்குத் தெரியும், இந்த உலகில் நான் இனிமேலும் இருந்து மதிப்புடன் வாழமுடியாது என்று. அதனால்தான் நானாகக் கேட்டு இந்த மாற்றத்தைப் பெற்றுச் செல்கிறேன். இனி அடிக்கடி இங்கு வரமாட்டேன். அதற்காக நான் செய்யவேண்டிய கடமைகளை மறக்கமாட்டேன். வேண்டியதை வேண்டிய போது எழுதியனுப்புங்கள். அவற்றை எல்லாம் நிறைவேற்று வேன். அதற்குமேல் என்னால் எதுவும் செய்யமுடியாதம்மா. நான் ஏதும் குற்றம் செய்திருந்தால் என்னை மன்னித்துக் கொள்ளம்மா” என்றவன் கண்கள் கலங்கின.

“மகனே, நீதான் என்னை மன்னிக்கவேண்டும். உன் கூடவே உன்னுடைய மதிப்பை, மானத்தைக் கெடுக்கவென்றே இன்னொருவனைப் பெற்றேனே. அதற்கு நீதான் என்னை மன்னிக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் நீ இப்படி என்னைப் பிரிந்து செல்லவேண்டுமா?” என்று அழுதழுது கூறினாள். பெற்றமனம் பித்தல்லவா. அது அழுது கரைந்தது. பிள்ளை மனம் கல்லாக உருகாமல் இருந்தது.

“அம்மா, அழுவதால் ஆவதொன்றும் இல்லை. இனிமேல் ஆகவேண்டியதைக் கவனிக்க வேண்டியதுதான். அதை விட்டுவிட்டு அழுது கொண்டிருந்தால் எப்படி? நான் அன்று கூறியதுபோல் தம்பியையும் அவளையும் சேர்த்து வையுங்கோ. இன்னும் என்ன இருக்கிறது? அவனுக்கு உழைப்புமில்லை. எப்படி அவளைக் காப்பாற்றப் போகிறானே எனக்குத் தெரியாது” என்றான் மகேந்திரன்.

“அவன் உனக்குத் துரோகம் செய்தும் நீ அவனைப் பற்றிக் கவலைப்படுகிறாயே. அப்படி அவன் உன்னைப் பற்றி எண்ணியும் பார்க்கவில்லையே” என்றாள் தாய்.

“என்ன செய்தாலும் நான் அவனுக்கு அண்ணன், அவன் எனக்குத் தம்பிதானே அம்மா. அந்த உறவை இனி எப்படியும் மாற்றமுடியாதே ஏதோ தெரிந்தோ தெரியாமலோ

நடந்துவிட்ட தவறுக்காக அவனைக் கழித்துவிடலாமா? எனக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தை மாற்றமுடியாதுதான். அதற்காக என்ன செய்ய?" என்றான் மகேந்திரன். ஆத்திரத்தில் எப்படித்தான் ஏசினாலும் எண்ணினாலும் இப்படித்தான் பேச முடிந்தது.

“எனக்கு நேரம் போகுது. நான் வருகிறேன் அம்மா. நான் சொன்னதைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றவன் இருக்கையைவிட்டு எழுந்தான்.

“மகனே, போய் உடம்பைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள். நீ இங்கு வராவிட்டாலும் சந்தோஷமாக அங்கேயே நல்லா இரு. அம்மாவையும் மறந்திராதே” என்றாள்.

“உங்களுக்கு அந்தக் கவலையே வேண்டாம். அம்மா, எனக்கு இது முதல் முறையில்லையே. முன்னர் இருந்து பழக்கம்தானே. என்னைப்பற்றி நீங்க கவலைப்படாமல் இருந்தால் போதும். வருகிறேன் அம்மா” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

கண்கள் நிறைந்து கண்ணீர் வழிய அந்தத் தாய் அவன் செல்லும் வழியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் உள்ளம் உருகிக் கண்கள் வழியே வழிந்து கொண்டிருந்தது. யாருமற்ற அனாதையாகத் தான் விடுபட்டுவிட்டதாக இப்போதுதான் முதன்முதல் உணர்ந்தாள்.

கணவனை இழந்த கைம்பெண்ணாக இருந்தபோதும் வயது வந்த இரு ஆண்மக்களை சிங்கங்கள் போல் வளர்த்திருந்ததால் அந்தக் கவலையை மறந்து அவளால் வாழ முடிந்தது. தன் கணவனின் இழப்பை அவரின் சாயலைக் கொண்ட இரு மக்களும் ஈடு செய்தார்கள். ஆனால் இப்போது...?

ஒருவன் தகாத செயல் செய்துவிட்டு ஊரை விட்டுச் சென்றுவிட்டான். அவன் எங்கு சென்றான் என்றே தெரியாது. அறியவேண்டும் என்ற முயற்சியும் யாருக்கும் இல்லாததால் அறியமுடியவில்லை என்றே கூறவேண்டும். அவன் செய்த செயலால் குடும்பத்திற்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தால் யாரும் அவனைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை.

இப்போது அவனுடைய அண்ணன் ஊரை விட்டுச் செல்கிறான். தம்பி யாரிடமும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் சென்றான். அவனால் ஏற்பட்ட அவமானத்தால் இவன் பலரும் அறியும்படி செல்கிறான். அவன் செல்வதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த தாய் தான் தனித்துவிட்டதை இப்போதுதான் உணருகிறாள்.

தனிமரமாக நிற்கும் அந்தத் தாய்க்கு ஆறுதல் கூற பெற்ற மக்கள் இல்லை. உற்றார் உறவினர் இருந்தால்தான் தான் பெற்ற பிள்ளைகள் தன்னைக் கவனிக்கவேண்டும் என்று தாய் உரிமையுடன் எதிர்பார்க்கிறாள். ஆனால், தன்னைப் பெற்ற தாய்; அவளைக் கவனிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் இன்றைய மக்களிடம் அறவேயில்லாமல் போய்விட்டது. நாகரீக வளர்ச்சியினால் மக்கள் அடைந்த முன்னேற்றம் இது. இதேபோல் பெற்றோரும் அடையவேண்டும்.

அதாவது பெற்று வளர்த்து விடுவதுடன் தங்கள் கடமை முடிந்துவிட்டது என்ற மனோபாவத்துடன் வாழப் பழகிக் கொண்டால் பிரச்சினைக்கே இடமிருக்காது.

அப்படியென்றால் பாசம் கவலையின்றி மந்தைகள் போல் மனிதர்களும் வாழலாம். அதைத்தானே முன்னேற்றம், நாகரீக வளர்ச்சி என்று இன்றைய இளம் சமூகத்தினர் நினைக்கின்றனர். மேல்நாட்டாரின் அப்படியான வளர்ச்சி தானே “ஹிப்பி”கள். ஆனால் என்னதான் செய்தாலும் பெற்றோரை மாற்ற முடியாதே. அதைத்தான் அவர்கள் “பெற்ற மனம்” என்று அழுத்தமாகக் கூறுகின்றார்கள்.

பெற்றமனம் பித்தாக தாய் அழுது கொண்டிருக்க, பிறந்த ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்ட மகேந்திரன் ரயில் ஏறித் தன் பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தான். கவலைகளுடன் புறப்பட்டவன் ஊரைவிட்டுத் தூரச் செல்லச் செல்ல தன் மனக் கவலைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைவதை உணர்ந்தான்.

கிழக்கு வானில் மெல்ல மெல்ல சூரியன் கிளம்பிக் கொண்டிருப்பது போல் அவன் மனதில் மகிழ்ச்சியும் மெல்ல

மெல்லவே தலைகாட்டத் தொடங்கியது. இதுவரை இருந்த எண்ணங்கள் மாறிப் புதுமையான எண்ணங்கள் தோன்றலாயின. அவ்வாறான எண்ணங்களில் லயித்தவனாக கண்டிமாநகரை வந்தடைந்தான் மகேந்திரன். புகையிரத நிலையத்தை விட்டு வெளியேறியதும் முதன்முதலாக அவன் இதயம் திறந்து தனக்குத் தானே சிரித்துக்கொண்டான்.

புகையிரத நிலையத்தை விட்டு வெளியே வந்ததும். சில்லென குளிர் காற்று வீசியது. பூமழை பொழிந்து அவனை வரவேற்றது. இச்சூழ்நிலையில் நடக்கும்போது தலையில் இருந்த ஏதோ பாரத்தை இறக்கி கீழே வைத்துவிட்டு நடப்பது போன்றிருந்தது. பாரம் குறைந்திருப்பதுபோல் தோன்றவே தன்னை மீண்டும் ஒருமுறை பார்த்தான், ஏதாவது சாமானை மறந்து விட்டுவிட்டு வருகிறானா என்று.

அவன் உள்ளுணர்வு முன்னமே கூறியது சரி என்று தான் அவனுக்கு இப்போது தெரிந்தது. கண்டி மாநகர் தன் கவலைகளையெல்லாம் நீக்கி, தன்னையும் ஒரு மனிதனாக வாழவைக்கும் என்று அவன் எண்ணியது வீண் போகவில்லைபோல் தெரிந்தது. அந்த நம்பிக்கையினூடே நடந்து கொண்டிருந்தான்.

கண்டி தனக்கு முன்பின் தெரியாத நகரமாக இருந்த போதும் அதைப்பற்றி அவன் கேள்விப்பட்டவற்றிலிருந்து இப்படித்தான் இருக்கும் என்று அனுமானித்திருந்தான்.

ஆனால் நேரில் இப்போது பார்க்கும்போது எண்ணத்தையும் மிஞ்சி அழகுத் திருநகராகக் காட்சியளித்தது.

நகர்ச் சந்திக்கு வந்ததும் தன் நடையைத் தளர்த்தி மணிக்கூண்டுக் கோபுரத்தடியில் சென்று நின்று நாலா பக்கமும் திரும்பிப் பார்த்தான். நாளைக்குத்தான் காரியாலயத்திற்குச் சென்று கடமையேற்க வேண்டும். இன்று ஒரு முறை சென்று காரியாலயத்தைப் பார்வையிட்டு வரலாம். ஆனால் அதுவரை எங்கே தங்குவது? என்ற பிரச்சனை இப்போது எழுந்து நின்றது. நாளை கந்தோருக்குச் செல்லும் வரை அல்லது நல்லதொரு விடுதி கிடைக்கும்வரை எங்கே யாவது தங்கியாக வேண்டுமே.

எங்கே போகலாம்? என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த வனின் நேர் எதிரே “முஸ்லீம் ஓட்டல்” நிமிர்ந்து நின்றது. அங்கு தேநீர் அருந்தச் சென்றால், பரிமாறுபவனிடம் விஷயத்தை அறிந்துகொள்ளலாம் என்று எண்ணியதும் அந்த ஓட்டலை நோக்கி நடந்தான் மகேந்திரன்

ரயில் பிரயாணத்தில் அலுத்துக் களைத்து வந்திருக்கும் புதியவனைப் பார்த்த இரண்டு மூன்று பேர் ஓடிவந்து கவனித்தார்கள். தோற்றத்தில் புதியவன் ஏதும் கூடுதலாக “டிப்ஸ்” தருவான் என்ற எண்ணம் போலும்.

முடிவில் ஒருவன் அவனுடைய தேவைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனிடமே கேட்டான் மகேந்திரன், “இங்கு தங்குவதற்கு இடம் இருக்கிறதா?” என்று.

“ஆமாம், தனியத்தானே? ஒரு அறை வேண்டுமா ஐயா? அவரிடம் சென்று “புக்” பண்ணிவிட்டு வாருங்கள்” என்று அங்கு வீற்றிருந்த ஒருவரையும் சுட்டிக்காட்டினான்.

பிரச்சினை தீர்ந்துவிட்டதாகக் கருதிய மகேந்திரன் அவரை நோக்கிச் சென்று இருநாட்களுக்கு ஒரு அறையை எடுத்துக் கொண்டான். ஒருவன் அழைத்துச் சென்று அறையைக் காட்டிவிட்டான்.

அறைக்குச் சென்றதும் உடையை மாற்றிக் குளித்து விட்டு வந்தான். வெளியே சென்று தனது கந்தோரைப் பார்த்துவிட்டு வரலாம் என்று எண்ணினான்.

அவ்வாறு எண்ணினாலும், குளித்ததாலும், பிரயாணக் களைப்பினாலும் சாப்பிட்டவுடன் தன்னையறியாமலே நித்திரை வந்தது. சாப்பிட்ட பின்னர் படுத்துக் கொண்டான். எத்தனையோ நாட்களுக்குப் பின் இன்றுதான் ஆறுதலாக ஆனந்தமாக திருப்தியுடன் படுத்து உறங்கினான். உல்லாசமான உறக்கமே இன்பம் தருவதாக இருந்தது.

அன்று மாலை எழுந்தவன் கண்டி மாநகரைச் சுற்றிப் பார்ப்பதில் செலவிட்டான். அவன் உள்ளம் மகிழ்ச்சியால் துள்ளியது. நீண்டநாட்களுக்குப் பிறகு மகிழ்வடைந்தது. அவனுக்கு ஆனந்தமாக இருந்தது. அந்த ஆனந்தத்தில் கண்ணீர்

கூட வழிந்தோடியது. அப்படியான சூழலை ஏற்படுத்தித் தந்த கண்டிநகரை மனதிற்குள் வாழ்த்தியவனாக நடந்து திரிந்தான் மகேந்திரன். அவன் மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை.

அன்றிரவை முஸ்லீம் ஓட்டலில் கழித்துவிட்டு அடுத்த நாள் காலை கந்தோருக்கு புறப்பட்டுச் சென்றான். புதிய கந்தோருக்குச் செல்வதில் உற்சாகமாக இருந்தது. தனக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தை அறிந்த கந்தோருக்கு வேண்டா வெறுப்புடன் சென்றுவந்த நாட்கள் மறைந்துவிட்டன. இப்போது புதுக் கந்தோருக்குச் செல்கிறான். தனக்கு நடந்ததை அறியாதவர்கள்தானே இங்கு இருக்கிறார்கள் என்பதில் மகிழ்ச்சி வேறு. அதைவிட அந்தக் கந்தோர் கண்டியில் இருப்பதும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

கந்தோருக்குச் சென்றதும் அங்கு நடந்த வரவேற்பில் சக உத்தியோகத்தர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்று மேலோட்டமாக அறிந்துகொண்டான் மகேந்திரன். அந்த வகையிலும் அவனுக்கு மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருந்தது. தான் பட்ட துன்பத்திற்கு வட்டியும் முதலுமாகச் சேர்த்து மகிழ்ச்சி யடையக் கூடியவாறு இப்போது சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கிறது.

அந்த மகிழ்ச்சியான சூழலில் நல்ல நண்பர்களுடன் இரண்டறக் கலந்துவிட்ட மகேந்திரனின் இதயத்தில் இருந்த துன்பச் சுமை இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்துவிட்டது.

“இப்போது எங்கே மச்சான் இருக்கிறாய்?” என்று கேட்டான் சிறிதரன்.

“முஸ்லீம் ஓட்டலில் தங்கியிருக்கிறேன். இனிமேல் தான் ஒரு “போடிங்” தேடவேண்டும்” என்றான் மகேந்திரன்.

“உனக்கு விருப்பம் என்றால் நான் இருக்கும் “போடிங் கவுசில்” எனது அறையிலே இரண்டு பேரும் இருக்கலாம்” என்றான் சிறிதரன்.

“பின்னேரம் போய்ப் பார்ப்போம். வசதியென்றால் பரவாயில்லை” என்றான் மகேந்திரன்.

வீட்டு — விடுதிப் பிரச்சினையும் இவ்வாறு எளிதில் நீங்கிவிடும் என்று மகேந்திரன் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. சிறிதரன் ஒரு நல்ல வசதியான வீட்டில்தான் தங்கியிருந்தான். அந்த வீட்டின் முன் அறையில் சிறிதரன் “வோடராக” இருந்தான். அவனுக்குக் கூட இருந்தவன்தான் மகேந்திரனின் வருகைக்காக மாறிச் சென்றவன். அது ஒரு சிங்கள வீடு என்பதால் தனக்குத் துணையாக மகேந்திரனையும் சேர்த்துக் கொள்ள விரும்பினான் சிறிதரன். அந்த வீட்டையும் அதன் வசதிகளையும் பார்த்ததும் மகேந்திரன் வருவதற்கு ஒப்புதல் தந்துவிட்டான். அன்று மாலையே வீட்டுக்கு வரும்படி அழைத்தான் சிறிதரன்.

“ஓட்டலுக்குக் காசு கட்டியிருக்கிறேன். இப்பொழுது என்ன அவசரம். நாளைக் காலையிலேயே வருகிறேனே” என்றான் மகேந்திரன்.

அடுத்தநாள் அந்த வீட்டுக்குப்போனதும் தன்னுடைய பிரச்சினை எல்லாவற்றிற்கும் தீர்வு கண்டு விட்டவனாக நிம்மதியடைந்தான் மகேந்திரன். அவனது மனச்சுமை நீங்கி மிகவும் இலேசாக இருந்தது. பழைய எண்ண அலைகள் தன் நெஞ்சத்தில் மோதாவண்ணம் தன்னை எப்போதும் ஏதாவது ஒன்றில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருந்தான் என்பதைவிட அவனுடன் இருந்த சிறிதரனே அவனை அவ்வாறு ஈடுபட வைத்திருந்தான் என்பதே பொருந்தும். மகேந்திரனின் மன நிலையை அறிந்தோ அறியாமலோ சிறிதரன் இந்த உதவியை மகேந்திரனுக்குச் செய்து கொண்டிருந்தான்.

காலை எழுந்ததும் கொஞ்ச நேரம் அரட்டை. அது முடிந்ததும் காலைக்கூடன்களை முடித்துக்கொண்டு சாப்பிட்டு விட்டுப் புறப்பட்டால் கந்தோர். மதியச்சாப்பாடும் கந்தோருக்கே வந்துவிடும். அதனால் மதியவேளையில் வெளியே செல்லவேண்டிய அவசியமும் ஏற்படவில்லை. மாலை வீட்டுக்கு வந்தால் மீண்டும் புறப்பட்டுவிட்டு உலாத்துதல். இந்த வேளையின்போது மகேந்திரன் அறியாத பல இடங்

களையும் நாளுக்கொன்றாகச் சுற்றிக் காட்டிக் கொண்டிருந்தான் சிறிதரன். அது முடிந்து இரவாகியதும் படம் அல்லது “கிளப்”புக்குச் செல்லுதல். அது முடிந்து வந்ததும் கட்டிலில் “தொப்” பென்று விழுவதன்றி வேறேது ஓய்வு. இவ்வாறாக ஓய்வு ஒளிச்சலின்றி சிறிதரனுடன் சுற்றிக்கொண்டிருந்தான் மகேந்திரன்.

சில நாட்களில் மகேந்திரன் “கிளப்”புக்குச் செல்வதை நிறுத்திக்கொண்டான். அங்கு சென்றால் விளையாடிப் பொழுதைப் போக்கலாம்தான். ஆனால் குடிக்கப் பழக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. அது மட்டும் என்றால் பரவாயில்லை. இன்னும் சில தீயசெய்கைகளும் தன்னுடன் ஒட்டிக்கொள்ளப்பார்ப்பதை அறிந்தான் மகேந்திரன். இதனால் கிளப்புக்குச் செல்லும் வேளைகளில் சிறிதரனைத் தட்டிக் கழிக்க முற்பட்டான் மகேந்திரன். அவன் இவற்றிற்கெல்லாம் பழக்கப்பட்டவனாதலால் இவனைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

மகேந்திரனைத் தன்போக்கில் விட்டுவிட்டுத் தான் தன் போக்கில் சென்றான் சிறிதரன். இருவரும் ஒன்று சேர்ந்து செல்லக்கூடிய இடங்களுக்குச் சேர்ந்து சென்றார்கள். செல்லமுடியாதபோது தனித்துச் சென்றார்கள்.

இருவரும் ஒருநாள் தலதா மாளிகைக்குச் சென்றார்கள். முன்னரும், அதாவது ஆரம்பத்தில் அதைக் காட்டுவதற்கு அழைத்துச் சென்றிருக்கிறான் சிறிதரன். அதில் மேலும் மேலும் பார்ப்பதற்கொன்றுமில்லை. ஆனால் அன்று விசாக தினம் போயாநாள். சனக்கூட்டம் மிகுந்து காணப்பட்டது. அன்று இருவரும் ஒன்றாக அங்கு சென்றார்கள்.

“இன்று ஒரு விசேஷமான நாள். இதைவிட விசேஷமான நாட்களும் உண்டு. அப்போது வந்தால்தான் பல வண்ணங்களைக் காணலாம்” என்றான் சிறிதரன் சனக் கூட்டத்தைக் கண்டதும்.

அதன் வாசலுக்கு அருகாமையில் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தபொழுது மலர் விற்கும் பெண் ஒருத்தி “மாத்தயா,

பூஜாவட்ட மல் கெனியண்ட” (பூசைக்கு பூ கொண்டு போங்கள்) என்று மலர்த் தட்டு ஒன்றை நீட்டினாள்.

தன்னை அறியாமல் அந்த மலர்த்தட்டைப் பெற்றுக் கொண்டான் மகேந்திரன். அதற்குரிய பணத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டு தாமதப்பட்டுவர, திரும்பிப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிறிதரன், “உனக்கேன் இது? இது அவர்கள் கொண்டு வைத்து வணங்குவது” என்றான்.

“இருக்கட்டும், வாங்கிவிட்டேன், பரவாயில்லை” என்றான் மகேந்திரன்.

மகேந்திரன் ஒரு இந்து. அதைவிட ஒரு தமிழன் என்பதுதான் சிறிதரனைக் கேள்வி கேட்க வைத்தது. பௌத்தர்கள்தான் மலர்த்தட்டை வைத்துவிட்டு விழுந்து வணங்குவார்கள். சிறிதரன் போன்றோர் அங்கு புதினம் பார்க்கச் செல்வதல்லால் வணங்குவதற்கல்லவே. அவ்வாறு வந்த மகேந்திரன் ஏன் மலர்த்தட்டை வாங்கினான் என்பதுதான் சிறிதரனுக்குப் புரியாத புதிராக இருந்தது.

அதைக் கேள்வியில் கேட்டும் அவன் சரியான பதில் கூறாமல் மழுப்பிவிட்டது சிறிதரனுக்குப் பிடிக்கவே இல்லை. இப்படி இன்னும் ஒருசில கேள்விகளுக்கு மகேந்திரன் மழுப்பலான பதில் கூறியிருப்பது அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. அப்போது மகேந்திரனைப் பற்றியே ஒரு ஆராய்ச்சியை மனத்துள் நடத்திக்கொண்டிருந்தான் சிறிதரன்.

சிக்கடைந்த ஒரு நூல்பந்தில் ஒருசில முடிச்சுகளைக் கண்டுபிடித்துவிட்டால் போதுமா? அதன் தலைப்பைக் கண்டால்தானே முடிச்சுகளை அவிழ்த்து சிக்கலை விடுவிக் கலாம்.

ஆனால் சிறிதரனோ தலைப்பைக் காணாதவன். எந்தச் சிக்கலையும் விடுவிக்க முடியாமல் தேடியலைந்த மனத்துடன் மீண்டும் மகேந்திரனை உற்றுப் பார்த்தான். சிறிதரனுக்கு அவன் ஒரு விளங்காத புதிராகவே தோற்றமளித்தான்.

இப்போது வணக்க மண்டபத்துள் வந்து நின்றிருந்தார்கள். அங்கிருந்த புத்தர் சிலைக்கு முன்னே நிறைய மலர்த்

தட்டுகள் இருந்தன. மக்கள் குந்திக் கொண்டும், முழங்காலில் இருந்துகொண்டு தலை கவிழ்த்து வணங்கிக் கொண்டும், இருந்தும் நின்றும் இருந்தார்கள்.

சிலர் மௌனமாகவும் வேறு சிலர் சத்தமிட்டும் ஏதேதோ கூறிக்கொண்டும் வணங்கிக்கொண்டும் இருந்தனர். இன்னும் வந்துகொண்டிருந்தவர்கள் வந்ததும் தங்கள் மலர்த்தட்டைக் கொண்டு புத்தருக்குக் காணிக்கையாகச் செலுத்தி விட்டு வந்து அமர்ந்து வணங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

இவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மகேந்திரன் தன் கையில் கொண்டுவந்து வைத்துக் கொண்டிருக்கும் மலர்த்தட்டை என்ன செய்வது என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தவன், பலர் சென்று வைத்துவிட்டு வருவதைக் கண்டதும் தானும் மக்கள் முன்னே நடந்து சென்று மலர்த்தட்டை புத்தருக்கு அர்ப்பணித்துவிட்டு திரும்பி தன் இடத்தை வந்தடைந்தான்.

அப்போது அவன் போதிசத்துவரின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அதைப் பார்த்ததும் அவனும் சிலையாக மாறிவிட்டான். அமைதி தவழப் புத்தரின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவர் முகத்தில் தவழ்ந்த குறுநகையும் பிரகாசித்த ஒளியும் அவனை ஆட்கொண்டு அவனையும் சிலையாக்கி விட்டது. அப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் கண்கள் குளமாயின. மனதில் இருந்த பாரங்கள் கரைந்து கண்ணீராக வெளியேறுவது போன்ற உணர்வடைந்தான். சிறிதுநேரம் மகேந்திரன் அப்படியே லயித்து நின்றிவிட்டான்.

கண்டியில் புத்தர் கோயில் கொண்டிருப்பதுதான் அந்நகரில் வாழும் மக்கள் துன்பம், துயரம் இன்றி வாழ்வதற்குக் காரணம். அவர் அருள் பாலிக்கும் இடம் ஆகையால் தான், தான் காலெடுத்து வைத்ததுமே தனது துன்பத்தை மறக்கக்கூடியதாக இருந்தது. அது தொடர்ந்து கரைந்து கரைந்து இல்லாமலே போய்விடும் என்று எண்ணினான் மகேந்திரன்.

தன் துயரம் குறைவதற்குக் காரணமான புத்தரைக் கண்வெட்டாது பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் மகேந்திரன். தான் இனித் தன் துயரை மறந்து இன்பமாக வாழலாம் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்குத் தோன்றியது.

தன்னிலை மறந்து நின்ற மகேந்திரனும் தன் கூடவே வருகிறான் என்ற நினைப்பில் சிறிதரன் அவனை விட்டு விட்டு சென்று தலதா மாளிகையில் பல இடங்களைச் சுற்றிப் பார்த்தவன் இடையில் மகேந்திரன் தன்கூட வராதது கண்டு திரும்பிவந்தான். வந்தவன் மகேந்திரன் கண்ணீர் வழிய தன்னை மறந்து நிற்பதைக் கண்டு அதிர்ச்சி அடைந்தான்.

அவன் கிட்டே சென்று மகேந்திரனைத் தொட்ட போதுதான் சுயநிலைக்கு வந்தவனாய் சிறிதரனைப் பார்த்துச் சிரித்தவண்ணம் ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டான். சிறிதரனோ எதுவும் புரியாமல் அவனை அதிசயத்துடனும் புதுமையாகவும் பார்த்தான்.

மகேந்திரன் அதைப் பொருட்படுத்தாது தன் கண்களைத் துடைத்துவிட்டு சிறிதரனுடன் நடந்தான். சிறிதரன் தனக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியின்றும் நீங்காமல் என்ன கதைப்பது என்று தெரியாதவனாக அவன் கூடவே நடந்தான்.

மகேந்திரன் தலதா மாளிகையை விட்டுச் சென்றானே தவிர அவன் மனம் செல்லவில்லை. அது புத்தரின்முன்னே போய் நின்றது. அவர் முகம் அவன் கண்முன்னே நிற்பது போல் இருந்தது. அவரை எப்போதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்ற ஏக்கம் மகேந்திரனின் மனதில் கிளர்ந்தெழுந்தது. அதை அடக்கிக்கொண்டு நடந்தான் மகேந்திரன்.

நண்பர்கள் இருவரும் வீதியில் எதுவுமே பேசாமல் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். இருவர் மனதிலும் இருவகைக் கிறக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது. புத்தரைக் கண்டு துயரை மறந்து இன்பம் நிறைந்த நெஞ்சுடன் நடந்துகொண்டிருந்தான் மகேந்திரன். சிறிதரன், அவனுக்கு இந்த நிலை எதனால், ஏன், எப்படி ஏற்பட்டது என்று அறியாமல் திகைப்படைந்தவனாக, இதை எப்படி அறிந்து கொள்வது என்று விளங்க தவனாக நடந்துகொண்டிருந்தான்.

அவனுடைய நிலைகண்டு மிகவும் குழப்பம் அடைந்த வனாக அவனுடனே சென்று கொண்டிருந்தான் சிறிதரன்.

அறைக்கு இருவரும் வந்ததும் ஒருவரையொருவர் வியப்புடன் பார்த்துவிட்டு மௌனமாக அமர்ந்து கொண்டனர் என்றாலும் சிறிதரனுக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை. அவன் ஆவல் மேலும் பெருகிக்கொண்டே வந்தது. அதைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாதவனாக மகேந்திரனிடமே கேட்டான் சிறிதரன்.

“ஏன் மச்சான் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறாய்? உன் செய்கையெல்லாம் புதுமையாக இருக்கிறதே? உன்னை விளங்கிக்கொள்வதே கஷ்டமாக இருக்கிறது. உன் மனதிலும் ஏதோ இருக்கிறதுபோல் தெரிகிறது” என்றான் சிறிதரன்.

அவன் மட்டுமென்ன, யாரும் இதே கேள்வியைத் தான் அவனிடம் கேட்டிருப்பார்கள். அதைத்தான் சிறிதரனும் கேட்டான்.

“உண்மைதான் சிறி. ஆனால் அத்துன்பத்தை மறந்து வாழுவென்றுதான் ஊரைவிட்டே வந்தேன். தயவுசெய்து அதைப்பற்றிக் கேட்டு என் மனதை மீண்டும் புண்ணாக் காணாதே. இப்போதுதான் அது மறைந்து வருகிறது. புத்தரின் முன்னால் நின்றால் என் துயரமெல்லாம் பனி மறைவது போல் இருக்கிறது” என்றான்.

“உனக்குத் துயர் தருவது என்றால் வேண்டாம். என்றாவது ஒருநாள் நீ சொல்ல விரும்பினால் சொல். என்னால் முடிந்தால் அதற்கு உதவி செய்கிறேன்” என்றான் சிறிதரன்.

இதைக் கேட்டதும் மகேந்திரன் சிரித்தான். “இறைவனாலேகூட இதற்கு உதவி செய்ய முடியாமல் போய்விட்டதாம். இவன் எனக்கு உதவி செய்யப் போகிறானாம்.”

இப்படி எண்ணியதும் மீண்டும் அவன் முகத்தில் புன்சிரிப்பொன்று தவழ்ந்தது. இருந்தாலும் நண்பனின் மனந்தளரவிடக்கூடாது என்ற எண்ணமும் எழுந்தது.

“சிறி நீ எனக்கு உதவி செய்யவேண்டும் என்று கருதும் நல்ல நோக்கத்தைப் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் உன்னால் எதுவும் செய்யமுடியாதவாறு காலம் கடந்துவிட்டது. அதை எண்ணித்தான் சிரித்தேன். தயவுசெய்து என்மீது அனுதாபப் படாதே. காலம் வரும்போது உன் உதவி தேவைப்படும் போது கட்டாயம் நான் உன்னிடம் கேட்பேன். அப்போது நீ உதவி செய்தால் போதும். நீ கேட்டதற்கு நன்றி சிறி” என்றான் மகேந்திரன்.

“சரி சரி, அதுபற்றிக் கவலைப்படாதே. எப்போதென்றாலும் உனக்குத் தேவைப்படும்போது நான் உதவி செய்யக் காத்திருக்கிறேன்” என்றான் சிறிதரன்.

சிறிதரனின் கேள்வி மகேந்திரனைச் சிறிது சிந்திக்க வைத்தது.

இருந்தும் அதில் ஆழ்ந்து மீண்டும் பழைய நிலைக்கு வந்துவிடாமல் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணியவனாக அத்துடன் நிறுத்திவிட்டு வேறு கதைக்கு மாறினான் மகேந்திரன்.

ஆனால் அந்தக் கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க நேரமேது? சிறிதரன் அந்த ஊருக்குப் பழக்கமானவன். பல வருடங்களாகச் சேவை செய்துவருபவன். அவனுக்கு அங்கே நிறைய நண்பர்களும் முசுப்பாத்திகளும் உண்டு. அதனால் அவன் அங்கு மேலும் தங்கி நிற்க விரும்பாதவன்போல் எழுந்தான்.

“என்ன சிறி. அவசரமாக எங்கோ செல்லப் போகிறாய் போல இருக்கிறது?” என்று பேச்சுக்குக் கேட்டு வைத்தான் மகேந்திரன்.

“வேறொரு ‘அப்பொயின்ட்மென்ட்’ இருக்கிறது, போயிட்டு வாறனே” என்று கூறிக்கொண்டு சென்றான் சிறிதரன்.

சிறிதரன் தன்னைத் தனியே விட்டுச் செல்வது மகேந்திரனுக்கு ஆறுதலாகத்தான் இருந்தது என்றாலும் கேட்டு வைத்தான். அவன் மகேந்திரனைத் தனியே விட்டுவிட்டுச்

சென்றதும் மகேந்திரன் மானசீகமாக புத்தருக்கு முன்னால் சென்று நின்று உருகினான்.

மகேந்திரன் வந்த புதிதில் இருவரும் எங்கு சென்றாலும் ஒன்றாகத்தான் சென்றார்கள். ஆனால் மகேந்திரனுக்குப் பழக்கமில்லாதது “கிளப்பு”க்குச் சென்று குடிப்பது, சூதாடுவது போன்றவை. அதனால் “கிளப்பு”க்கு விளையாடுவதற்குக் கூடச் செல்வதை நிறுத்திவிட்டான். மனவேதனையைத் தீர்க்கும் மருந்து “கிளப்பு”யில் இருப்பதைக் கூறிப் பலமுறை அழைத்து ஏமாந்த சிறிதரன் இப்போது மகேந்திரனைத் தனியே விட்டுவிட்டுத் தன் பாட்டில் செல்லப் பழகிக் கொண்டான். வீணாக அரட்டையடிக்க விரும்பாத மகேந்திரனுக்கு அது பெரும் உதவியாக இருந்தது.

கோயிலுக்கும் படத்திற்கும் வேறு எங்காவது உலாத்தலுக்கும் செல்வதானால் மட்டுமே மகேந்திரன் சிறிதரனுடன் செல்வான். மற்ற நேரங்களில் தானும் தன்பாடும் அல்லது அந்த வீட்டுக் குழந்தைகளுடன் அவர்கள் தோட்டத்தில் விளையாடுவதே வழக்கமாகப் போய்விட்டது.

சில நேரங்களில் தனித்திருந்து, நடந்ததைப் பற்றிக் கவலை அடையும்போது தலதாவுக்குச் செல்வான். அங்கு சிறிதுநேரம் புத்தருக்கு முன்னால் நின்றுவிட்டுத் திரும்பி வரும்போது புது மனிதனாகத்தான் திரும்பிவருவான்.

இப்படியான வசதி இறைவன் தனக்களித்த கொடை என்றே மகேந்திரன் கருதினான். கண்டிக்குத் தனக்கு மாற்றம் கிடைத்ததும், அத்துடன் தலதாமாளிகைக்கு அருகே வீடு கிடைத்ததும் அவன் பாக்கியம் அல்லவா? அதனாலன்றோ இந்த வசதி அவனுக்கு ஏற்பட்டது. இவ்வாறாகத் தன் நாட்களைக் கடத்திக்கொண்டிருந்தான் மகேந்திரன்.

அன்றொருநாள் சிறிதரன், “மச்சான் இன்று விசேஷப் பூரணை தினம். பல விசேஷ நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் தலதாமாளிகையில் நடைபெற இருக்கிறது. இன்றைக்குத்தான் ஊரிலுள்ள பெட்டைகள் எல்லாம் தலதாவுக்கு வரும்...

வா... கொஞ்சநேரம் அங்கு பொழுதைப் போக்கிவிட்டு வரலாம்” என்று அழைத்தான்.

அவன் அழைத்த விதத்தில் மகேந்திரனுக்குச் சிரிப்புத் தான் வந்தது. சும்மா அழைத்திருந்தாலே தலதா என்றவுடன் அவன் கூடச் செல்ல எப்போதும் ஆயத்தமாக இருக்கிறான் மகேந்திரன். ஆனால் அவன் அழைத்த விதம்...?

புண்ணிய ஸ்தலங்களுக்கு பொழுதுபோக்கச் செல்லும் எம்மவரைப்பற்றி எண்ணியதும் இன்று அவனுக்குச் சிரிப்புத் தான் வந்தது. சிறிதரனுடைய நோக்கம் அதுவாக இருந்தது. ஆனால் அவனுடையதோ இப்போது மாறுபட்டது. சிலகாலத் திற்கு முன்னர் அவனும் இதே நிலையில் இருந்தவன்தான் என்பதை எண்ணியபோது அவன்மீது அவனுக்கே ஆத்திரமாக இருந்தது. குடுபட்டது போதும் என்று விலகிக் கொண்டான். இனிமேல் அப்படியான எண்ணம் அவன் மனதில் தோன்றாது.

“இப்படி அன்று ஒருநாள் கதிர்காமத்தில் பார்த்ததால் தானே இந்த வினை இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் இன்னும் வேண்டாம். பட்டதே போதும்” என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

அப்போது அவன் அம்பாந்தோட்டையில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கதிர்காம உற்சவத்திற்குச் சென்றிருந்தபோது மடமொன்றில் தங்கியிருந்தான். அங்கே ஒரு பெண்ணும் தன் தாய் தந்தையருடன் வந்து தங்கியிருந்தாள். பேச்சு நடையுடையில் யாழ்ப்பாணப்பகுதி என்பதை அறிந்ததும் பார்த்தான். கதைத்தான். காதல் கொண்டான். அவளுடன் கதைத்ததில் விலாசமும் பெற்றுக்கொண்டான். அவளும் மகிழ்ச்சியுடன் தந்துவிட்டாள். விலாசத்தை மட்டுமல்ல, உள்ளத்தையும்தான்.

தன் கிராமத்துக்கு இரண்டாவது கிராமம் என்பதில் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி. அதைவிடக் கதிர்காமக் கந்தன் தேடித் தந்த துணை என்று வேறு. அதனால் பெற்ற மகிழ்ச்சியும் பேறும் அடைந்த அவமானமும் போதும் என்று எண்ணிய வனாகத் தலதாவையடைந்தான்.

தலதாவை அடைந்ததும் மகேந்திரன் அன்றும் ஒரு பூந்தட்டை வாங்கிக்கொண்டு சென்றான். “இது ஒரு பைத்தியம்” என்று எண்ணிக்கொண்டு நடந்தான் சிறிதரன்.

நண்பன் கூறியதுபோல் சனம் நிரம்பி வழிந்தனர். அதிலும் அதிகமானவர்கள் பெண்களாகத்தான் இருந்தார்கள். நண்பனுக்கு இன்று நல்ல வேட்டைதான் என்று எண்ணிக் கொண்டான் மகேந்திரன். சிறிதரன் கூறினான் — “இந்த இடத்தில் நின்றால்தான் எல்லோரையும் பார்க்க வசதியாக இருக்கும்.”

“வா முதலில் பூசை வைத்துவிட்டு வருவோம்.”

மலர்த்தட்டுடன் முன்னே சென்றான் மகேந்திரன். மலர்த்தட்டைச் சமர்ப்பித்துவிட்டு சித்தார்த்தரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவரைப் பார்க்கப் பார்க்க ஏதோ புதுமையைக் காண்பதுபோல் இருந்தது. இன்னும் இன்னும் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டும்போல் தோன்றியது. எத்தனையோ இன்னல் நிறைந்த மனங்களுக்கு இதமளிக்கும் அவரைப் பார்க்க உண்மையில் இன்பம் பிறக்கத்தான் செய்தது.

சிறிதரன் மகேந்திரனின் பக்கத்தில் நின்றாலும் அவன் மனம் வேறு எங்கோ அலைந்து கொண்டிருந்தது.

அவனது விழிகள் பெண்களை மட்டும் நோட்டம் விட்டுக் கொண்டிருந்தன. மகேந்திரனோ அங்கு வணங்கும் அத்தனைபேரையும் அவர்களின் பக்தியையும் எடை போட்டுக்கொண்டு நின்றான்.

வெள்ளை வெளேரென்று ஆடையுடுத்திய பெண்கள் கூட்டம் முழந்தாளிட்டுக் கொண்டும், அமர்ந்து கொண்டும், கூப்பிய கரங்களுடனும் நிலத்தைத் தொடும்படியாகக் குனிந்து வணங்கிக்கொண்டிருந்தனர். ஒரு பெண் வணக்கத்தை முடித்திருக்க வேண்டும். அங்கிருந்த தூண் ஒன்றில் சாய்ந்து அமர்ந்துகொண்டிருந்தாள். அவளருகில் பத்துவயதுச் சிறுமி ஒருத்தியும் இருந்தாள்.

வணக்கம் முடிந்து அவள் இருப்பதுபோல் இருந்தாலும் அவளது கண்களில் இருந்து கண்ணீர் முடிவில்லாமல் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அவளது மனதில் ஏதோ ஒரு ஆறாத்துயரம் இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணிய மகேந்திரனது கண்களும் கலங்கின.

இதுவரை அவன் பக்கத்திலிருக்கும் சிறிதரனோ, தான் பார்க்கும் பெண்களைப் பற்றிய நேர்முக வர்ணனைகளையே வழங்கிக்கொண்டிருந்தான். அதைக் கவனிக்காமல் நின்று கொண்டிருந்தான் மகேந்திரன். இவன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான் என்று நம்பிய அவன் ஒருத்திக்குப்பின் ஒருத்தியாக வர்ணித்துக்கொண்டே இருந்தான்.

அழுதுகொண்டு அமர்ந்திருக்கும் பெண்ணில் லயித்திருந்த மகேந்திரன், “அதோ அந்தத் தூணில் சாய்ந்து கொண்டு அழுது கொண்டிருக்கும் பெண்ணை உனக்குத் தெரியுமா?” என்று சிறிதரனிடம் வினவினான்.

“தெரியுமா என்றா கேட்கிறாய். அவளை மட்டும் அல்ல, அவளுடைய அண்ணன், அவளுடைய குடும்பம் முழுவதையுமே தெரியும். அவன் தபாற் கந்தோரில் வேலை செய்கிறான். என்னுடைய நெருங்கிய நண்பனும் கூட. ஆமாம்; நீ வந்ததற்குப் பிறகு அவன் அறைக்கு வந்ததில்லையே. அதுதான் உனக்குத் தெரியாது. இல்லாவிட்டால் அறிமுகம் செய்து வைத்திருப்பேன். இந்தக் கூட்டத்தில் எங்காவது நிற்பான்.”

சிறிதரன் நாலாபக்கமும் பார்த்தான்.

மகேந்திரனுக்குப் பெரும் சங்கடமாகப் போய்விட்டது. அவன் இந்தப் பெண்ணைப் பற்றிக்கேட்டான்! இவளுடைய அண்ணனைப் பற்றியா கேட்டான்? சிறிதரன் கூறியதைப் பொறுமையுடன் அவனால் கேட்டுக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை.

“சிறி, நான் இவளைப் பற்றித்தானே கேட்டேன். நீ அவளுடைய அண்ணனைப் பற்றியல்லவா கூறிக்கொண்டு செல்கிறாய். அதை பின்னர் பேசலாம். இப்போது அவளைப் பற்றியும் அவளுடைய துன்பத்தையும் அறிந்திருந்தால் கூறு.”

“நண்பன் மூலம்தானே அவளைப்பற்றி நானும் அறிந்தேன். அவளைப் பற்றிக் கூறாமல் எப்படி அவளைப் பற்றிக் கூறுவது? அதுதான் இவளுடைய வீடு. எங்கள் போடிங்குக்குச் சில வீடுகள் தள்ளித்தான் இருக்கிறது. ஆனால் அவள் அதிகம் வெளிவருவதில்லை. இப்படி ஏதும் கோயில் குளத்திற்குத்தான் வருவாள். வீட்டிலும் அழுது கொண்டதான் இருப்பாளாம். பாவம் இத்தனை அழகும் அடக்கமும் உள்ள இவளையும் காதலித்துக் கைவிட்டு விட்டானே ஒருவன். அவனுக்கு எப்படித்தான் மனம் வந்ததோ? மலர்கள் தெய்வத்திற்கு அர்ப்பணிப்பதற்கே உரியவை. கசக்கி எறிவதற்கல்ல. இப்படிப்பட்டவர்களையெல்லாம்...”

சிறிதரன் கூறியதைக் கேட்டதும் மகேந்திரனின் கண்கள் கலங்கின.

அந்தப் பெண்ணுடைய கதையைக் கேட்டு மனதுள் அழுதவண்ணம் இருந்தான் மகேந்திரன். தன்னை மறந்து அவள் மீது அனுதாபப்பட்டு உள்ளம் உருகினான்.

அவளும் அழுதுகொண்டதான் இருந்தாள். அவளுக்குப் பக்கத்தே உட்கார்ந்திருந்த சிறு பெண் இதைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் புதினம் பார்த்தவாறு இருந்தாள்.

திடீரென அவளது பார்வை மகேந்திரன் மீது நிலைத்தது.

அழுத கண்கள் நான்கும் சந்தித்தன. பிரிந்து பிரிந்து மீண்டும் மொய்த்தன. அவள் அழுதவாறே புத்தரையும் அவளையும் மாறிமாறிப் பார்த்தாள். என்ன காரணத்திற்காகப் பார்த்தாளோ தெரியவில்லை. அவளையும் புத்தரையும் மாறிமாறிப் பார்த்தவள் திடீரெனக் கண்களைத் துடைத்து விட்டு அவளை உற்றுநோக்கினாள். பின்னர் நிலத்தை நோக்கினாள்.

அந்த நோக்கத்தின் அர்த்தம்தான் என்ன?

மிக்க அனுதாபத்தோடு அவளை நோக்கிக் கொண்டிருந்த மகேந்திரனை சிறிதரன் அழைத்தான்.

“மச்சான் வா, போகலாம்.”

அந்தப் பெண்ணில் லயித்திருந்த மகேந்திரன், சிறிதரன் எதற்காக அழைக்கிறான் என்பதை அறியாதவனாக அவனைப் பின்தொடர்ந்தான்.

இன்னுமொரு நாள் — போயா தினம் மகேந்திரன் தலதாவுக்கு வந்தான். அப்போது அன்று கண்ட அந்தப் பெண் தலதாவுக்கு முன்னுள்ள பூக்காரியிடம் பூ வாங்கிக் கொண்டிருந்தாள். மகேந்திரன் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்து விட்டுத் தானும் ஒரு பூந்தட்டை வாங்கினான். அந்தப் பெண் வாங்கிய பூந்தட்டுக்கு கொடுத்த காசை மாற்றுவதற்குச் சில்லறை இல்லை என்று பூக்காரி கூறியதைக் கேட்டதும் மகேந்திரன் தன்னிடம் இருந்த சில்லறையைக் கொடுத்தான். அவளது நன்றியறிதலை எதிர்பாராமலே திரும்பியும் பார்க்காமல் கோயிலுக்குள் நுழைந்தான்.

அவளுடைய பார்வையைப் பார்த்து மயங்கிச் சிரிக்க விரும்பும் எத்தனையோ காளையோடும் அவனில்லாதது அவளுக்கு வியப்பாக இருந்தது. அவள் சிறிது தயங்கி நின்று விட்டு உள்ளே சென்றாள்.

பூக்களை புத்தரின் பாதத்தில் சமர்ப்பித்துவிட்டு சிறிது நேரம் மோனத்திலாழ்ந்து வெளியேறினான் மகேந்திரன். அந்தப்பெண் இன்னும் வணங்கிக் கொண்டிருந்தாள். வெளியே வந்த மகேந்திரன் அங்கே முன்னால் இருந்த யானையின் சிலைகளைப் பார்த்து அழகை ரசித்துவிட்டு நடந்தான்.

சிறிதுதூரம் சென்று ஒரு பரப்புக் கடையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது அந்தப் பெண் வந்தாள். வந்தவள் அவன் பூவுக்குக் கொடுத்த காசை நீட்டினாள் மௌனமாக.

“வேண்டாம் இருக்கட்டும்.”

“இல்ல மாத்தயா. இரவல் காசில் பூ வாங்கி வணங்கக் கூடாது. இதைக் கட்டாயம் நீங்க பெற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.”

அதற்கு மேல் ஏதும் பேசாமல் காசைப் பெற்றுக் கொண்டு நடந்தான் மகேந்திரன். அவளும் அவளுடன் வந்த சிறுமியும் பின்னால் நடந்துவந்து கொண்டிருந்தனர். அவளுடன் ஏதும் கதைக்கவேண்டும் என்று எண்ணினான். ஆனாலும் என்ன கதைப்பது என்றுதான் தெரியவில்லை.

ஏன் கதைக்கவேண்டும்?

பேசவேண்டுமே என்பதற்காகப் “பெயரென்ன?” என்று மட்டும் கேட்டான். அதற்கு அப்பால் வேறு என்ன இருக்கிறது கதைக்க?

பெயரைச் சொல்வதா வேண்டாமா என்று எண்ணிய வளாக அவள் பின்தொடர்ந்தான். சிறிதுநேரத்தில் “நந்தாவதி” என்று கூறிவிட்டு ரோட்டின் மறுபக்கத்திற்குத் திசைமாறி நடக்கலானாள்.

வீதியைக் கடந்துதான் அவர்கள் தமது வீட்டுக்குச் செல்லவேண்டும். இன்னும் சிறிதுதூரம் சென்றும் வீதியைக் கடந்திருக்கலாம். ஆனால் அவள் அப்படி நடவாமல் உடனடியாக நடந்து அவனுக்கு என்னவோபோல் இருந்தது.

தன்னுடன் கதைக்க விரும்பாததுதான், கதைப்பதை விரும்பாத காரணத்தால்தான் வீதியைக் கடந்திருக்கிறாள் என்று எண்ணியவளாக அவன் கவலையிலாழ்ந்தான்.

அத்துடன் அவளை மறந்துவிடவேண்டும் என்று திடசங்கற்பம் செய்து கொண்டான். வீடும் நெருங்கியது.

அடுத்த நாள் தாயிடம் இருந்து கிடைத்த கடிதத்தைப் படித்ததும் சிறிதுநேரம் ஊரையும் பழைய நினைவுகளையும் ஒருகணம் நினைத்துப் பார்த்தான். ஆமாம்; அந்தக் கடிதம் ஒருவகையில் மகிழ்ச்சி தருவதாகத்தான் இருந்தது.

‘அன்புள்ள மகனுக்கு,

உன் அம்மா எழுதிக்கொள்வது என்னவென்றால் நான் நல்ல சுகமாக இருக்கிறேன். அதுபோல் நீயும் அங்கு இருக்கச் செந்திலாண்டவன் கருணை புரிவானாக.

சென்ற திங்கட்கிழமை உனது தம்பி வந்தான். இத்தனை நாளும்தான் ஊரைவிட்டு ஓடிவிட்டான் என்றுதான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தோம். ஆனால் அவன் அவளுடைய வீட்டிலே கிடந்ததாகக் கூறினான். நீ சென்றுவிட்டதை அறிந்தபிறகுதான் இங்கு வந்திருக்கிறான். அவளையும் அழைத்துக் கொண்டு இங்கு வரப்போகிறேன் என்றான். ஆனால் நான் அவளுடைய கண்ணில் விழிக்கமாட்டேன் என்று சொன்னேன். அவள் இங்கு வரவும் தேவையில்லை. என் மகனாகப் பிறந்ததற்காக அவன் மட்டும் வந்து போனால் போதும் என்று சொன்னேன்.

“நான் வேணும், எனது உழைப்பு வேணும். ஆனால் எண்ட பெண்சாதி வேணாம். அப்படித்தானே? அப்படியென்றால் நானும் இனி வரமாட்டேன்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டான். அதற்குப் பிறகு அவனைக் காணவில்லை.

உனது முந்திய கடிதமும் கிடைத்தது. நீ நலமாக இருப்பாய் என்று நினைக்கிறேன். சந்தோஷமாக இரு. எனக்கு அடிக்கடி கடிதம் போட்டு சுகத்தைத் தெரிவி.

இப்படிக்கு,
அன்புள்ள அம்மா.’

அவளையும் தன் தம்பியையும் எப்படியும் சேர்த்து வைக்கவேண்டும் என்றுதான் மகேந்திரன் கவலைப்பட்டான். தானும் இல்லாததால் தன் தாயால் இது முடியுமா என்று தான் சந்தேகம் கொண்டிருந்தான். ஆனால் யாருக்கும் அவ்வாறான கவலையை வைக்காமல் அவனே அவளுடன் சேர்ந்துவிட்டான் என்பதை அறிய மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருந்தது. இருக்காதா பின்னே?

அப்போதுதான் ‘நாளை சம்பள நாள்; தாய்க்குப் பணம் அனுப்பவேண்டும்’ என்ற எண்ணம் கூடவே எழுந்தது. அவனது தம்பியும் இனி கவனிக்கவேமாட்டான் என்ற உண்மையைத் தாய் எழுதிய கடிதத்திலிருந்து அறிந்து கொண்டான். அதைப்பற்றி மகேந்திரன் கவலைப்படப் போவதில்லை. அவன்தான் தன் தாயை உயிர் இருக்கும் வரை கவனிப்பதாகக் கூறியிருக்கிறானே?

மறுநாள் சம்பளத்தைப் பெற்றுக் கொண்டதும் முதல் வேலையாகத் தபாற்கந்தோருக்குச் சென்று தாய்க்குப் பணம் அனுப்பிவிட்டுவரலாம் என்று சென்றான். சிறிதரன் தானும் வீட்டுக்குப் பணம் அனுப்ப வேண்டுமென்று மகேந்திரனுடன் புறப்பட்டான். இருவரும் தபாற்கந்தோரை அடைந்தனர். அப்போது மணியோடர் கவுண்டரில் நந்தாவதியின் அண்ணன்தான் இருந்தான்.

சிறிதரன் மகேந்திரனுக்கு அவனை அறிமுகம் செய்து வைத்தான். கவுண்டருக்குள்ளால் இருவரும் கையை நீட்டிக் குலுக்கிக்கொண்டனர். வழக்கத்திற்காகக் கையைக் குலுக்கிக் கொண்டாலும் பியசேனா மகேந்திரனை ஒரு மாதிரியாகத் தான் பார்த்தான். ஏன் என்று விளங்கவில்லை. அன்று நந்தாவதி கூடப் புத்தரையும், அவனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தாளே. அவனில் என்னத்தைக் கண்டார்கள் என்பது விளங்கவில்லை.

பியசேனா அன்று மாலை அவர்களது அறைக்கு வந்து பழக்கத்தை நெருக்கமாக ஏற்படுத்திக் கொண்டான். கலகலப் பாகவும் பகிடியாகவும் பேசும் பியசேனாவின் பேச்சு மகேந்திரனுக்குப் பிடித்துவிட்டது. மகேந்திரனின் போக்கு பியசேனாவுக்கும் பிடித்துவிட்டது.

அதிகமாக சிறிதரன் மாலை வேளைகளில் வீட்டில் இருப்பதில்லை. ஆதலால் பியசேனாவும் மகேந்திரனும் தான் இப்போதெல்லாம் கூடிக் கதைப்பார்கள். கூடிப்புறப்பட்டுக் கடைவீதிவரை உலாவிட்டு வருவார்கள். நாட்கள் பல கடந்து கொண்டிருந்தன. ஒருவருக்கொருவர் தமது பழக்கவழக்கங்களையும் நடைமுறைகளையும் நன்கு அறிந்துகொண்டார்கள்.

பியசேனாவும் மகேந்திரனும் கிளப்புக்குச் செல்ல விரும்புவது கிடையாது. எனவே, பியசேனாவின் வீட்டுக்குச் சென்று கடதாசி, கரம் ஆகியவைகளை விளையாடுவதில் மகேந்திரன் ஆர்வம் காட்டினான். மாலை நேரங்களில் பொழுதைக் கழிக்கவேண்டும் என்பதற்காக விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் அவர்கள் விளையாடுவார்கள்.

அன்று பியசேனாவின் வீட்டுக்குச் சென்று கரம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான் மகேந்திரன். வெகுநேரம் ஆகியும் நந்தாவதி அவன் கண்ணுக்குப் படவேயில்லை. அங்குமிங்கும் நடமாடித் திரிபவர்களின் நிழல் தென்படும் நேரமெல்லாம் மகேந்திரன் நிமிர்ந்துபார்ப்பான். ஆனால் அது நந்தாவதியில்லை. அவளைக்காண அவன் மனம் துடித்தது. அவளில் எதைக் கண்டானோ, அவன் துடிக்கத் தான் செய்தான்.

திடீரென தேநீர் கோப்பைகளுடன் வந்த நந்தாவதி, தமையனுக்கும், மகேந்திரனுக்கும் பக்கத்தில் தனித்தனியே சிறிய “ரீப்போய்”களை வைத்து அதில் தேநீர் சிற்றுண்டிகளை வைத்தாள். பியசேனா விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில் மகேந்திரன் அவளை உற்றுநோக்கிக் கொண்டிருந்தான். தீபம் அணைந்த விளக்குப் போன்றிருந்த அவள் முகத்தில் எவ்வித மலர்ச்சியையும் காணோம். குனிந்த தலை. மெளனப் பதுமையாகத் தன் வேலையை முடித்துவிட்டு நடந்தாள் நந்தாவதி.

மகேந்திரன் பியசேனாவைப் பார்த்தபோது அவன், “இது என் தங்கை நந்தாவதி” என்றான்.

“ஆமாம். எனக்குத் தெரியும். சிறிதரன் அன்றொரு நாள் தலதாவில் கண்டபோது கூறினான்.”

“அப்படியானால் எல்லா விபரமும் கூறியிருப்பான் என்றுதான் நினைக்கிறேன்.”

“ஏதோ சொன்ன ஞாபகம்.”

மகேந்திரன் மழுப்பினான்.

“சாப்பிடுவோம். தேநீர் ஆறப்போகிறது. எடுத்துச் சாப்பிடுங்க.....”

பியசேனா கதையை மாற்றினான்.

வெட்கத்துடன் மகேந்திரனும் அங்கு பண்ணி வைக்கப் பட்டிருந்த புதுவிதமான பலகாரத்தை எடுத்துச் சாப்பிட்டான்.

சற்று நேரத்தில் விளையாட்டை முடித்துக்கொண்டு புறப்பட்டான் மகேந்திரன். அவன் மனத்தில் நந்தாவதி குறித்து ஏற்பட்டிருந்த தாக்கம் அவனை நிலை கொள்ளாதவனாக்கி விட்டது.

“சிறிதரன் எல்லா விபரமும் கூறியிருப்பானே?”

‘இப்படி பியசேனா ஏன் கேட்டான்?’ மகேந்திரனின் மனம் கேள்வி மேல் கேள்விகளை எழுப்பியது. ‘எனக்கு விஷயம் தெரிந்தபின் அதுகுறித்து சொல்வது நல்லது என்று எண்ணினானா? அல்லது தன் தங்கையின் நிலையைப் பலரும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும் என்று விரும்புகிறானா?’

நந்தாவதியின் வாழ்வில் ஏற்பட்டதைவிட மோசமாக எத்தனையோ நிதழ்ச்சிகளை மூடி மறைத்து வைத்து தமது பெண்ணைக் கரையேற்றும் இந்தச் சமூகத்தில் இப்படியும் ஒரு மனிதனா? அதுவும் தன் தங்கை காலமெல்லாம் இப்படியே இருந்துவிட்டடும் என்று எண்ணிவிட்டானா? அல்லது எவனாவது விஷயத்தை முற்றாக அறிந்தவன் மணாளனாக வந்தால் பரவாயில்லை என்ற கருதியிருக்கிறானோ?’

மகேந்திரனால் தீர்க்கமான ஒரு முடிவுக்கு வர முடியவில்லை.

நந்தாவதியைப் பற்றிய மனச்சலனங்களுடன் அடிக்கடி பியசேனா வீட்டுக்குச் சென்று வருவான் மகேந்திரன். தினமும் சிற்றுண்டியும் தேநீரும் அங்கே கிடைக்கும். இந்த உபசாரத்தை விரும்பாதவனாக சிலவேளைகளில் போகாமல் இருந்தாலும் வேறு எங்கே போவது? பியசேனாதான் விடுவானா? அவன் அறையில் இருக்கும்போது பியசேனா வந்து அழைத்துச் சென்று விடுவான். அன்றும் அவ்வாறுதான். இன்று பியசேனாவிடம் செல்வதில்லை என்று எண்ணியவனாக மகேந்திரன் இருந்தபோது பியசேனா வந்து விடாப் பிடியாக அழைத்துக் கொண்டு சென்றான்.

“பியசேனா, வருகிறேன். ஆனால் எனக்குத் தினமும் உங்கள் வீட்டில் பரிமாறப்படும் சிற்றுண்டி, தேநீர் உபசாரம் எல்லாம் வேண்டாம். இவ்வாறு எப்போதும் தந்து கொண்டிருக்கலாமா?”

“பேசாமல் வாரும். உம்மை அழைத்துச் சென்றால் தான் அப்படி சிற்றுண்டி தேநீர் கிடைக்கிறது. இல்லாவிட்டால் நான் கடைக்குச் சென்றல்லவா சாப்பிடவேண்டும். எனக்காக இல்லாத கவனம் எனது நண்பன் ஒருவன் வந்திருக்கிறான் என்றதும் ஏற்பட்டு விடுகிறது.”

உண்மையைப் பகிடியாக அவன் கூறினான்.

“அதுசரி; இந்தச் சிற்றுண்டிக்காக மணமாகாத ஒரு தங்கை இருக்கும் வீட்டில் எவரையும் அழைத்துக் கொண்டு செல்வாய் போலிருக்கிறது.”

“எல்லோரையும் அழைத்துச் செல்வதில்லை. உன்னைப் போல் நெருங்கிப் பழகுவவர்களைத்தான் அழைத்துச் செல்வேன்.”

“அவர்களால் ஆபத்து ஏதும் ஏற்பட்டுவிடாது என்பது என்ன நிச்சயம்?”

“ஆபத்தா?”

பியசேனா கண்களை மூடி நெற்றியைச் சுருக்கிவிட்டு மீண்டும் கூறினான்.

“ஒருமுறை ஏற்பட்டுவிட்டது. இனி ஏற்படாது... மகேந்திரன், அந்தப் பயம் இனி இல்லை. அதையும் உனக்குச் சொல்வதற்கென்ன? அவனுடனும் இப்படித்தான் நெருங்கிய நண்பனாகப் பழகினேன். அவனையும் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அவன் நான் இல்லாத நேரங்களிலும் வரத் தொடங்கினான். என் தங்கையுடனும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டான். இருவரும் என்னையறியாமல் ஒருவரை ஒருவர் காதலிக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். இதையறிந்தபோது நான் கோபப்படவில்லை. மாறாக மகிழ்ச்சியடைந்தேன். ஏனென்றால் என்னுடன் அவன் நெருங்கிப் பழகியதனால் நான் அவனைப் பற்றி நன்றாக அறிந்திருந்தேன். ஆனால்... ஆனால்... என் நம்பிக்கைகள் பொய்த்துவிட்டன. தான் அப்படி இல்லை என்பதை அவன் நிரூபித்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டான். அவனைத் தேடிப் பிடித்துக் கொன்றிருப்பேன். ஆனால்

என் தங்கை அவனை அப்படியேதும் செய்யக்கூடாது என்று என்னிடம் சத்தியம் கேட்டுப் பெற்றுவிட்டாள். அவளுக்காகத் தான் நான் பொறுமையாக இருக்கிறேன்.”

பியசேனாவின் கண்கள் கலங்கின. கண்ணீர் வழிந்தது.

எதற்காக இதைக் கேட்டோம் என்றாகிவிட்டது. மகேந்திரன் செய்வதறியாது திகைத்துநின்றான்.

தான் கேட்ட கேள்வியால் கண்கலங்கியிருக்கும் தன் நண்பனை நேரில் பார்க்கத் திராணியற்று என்ன கதைப்பது என்று அறியாதவனாக மௌனமாக இருந்தான் மகேந்திரன். திடீரென அந்த மௌனம் கலைந்தது.

ஆள் அரவம் கேட்டுக் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்தான் பியசேனா. அப்போது நந்தாவதி வழக்கம்போல் தேநீரும் சிற்றுண்டியும் கொண்டு வந்து ரீப்போயில் வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒளியற்றிருந்த அவள் முகம் சிறிது ஒளிபெற்றிருப்பது போலத் தோன்றியது.

அவர்கள் இதுவரை விளையாடாமல் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்ட நந்தாவதிக்கு விசயம் புரியவில்லை.

“ஏன் அண்ணா இன்று விளையாடவில்லையா?”

தங்கையின் கேள்விக்கு பியசேனா பதில் கூறுமுன்னர் மகேந்திரன் பகிடிவிட நினைத்தவனாக “ஏன், விளையாடா விட்டால் தேநீர் தரமுடியாதோ?” என்று கேட்டான்.

கண்கலங்கி பதில் கூற முடியாதிருந்த பியசேனாவும் அவர்களுடன் சேர்ந்து சிரித்துவிட்டான்.

“அதற்காக இல்லை” என்றவள் மேலே கதைக்க முடியாமல் உள்ளே சென்று விட்டாள்.

‘கதைக்க முடியாமலா? கதைக்கக்கூடாது என்றா சென்றாள்?’ என்ற ஆராய்ச்சியில் மூழ்கினான் மகேந்திரன்.

அப்போது பியசேனா கரம் பலகையை எடுத்து வைத்து ஆயத்தம் செய்துகொண்டிருந்தான்.

இருவரும் விளையாட்டு மும்முரத்தில் தேநீரை மறந்து போனார்கள். விளையாட்டு முடிந்து தேநீரைப் பார்த்த போது அது ஆழிக்கிடந்தது. பியசேனாவும் மகேந்திரனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டனர்.

பியசேனா வேறு தேநீர் போட்டுத்தர நந்தாவதியை அழைத்தான்.

அவள் சென்று திரும்பவும் தேநீர் கொண்டு வந்தாள்.

“மற்றவர்களுக்குக் கஷ்டம் கொடுக்க விரும்பாதவன் நான். எனது சுகபோகங்களை வெறுப்பதால் மற்றவர்கள் சுகம் அடையமுடியும் என்றால் அதற்காக நான் எனது சுகதுக்கத்தை விட்டுக்கொடுக்க எப்போதும் ஆயத்தமாக இருக்கிறேன்.”

நந்தாவிற்கு கரைச்சல் கொடுத்துவிட்டது போன்ற தோரணையில் மகேந்திரன் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டான்.

“இதில் எங்களுக்குக் கஷ்டமா? நீங்கள் அதுபற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம்” என்றாள் நந்தாவதி.

“தேநீர் குடித்தால் நல்லாகக் குடிக்கவேண்டும். இல்லா விட்டால் என்னத்திற்கு?”

பியசேனாவின் குரல் இடைமறித்தது. சிறிது நேரத்தில் அவர்களது வீட்டைவிட்டு வெளியேறிய மகேந்திரன், நந்தாவதியும் அவள் தமையனும் “கேற்றில்” நின்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைத் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே நடந்தான்.

அன்று போயா தினம். மகேந்திரன் தலதா மாளிகைக்குச் சென்றுவிட்டுத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். நந்தாவதியும் முன்னரே வந்திருக்கவேண்டும். மேல் மாடியின் பக்கமாகச் சென்றுவிட்டு படிக்கட்டுகளில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தான். அந்தப் படிக்கட்டின் அடியில் நந்தாவதியும் அவளுடன் வழக்கமாக வரும் சிறு பெண்ணும் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களைக் கண்டதும் வியப்படைந்தான் மகேந்திரன். தன்னையா எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்? அவனால் நம்பவே முடியவில்லை. தன்னுடன் கதைக்க விரும்பாதவள்; தான் பார்ப்பதையே விரும்பாதவள், தன்னையே எதிர் நோக்கிக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்றால் எப்படி நம்பமுடியும்?

அவன் நம்பினாலும் நம்பாவிட்டாலும் அவள் அவனைக் கண்டதும் அவன் வரும்வழியில் அவனுக்காகவே தான் காத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய மனம் பதை பதைத்து நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

இத்தனையும் ஒரு கணத்தில் நடந்துவிட்டது. அவள் எதிரிலே வந்து நின்று சிரித்தான் மகேந்திரன். ஆனால் நந்தாவதி அவனைப் பார்த்துச் சிரிக்கவில்லை. பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் ஏதோ கதைப்பதற்குத் தயாராக இருப்பதுபோல் நின்று கொண்டிருந்தாள். ஆனால் நாத்தடு மாறியது. நினைத்ததுபோல் அவளால் பேச முடியவில்லை. மகேந்திரனும் எதுவும் பேசாமல் வியப்பும் திகைப்புமாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

சிறிதுநேரம் மௌனமாக நின்றுகொண்டிருந்த நந்தாவதி பேச ஆரம்பித்தாள்.

“மாத்தயா, நீங்கள் என்னை விரும்புகிறீர்கள் போல் தெரிகிறது. நீங்கள் என்னை விரும்புவது நல்லதல்ல. நான் ஏற்கனவே கசக்கப்பட்ட மலர். பூஜைக்கு அருகதையற்றவள். ஒருவனால் காதலித்துக் கைவிடப்பட்டவள். நீங்கள் இப்போது ஏதோ துன்பத்தில் இருக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறது. இதனாலும். நீங்கள் பின்னர் வருந்த வேண்டி ஏற்படும் என்பதனால் முன்னரே கூறுகிறேன். எனது துன்பம் என்னுடன் இருக்கட்டும். மேலும் ஏன் நீங்கள் துன்பம் அடையவேண்டும். நீங்கள் மட்டுமல்ல, நானுந்தான். ஏன் இன்னும் துன்பப்பட வேண்டும். அதைத் தடுத்துக் கொள்வதற்காகத்தான் கூறுகிறேன்.”

நந்தாவதி கதைக்கத் தொடங்கியதுமே கண்கள் கலங்கத் தொடங்கின.

மகேந்திரன் அவள் பேச்சைக் கேட்டு மயங்கி விழாதது ஆச்சரியம்தான். அவன் தைரியசாலியாக இருந்தபடியால் நின்றிருந்தான்.

அவள் பேச்சைக் கேட்கக் கேட்கப் பாம்பு கடித்து விஷம் தலைக்கு ஏறிக் கொண்டிருப்பதுபோல் இருந்தது மகேந்திரனுக்கு. அவனுக்குத் தலைசுற்றத் தொடங்கியது. நந்தாவதி கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தாள்.

தலதாவிலிருந்து வெளியேறிய மகேந்திரன் நேரே தன் அறையை நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தான். வழியில் தன்னைப் பார்த்துச் சிரித்த தன் நண்பர்கள், தெரிந்தவர்களை அவன் பொருட்படுத்தவில்லை.

அறைக்கு வந்ததும் சிறிதரனும் அங்கு இல்லை. அதைத்தான் மகேந்திரனும் விரும்பினான். அப்போது அவனுக்குத் தனிமை வேண்டியிருந்தது. தனது கட்டிலில் "தொப்பென்று" அமர்ந்துகொண்டான்.

‘நான் அவளைக் காதலிக்கிறேனா?’

அவன் முன்னே அவள் நிற்பது போலவே அக் கேள்வியும் பூதாகரமாக உருக்கொண்டு நின்றது.

‘நான் அவளைக் காதலிக்கிறேனா?’

திரும்பத் திரும்பத் தன்னைத்தானே மகேந்திரன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். உடனே அவனால் அதற்குப் பதில் காணமுடியவில்லை. உள்ளம் குமுறிக் கொண்டிருந்தது.

மகேந்திரனின் மனம் அன்று நிலையில்லாமல் ஆர்ப்பரித்தது.

‘அவள் அடைந்த — அவளுக்கு ஏற்பட்ட நிலை மையைக் கேள்விப்பட்டேன். அதனால் அவள்மீது பச்சாத் தாபப்பட்டேன். பரிதாப உணர்ச்சியுடன் அவளை நோக்கினேன். அதுதான் நான் செய்தது. அது நான் அவளைக் காதலிப்பது என்று அர்த்தமா?’

‘பைத்தியமே! நீதான் அப்படி நினைத்தாயே தவிர அவளிடம் அப்படிக் கூறினாயா? இல்லையே. அதனால் தான் அவள் அப்படி நினைக்கிறாள். நீ அவளைச் சுற்றித் திரிவதால் அவளுக்கு வலைவீசுவதாக எண்ணிக் கொண்டாள்!’

‘நானா சுற்றித் திரிகிறேன்? சந்தர்ப்பவசத்தால் அவளை அடிக்கடி சந்திக்கிறேன். அவளுடைய தமையனின் நட்பால், அவன் பிடிவாதமாக அழைப்பதால் அவளுடைய வீட்டுக்குச் செல்கிறேன். இது சுற்றித் திரிவது என்று பொருளா?’

‘ஆகா... நல்ல சமாதானம். சுற்றித் திரியவில்லை என்றால் ஏன் அன்று அவளுடைய பூந்தட்டுக்குக் காசு கொடுத்தாய்? அதற்குப்பின் அவளுடன் சென்று அவளுடைய பெயரைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டாய்? அவள் கதைக்க விரும்பாதபோதும், நீ அவள் தமையனுடன் நட்பு கொண்டு அங்கு சென்று அவளுடன் கதைக்க முயற்சி செய்தாய். நீ அவளைக் காதலிக்கவில்லை என்றால் இவையெல்லாம் உனக்கு ஏன்? நீ உன்பாட்டில் இவற்றைத் தவிர்த்து நடந்திருக்கலாமே?’

‘பெண் என்றால் பேயும் இரங்குமாமே. நான் மட்டுமென்ன மரமா? கல்லா? உயிருள்ள மனிதன்தானே? அதனால்தான் இரங்கினேன்... அது குற்றமா? நான் ஏன் அவளைக் காதலிக்க? அவள் ஏற்கனவே ஒருவனால் காதலித்துக் கைவிடப்பட்டவள் அல்லவா? அதை அறிந்த பின்னருமா நான் அவளைக் காதலிக்கப் போகிறேன்?’

‘அப்படியானால் நீ... நீ கூட ஏற்கனவே ஒருத்தியால் காதலித்துக் கைவிடப்பட்டவன்தானே?’

‘நான் ஆண்பிள்ளை. என்னை விடு. நான் எதுவும் செய்யலாம். ஆனால் அவள் பெண் அல்லவா. அப்படியெல்லாம் செய்தபின்னர் சமூகத்தில் எப்படி வாழ்வது? அவளுடைய பெண்மை புனிதமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டால் அன்றி அவளுக்கு மதிப்பேது?’

‘இதுதானே நம் சமூகத்தில் இன்றிருக்கும் மிகப் பெரிய குறைபாடு. நீ செய்வது தவறல்ல. அவள் செய்வது தவறா? உனக்கொரு நீதி அவளுக்கொரு நீதியா? நீங்கள் எல்லாம் சேறு கண்ட இடத்தில் மிதித்துத் தண்ணீர் கண்ட இடத்தில் கழுவலாம். ஆனால் பெண்கள் சிறிது தவறி விட்டாலும் தள்ளி வைத்துவிடுவீர்கள். இதுதான் உங்கள் நீதியா? நீ இன்று தவறிவிட்டவன். ஆனால் நீ தேடுவது தவறாத பெண்ணை. தவறிய பெண்ணை வெறுக்கிறாய். அவள் தவறிவிட்டவள் என்பதற்காக அவளைத் திருத்தி நடக்க வைக்காமல் அப்படியே பாழ்கிணற்றில் தள்ளி விடுவதா? தவறிவிட்டவர்களுக்குக்கூட திருந்துவதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும். இதனால் அவர்கள் திருந்தி வாழ இடமுண்டு. அப்படியில்லாமல் ஒரேயடியாகப் புறக்கணித்து விடுவது நல்லதல்ல.’

‘சந்தர்ப்பவசத்தால் பலவந்தமாகக் கற்பிழந்த பெண்ணைக்கூடத் திருத்தி வாழ்வளிக்க முன்வர வேண்டும்’ என்று காந்தி மகான் கூறினாரே, ஞாபகமிருக்கிறதா? அந்த மேதை இதை எதற்காகக் கூறினார் தெரியுமா? சமூகத்தில் உள்ள குறைபாடுகளை நீக்க, ஒருமுறை தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஏற்பட்ட தவறு மீண்டும் ஏற்படாமலிருக்க. அப்படியிருக்க நீ காதலில் தவறிவிட்ட பெண்ணையே வெறுக்கிறாயே, நீயும் ஒரு மனிதனா?’

‘ஐயோ.... நான் அவளை வெறுக்கிறேன் என்பதல்ல. ஆனால் நான் அவளை விரும்பவில்லையே. ஆணுடன் ஆண் சகஜமாகப் பழகுவதுபோல் பெண்ணுடன் ஆண் பழக முடியாதா? அவளும் நானும் துன்பத்தில் இருக்கிறோம். இருவரும் பழகுவதால் அதைப் பகிர்ந்து கொள்ள மாட்டோமா? அதனால் மன அமைதி ஏற்படுமே... எடுத்தவுடனேயே காதல் கல்யாணம் என்று கொள்வதா? நான் அவளுடன் சும்மாதானே கதைத்தேன். காதலிக்க வேண்டுமா?’

‘சமூகம் எப்போதும் கண்ணுக்குள் எண்ணெய் விட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. ஆண்கள் கயவர்கள் என்று அதற்குத் தெரியும். அண்ணன் — தங்கை, அக்கா, தம்பி போன்ற உறவைத் தவிர வேறு எதையும் சகஜமாகப் பார்ப்ப

பதற்கு சமூகம் விரும்புவதில்லை. ஏனென்றால் அதற்குத் தெரியும் ஆண்களைப்பற்றி. அதனால்தான் புரளியை உண்டு பண்ணி பிரச்சினையை ஏற்படுத்தி முடிவு காண விழைகிறது. இதை அறிந்திருந்தபடியால்தான் நந்தாவதி உன்னை எச்சரித்திருக்கிறாள். அதனால்தான் அவள் வீதியில், வீட்டில் உன்னுடன் கதைக்க விரும்பவில்லை. அவள் நல்ல பெண் என்றபடியால் இவ்வாறான பிரச்சினைகள் வர முதல் வழி விலகி நிற்கும்படி எச்சரித்திருக்கிறாள். அதை வைத்துக் கொண்டு அலட்டிக் கொள்கிறாயே. ஆமாம் தெரியாமல் தான் கேட்கிறேன். உண்மையில் நீ அவளை விரும்ப வில்லையா?’

‘ஐயோ, என்னை விட்டு விடுங்கள்... என் இதயமே வெடித்துவிடும் போலிருக்குதே என்ன செய்வேன். கடவுளே!’ என்று கதறிக் கதறி அழுதான் மகேந்திரன். நல்லவேளை, வீட்டில்கூட யாருமில்லை போலிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் அவனுடைய அழுகைக்கு அத்தனை பேரும் அங்கு கூடியிருப்பார்கள்.

அவன் மனச்சாட்சி சிறிது ஓய்வெடுத்துத் கொண்டதும் அழுதவாறே படுத்து அயர்ந்து தூங்கிவிட்டான். சிறிதரன் அறைக்கு வந்ததும் மகேந்திரன் இந்தவேளையில் படுத்துறங்குவதைக் கண்டதும் ஆச்சரியப்பட்டான். சிறிது நேரம் அமைதியில் தனிமையில் இருந்தவன், தனிமையில் இருக்க முடியாமலும் அவனை எழுப்பி இடையூறு செய்ய விரும்பாமலும் வெளியே சென்றான்.

அப்போது வீட்டவர்கள் எல்லோரும் எங்கோ சென்று திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நந்தாவதி மகேந்திரனிடம் தன் மனதில் பட்டதைக் கூறிவிட்டு அவன் போகும் போக்கைப் பார்த்துத் தன் வீட்டுக்குச் சென்றாள். சென்றவளால் எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை. அவள் மனமும் நிலைகொள்ளாமல் தவித்தது.

‘அவர் என்னை விரும்பியிருந்தாரா? இல்லையே! அதை அறியாமல் பேசிவிட்டேன். என்ன எண்ணிக் கொண்டு சென்றாரோ? அண்ணாவிடம் கூறி ஏதும் விபரீதம் ஏற்பட்டு விடுமோ?’

இதுதான் அவள் தவிப்புக்குக் காரணமாக இருந்தது.

ஆனால் நந்தாவதி தன்னையும் அறியாமல் மகேந்திரனின் மனதில் ஒரு விதையை ஊன்றிவிட்டாள். அது மகேந்திரனின் மனத்தில் வளர்ந்து பலன் தரலாம் என்பதை அவள் அறியவே இல்லை. நல்ல விளைச்சல் நிலத்தில் ஊன்றப்பட்ட அந்த விதை உடனே முளைவிடத் தொடங்கிற்று. மகேந்திரன் மனக் கொந்தளிப்பில் சிக்கினான்.

மகேந்திரன் ஆழ்ந்து சிறிதுநேரம் உறங்கிவிட்டு எழுந்தான். அவன் மனம் சிறிது தெளிவு பெற்றிருந்தது. மீண்டும் 'ஆமாம். பாவம் அவள். அவளுக்கு நான் வாழ்வளித்தால் என்ன?' என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டான்.

இந்தக் கேள்வியைப் பலமுறை தனக்குத்தானே கேட்டுக் கொண்டானானாலும் அதற்கு உடனே விடைகாண அவனால் முடியவில்லை.

அடுத்தநாள் கந்தோருக்குச் சென்ற மகேந்திரனுக்கு அமைதியாக இருக்கமுடியவில்லை. மற்றவர்களுடன் கூடிக் கதைத்து அமைதி இல்லாவிட்டாலும் அதை மறந்திருக்க முயற்சித்தான். என்னதான் முயற்சித்தாலும் முடியவில்லை. ஒவ்வொன்றிலும் ஈடுபட்டு அது முடிய முடிய நந்தாவதி கண் முன்னே நிற்பது போன்றிருந்தது.

சிங்களப் பெண்களுக்குரிய பாணியில் சேலை கட்டியிருப்பாள். அதுகூட அவளுக்கு அழகாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் அவள் அழகுக்கு அழகு செய்யக்கூடிய தங்க நகைகள் அவள் கழுத்திலோ, கையிலோ இல்லை.

அவற்றையும் மாட்டி தமிழ்ப்பெண் போல் சேலையும் உடுத்தி நெற்றியில் திலகமும் இட்டால் அசல் தமிழ்ப்பெண் போலவே இருப்பாள் நந்தாவதி.

இந்தக் காட்சியை மனக்கண்முன் கண்டவாறு இருந்த மகேந்திரனுக்கு தண்ணீரில் அழுத்த அழுத்த மேலே கிளம்பும் பந்து போலவே அவளை மறக்க நினைக்கும் முயற்சி இருந்தது.

‘ஆமாம். அவளுக்கு நான் வாழ்வளித்தால் என்ன?’

எத்தனை தரம்தான் அந்தக் கேள்வி தோன்றினாலும் அதற்குரிய பதிலை அவனால் கூறிவிட முடியவில்லை. கேள்வி கேள்வியாகவே நின்றது. பதிலைக் கண்டு கேள்வி மறைந்துவிடவில்லை. அத்தனை எளிதாகப் பதில் கூற அவனால் முடியவில்லை. அதற்கு மாறாகவோ வேறாகவோ சிந்திக்க முடியாதவனாக, கேள்வியுடனேயே அவன் நின்று கொண்டிருந்தான். அதுபற்றி தீர்க்கமாக சிந்திக்க காரியாலயத்தில் போதிய நேரம் கிடைக்கவில்லை.

அன்று கந்தோர் முடிந்து சிறிது தாமதமாகவே வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த மகேந்திரன் வழியில் இருந்த பரப்புக் கடை ஒன்றில் அழகான புத்தர் சிலை ஒன்றைக் கண்டு விலைபேசிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அங்கு வந்துசேர்ந்த பியசேனா, “உமக்கேன் இது?” என்று கேட்டான்.

“இதுவா? புத்தரைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வாங்குகிறேன்.”

இதைக்கேட்ட பியசேனா சிரித்துவிட்டுச் சென்றான்.

பெளத்த மதத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனான நான் எடுக்காத அக்கறையை அவன் எடுக்கிறான் என்றே அவன் சிரித்தான். மகேந்திரன் புத்தர் சிலையின் அழகில் திளைத்த வனாக அதைப் பெற்றுக்கொண்டு தன் அறைக்குச் சென்றான். அங்கே அதையே இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அழகான புத்தர் சிலை! மூடிய கண்களும் உயர்த்தி ஆசீர்வதிக்கும் கையுமாக இருக்கும் புத்தரை இன்று முழுவதும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாம்போல் தோன்றியது. வெகுநேரமாக அவரையே பார்த்துக்கொண்டு அவனும் சிலையாக அமர்ந்திருந்தான்.

‘வாழ்க்கையில் தவறியவர்கள் திருந்தி நடக்க வேண்டியதுதான் நியதி. தவறியவர்களுக்கு வாழ்வளிக்க முன் வராமல் இருப்பது அவர்களை மென்மேலும் தவறுவதற்குத்

தூண்டுகோலாக அமைகிறது. தவறாத ஆண்கள் தவறியவர்களைக் கைதூக்கிவிட முன்வருவது முயற்கொம்பாக இருக்கிறது. கடைசியில் தவறிய ஆண்களாவது தவறிய பெண்களைத் தூக்கிவிட முன்வரலாம் அல்லவா? இந்த முறையை நாம் மேற்கொண்டால் நம்நாட்டில் தவறியவர்கள் இருக்கவே மாட்டார்கள். ஏனென்றால் தவறாத ஆண்களே இல்லையல்லவா? தவறியவர்களைத் திருத்துவதால்தான் நாம் முன்னேறியவர்களாவோம். அதைவிடுத்து நாகரிகத்தில் முன்னேறிவிட்டோம் என்று கூச்சலிடுவதில் எவ்விதப் பிரயோசனமும் இல்லை.

புத்தர் பேசுவது போன்றிருந்தது மகேந்திரனுக்கு.

அரசமரத்தின் கீழிருந்து ஞானம் பெற்றார் புத்தர்.

ஞானம் பிறந்ததோ இல்லையோ, இப்போது மனம் தெளிந்து இருந்தபடியால் சிந்தித்து ஒரு முடிவுக்கு வரக் கூடியவனாக இருந்தான்.

‘நந்தாவதியும் தவறியவள், நானும் தவறியவன். நாங்கள் இருவரும் சேருவதில் தவறில்லை. தவறினாலும் தவறாவிட்டாலும் ஒருவர் உள்ளத்தை ஒருவர் புரிந்துகொண்டால் வாழ்க்கையில் பிரச்சினைகளுக்கு இடமில்லையே. மனம் திறந்து பழகும் பழக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டால் சந்தேகம் தலையெடுக்காது. சந்தேகம் தானே குடும்பத்தின் நாசகாரி. அது தலையெடுத்த எந்தக் குடும்பந்தான் நிம்மதியாக வாழ்ந்திருக்கிறது. அது தோன்றாமல் இருந்தால் சரிதானே. நந்தாவதி படித்தவள், பண்புடன் பழகத் தெரிந்தவள். அழகியும் கூட. அவளுடன் குடும்பம் நடத்த யாருக்குத்தான் கசக்கும்?’

நான் இத்தனையும் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன். அந்த எண்ணத்தை ஏற்படுத்தியவளே தன்னை மறந்து விடும்படி கூறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டாளே. நான் இந்த எண்ணமே அற்றிருந்தபோதே அவ்வாறு எண்ணி என்னை ஒதுங்கிக்கொள்ளச் சொன்னவள் உண்மையாக நான் அந்த எண்ணத்துடன் சென்றால் என்ன கூறுவாளோ தெரியவில்லை.

அவளுடைய எண்ணத்தை ருசுப்படுத்துவது போல் அல்லவா அது இருக்கும். அந்த எண்ணமே இல்லா திருந்தவன், அவளுடைய கதைக்குப் பிறகுதான் இது பற்றிச் சிந்தித்தேன் என்று சத்தியம் செய்து கூறினாலும் யார்தான் நம்பப்போகிறார்கள்?

இச்சமயம் எங்கோ தொலைவில் “சந்தித்த வேளையில் சிந்திக்கவே இல்லை” என்ற பாடல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அதைக்கேட்டு எண்ணம் தடைப்பட்டவனாக அவன் ஒரு முடிவோடு எழுந்தான்.

‘ஆமாம்! என்ன நடந்தாலும் நான் நந்தாவதியை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராகிவிட்டேன். இனி அவள் விருப்பத்தைத் தெரிந்துகொண்டால் சரி.’

தனக்குத்தானே மகேந்திரன் கூறிக்கொண்டு அறையில் அன்னநடை நடந்து கொண்டிருந்தபோது நண்பன் சிறிதரன் அறைக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தான்.

“என்ன மகேந்திரன், நீ யாருடனோ கதைப்பதாக எண்ணிக்கொண்டுதான் வந்தேன். சத்தம் கேட்டது. யாரையும் காணாமே?”

சிறிதரனின் குரலில் கேலி இழைந்தது.

“சத்தம் போட்டா பேசினேன்?”

வியப்படைந்தான் மகேந்திரன். பின்னர் தொடர்ந்தான்.

“அது இல்ல சிறி. நான் இப்போது உன்னைத்தான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்... அன்றொருநாள் எனது நிலையைக் கேட்டுவிட்டு எனக்கு உதவ முன்வந்தாயே! ஞாபகம் இருக்கிறதா?”

“ஞாபகம் இல்லாமல் என்ன? உனக்கு எப்போது என் உதவி தேவையோ கேள். அப்போது நான் உதவக் காத்திருக்கிறேன். இப்போது உனக்கு என்ன வந்துவிட்டது? ஏதும் உதவி தேவையென்றால் நீ தயங்காமல் கேட்கலாம்.”

“உண்மைதான் சிறி. இப்போது உன்னுடைய உதவி எனக்குத் தேவைப்படுகிறது. அதுதான் கேட்டேன்.”

கூறிவிட்டு மௌனியாகிவிட்டான் மகேந்திரன்.

சிறிதுநேரம் பார்த்திருந்த சிறிதரன், “என்ன மகேந்திரன், உதவி தேவை என்று கூறிவிட்டுப் பேசாமல் இருக்கிறாய்! தயங்கவேண்டாம். கூறு. என்னால் முடிந்தால் செய்யாமல் விடமாட்டேன்” என்றான்.

“முடியாமல் என்ன. அது உன்னால்தான் முடியும் என்று எனக்குத் தெரியும். அதனால்தான் உன்னிடம் கூறவேண்டும் என்று எண்ணினேன். ஆனால்...”

“எப்படிச் சொல்வது என்று தெரியாமல் யோசிக்கிறாயா?”

“உன்னிடம் கூறுவதற்கென்ன? ஆனால் சரியான முற்றுப்பெறும் வரை நீ இதை வெளியில் யாரிடமும் சொல்லக் கூடாது. ரகசியமாக இருக்கவேண்டும். அப்படியானால் கூறுகிறேன்...”

“என்ன பெரிய பீடிகை போடுகிறாய்? ஏதோ பெரிய விஷயம் போல் இருக்கிறதே!”

“பெரிய விஷயம் இல்லை. வாழ்க்கைப் பிரச்சினை. முக்கிய விஷயம். ஒரு பெண்ணும் சம்பந்தப்பட்டது. அதுதான் அப்படிக்கேட்டேன். வெற்றியாக அமையாமல் விஷயம் வெளியாகியிருந்தால் நல்லதல்ல. அதுதான்...”

ஒரு பெண்ணும் சம்பந்தப்பட்டது என்று மகேந்திரன் கூறியதும், சிறிதரனின் மூளை வேகமாக வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது. முதன்முதலில் தட்டுப்பட்டது நந்தாவதிதான். மகேந்திரன் அவளுடைய அண்ணனுடன் தொடர்பு கொண்டிருப்பதும், அவளுடைய வீட்டுக்குச் சென்று வருவதும் சிறிதரன் அறியாததல்ல. அதனால் முதலில் ‘அவளைப் பற்றியதாக இருக்குமோ?’ என்று எண்ணினான். ‘இல்லையென்றால் யாராக இருக்கும்? வரும்போது ஊரில் ஏதோ துன்பத்துடன் வந்ததாகக் கூறினானே! அதில் எதுவாகவும் இருக்குமோ?’

இப்படி எண்ணிய சிறிதரன், “சரி உனக்காக நான் அந்த ரகசியத்தைக் காப்பாற்றுகிறேன் என்று உறுதியும் தருகிறேன். இனி நீ உன் விஷயத்தைக் கூறலாம்” என்றான்.

“சிறி, நான் கூறுகிறேன் என்று தவறாக எண்ணி விடாதே! நந்தாவதியின் தமையனிடம் கேட்டு அவளை மணந்துகொள்ளலாம் என்று எண்ணுகிறேன். நான் அவனுடன் நெருங்கிப் பழகுகிறேன் என்றாலும் என்னால் கேட்டு இதற்கு முடிவெடுக்க முடியாது. அதனால்தான் உன் உதவியைக் கேட்கிறேன். நீதான் பியசேனாவிடம் கேட்டு அவன் சம்மதத்தைப் பெற்றுத்தர வேண்டும். அத்துடன் நந்தாவதியின் சம்மதத்தையும் அறிந்து கூறவேண்டும். இதுதான் நீ எனக்குச் செய்யவேண்டிய உதவி...”

தான் எண்ணியது சரியாகிவிட்டது என்பதில் சிறி தரனுக்கு மகிழ்ச்சி ஒரு பக்கமும், இவளை ஏன் இவன் மணம்முடிக்கப் போகிறான் என்ற கேள்வி ஒரு பக்கமுமாக அவனைத் தாக்கியது. நந்தாவதியை மணம் முடிக்கவா போகிறான்? அவனால் நம்பவே முடியவில்லை.

‘பாவம், அவள்கூட ஒருவனால் ஏமாற்றப்பட்டவள். அவளுக்கும் யாராவது வாழ்வளிக்க வேண்டியது அவசியம் தான். ஆனால் அவளுக்கு உதவி செய்யப் போனால் நண்பனுக்குத் துரோகம் செய்ததாகாதா? அவனைத் தடுத்தால் அவளுக்குத் தீங்கு செய்ததாகுமே! எப்படியும் ஒரு குமரை நிறைவேற்றுவது கோயில் கட்டிய புண்ணியம் என்பார்கள்.

நானாக அவனை மாட்டிவிடச் சூழ்ச்சி செய்யவில்லையே! அவனாகக் கேட்கிறான். அவனுக்கு உதவியாக இதைச் செய்தால் அது நந்தாவதிக்கும் உதவியாகத்தான் இருக்கும். உண்மையை எல்லாம் அறிந்த மகேந்திரன் இப்படிக் கேட்கிறான்? அதைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டால் சரி.’

மனப்போராட்டத்தை நிறுத்தியவனாக சிறிதரன் கேட்டான்.

“மகேந்திரன், உனது பேச்சைக் கேட்கவே எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது. அவளைப்பற்றி நான் முன்னமே கூறி

யிருக்கிறேன். அவற்றை அறிந்த பின்னுமா நீ அவளை விரும்பி யிருக்கிறாய்?”

மகேந்திரனின் முகத்தில் ஒரு அலட்சியமான புன் சிரிப்பு தவழ்ந்தது.

“ஆமாம் சிறி! நான் முற்றாக அறிந்த பின்னரே இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன். என் மனச்சாட்சிக்கு விரோதம் இல்லாமல் பரஸ்பரம் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கத்திற்காகவே விரும்பினேன். ஆனால் அவள் விரும்புகிறாளோ என்னவோ நானறியேன். அதுதான் உன்னை உதவும்படி கேட்கிறேன். இவற்றைத் தெரிந்து கொள்ள...”

“அறியாதவனாக நீ மாட்டிக் கொள்ளாமல், விஷயம் எல்லாம் தெரிந்தவனாக நீ விரும்பினால் அதற்கு நான் உதவக் காத்திருக்கிறேன். அதை அறியத்தான் கேட்டேன். வேறு ஒன்றுமில்லை. இன்றோ நாளையோ அவளைச் சந்தித்துக் கேட்டு முடிவைக் கூறுகிறேனே. சரிதானே!”

“சரி. சரி. அவசரம் இல்லை. நீ உன் வசதியைப் போல் செய்து கொள்ளலாம்!”

“அது சரி... மகேந்திரன். நான் ஒன்றைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.”

“என்ன என்று கேட்டால் சொல்கிறேன்.”

“வரும்போது நீ இருந்த நிலைக்கும், நடந்துகொண்ட விதத்திற்கும், இப்போது வந்திருக்கும் இந்த முடிவுக்கும் ஏதாவது தொடர்பு உண்டா என்பதைத்தான் அறிய விரும்புகிறேன்.”

“ஆமாம் சிறி! நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கிறதாகத் தான் நினைக்கிறேன். நீ கேட்டபோது கூடக் கூறாமல் விட்டு விட்டேன். இப்போது கட்டாயம் கூறத்தான் வேண்டும்.”

“இல்லை. நீ விரும்பாவிட்டால் வேண்டாம்.”

“இல்லை கூறுகிறேன். கேள். அதன்பிறகு கூறு யாரிடம்

பிழையிருக்கிறது என்று. அதையும் நான் அறிந்துகொள்ளத் தான் வேண்டும்.

அப்போது நான் அம்பாந்தோட்டையில் கடமை ஆற்றிக் கொண்டிருந்தேன். அங்கிருக்கும்போது அடிக்கடி கதிர் காமத்திற்குச் சென்று வருவது வழக்கம். அந்த வருடம் உற்சவம் நடந்துகொண்டிருந்த சமயம் சில நாட்கள் லீவு போட்டுவிட்டுக் கதிர்காமம் சென்று ஒரு மடத்தில் தங்கி நின்றேன்.

அங்கு வந்து தங்கிநின்றவர்களில் ஒரு துடிப்பான இளம் பெண்ணும் இருந்தாள். அவள் என்னை மிகவும் கவர்ந்தாள். நான் அவளை மிகவும் விரும்பினேன். அவள் அழகில் மயங்கினேன் என்றுதான் கூறவேண்டும்.

ஒருநாள் கொஞ்சநேரம் தனித்திருக்கக் கிடைத்தபோது, அவளுடன் கதைத்தேன். அவளும் என்னை விரும்பினாள்! நான் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவேது? அவள் அன்று செய்த நளினமெல்லாம் இப்போதும் பசுமையாக என் கண்முன்னே தெரிகிறது.

அவள் எங்களுடைய ஊருக்கு அடுத்தடுத்த ஊர் தான் என்பதை அறிந்ததிலிருந்து இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி." தொடர்ந்து கூறிக் கொண்டிருந்தான் மகேந்திரன்.

சிறிதரன் மௌனமாக அமர்ந்திருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“அவளுடைய ஊரையும் பேரையும் விருப்பத்தையும் தெரிந்துகொண்டேன். எனக்கொரு காதலி கிடைத்து விட்டாள். அதுவும் நம்முரவள் என்பதில் என் உள்ளம் பூரிப்படைந்தது.

நிறைவான காதலின்பத்தைப் பெறவேண்டும் என்று விரும்பினேன். அதனால் எத்தனையோ கஷ்டப்படும் முடியாமல் கடைசியில் ஒரு சூழ்ச்சியால் மாறுதல் பெற்று ஊருக்குச் சென்றேன். பிறகேன் கேட்பான்.

இரண்டு வருடமாக எங்கள் காதல் எவ்வித தங்கு தடையுமின்றி வளர்ந்து வந்தது. இல்லை! அப்படித்தான் நான் எண்ணினேன். அம்மாவிடமும் சம்மதம் பெற்று விட்டேன். அதனால்.... குடும்பத்தார் உறவுகூட ஏற்பட்டு விட்டது. இனி என்ன கவலை எனக்கு? என்றாலும் நானாகத் திருமணம் செய்துகொள்ளப்போகிறேன் என்று எப்படிக்கூறுவது? அவர்கள் கேட்கட்டும் என்று காத்திருந்தேன்.

நான் அதிகமாகக் கிழமைக்கு ஒருமுறைதான் செல்வேன். தம்பி படித்துவிட்டு இருந்தவன், அடிக்கடி அந்தப் பக்கம் போகும் வரும்போதெல்லாம் சென்று வந்து கொண்டிருந்தான். இதை நானும் அறிந்திருந்தேன். அதனால் நான் அடிக்கடி போகவேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை. அவன் மூலமாக கடிதப் போக்குவரத்துக்கூட நடைபெற ஆரம்பித்தது.

கடைசியில் அவர்களாக உணர்ந்து திருமணப் பேச்சை ஆரம்பித்தார்கள். நான்கூட அதைத்தானே எதிர்பார்த்தேன். ஒருவாறு அந்தப் பேச்சு வார்த்தை ஆரம்பமாகியதனால் சென்ற தைக்கு எனது திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்தது.

கிணற்றுத் தண்ணீரை வெள்ளமா கொண்டு செல்லப் போகிறது என்று நான் அவசரப்படாமல்தான் இருந்தேன். ஆனால் இலவு காத்த கிளியாகி விட்டேன்.”

“நீ கூறுவது விளங்கவில்லையே?” என்றான் சிறிதரன்.

“விளங்கக் கூறத்தான் போகிறேன் சிறி! தம்பி அங்கு அவளுடைய வீட்டுக்குச் சென்று வந்தவன் என்று கூறினேன் அல்லவா? அவளுடைய துடிதுடிப்புக்கு ஈடுசெய்யக்கூடிய வகையில் நான் அங்கு செல்லாததால் தம்பியைத் தன் வலைக்குள் இழுத்துக்கொண்டாள். அவளும் கைப்பொம்மையாக இயங்கியிருப்பான் என்று நினைக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் அவள் தனக்கு அண்ணியாக வரப்போகிறவள் என்ற எண்ணம் எழுந்திருக்க வேண்டுமே! அவன் அந்த எண்ணத்தை மறந்து இருக்கவேண்டும்... இல்லாவிட்டால் இப்படியாகுமா?

இந்த நேரத்தில் நான் சில நாட்கள் சுகமில்லாமல் இருந்தேன். அப்போதுகூட அவள் வந்து பார்க்கவில்லை. அந்தக் கோபத்தில் நான் சில கிழமை செல்லாமல் இருந்து விட்டேன். இருந்தாலும் என் மனம் கேட்கவில்லை. எனக்கு மனைவியாகப் போகிறவள் அல்லவா? நடந்த தவறுக்குக் காரணம் என்ன என்பதை அறிந்து வரத்தான் அவள் வீட்டிற்கு ஒருநாள் சென்றேன்.

கோபத்தைக் காட்டிக் கொள்ளவேண்டும் என்று சென்ற நான் மண்டபத்தில் இருந்துவிட்டேன், அவள் வரட்டும் என்று! ஆனால் வெகுநேரமாகியும் அவள் வெளியே வரவில்லை. எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. வீட்டில் இல்லையோ, அல்லது வேறு எங்காவது சென்றுவிட்டாளோ என்றுகூடச் சந்தேகப்பட்டேன்.

சிறிது நேரத்தில் வெளியிலிருந்து வந்த அவளுடைய தம்பியிடம் "அக்காவை வரச் சொல்" என்றேன்.

அவனும் தாமதமாகத்தான் வந்தான். அவனுடைய கையில் ஒரு துண்டு இருந்தது. அதைக் கண்டதும் என் நெஞ்சு படபடத்தது. நான் என்னவோ ஏதோவென்று பதறிப் போனேன். அவன் என் எதிரில் வந்து நின்றான். அதை வாங்கிப் படித்துப் பார்க்க எனக்குச் சில நிமிடங்கள் எடுத்தன.

அதை வாங்கிப் பார்த்தேன். "நான் உங்கள் தம்பிக்கு உரியவளாகி விட்டேன்! என்னை மன்னித்து விடுங்கள்" என்றிருந்தது.

இதைப் படித்ததும் எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விட்டது போல் இருந்தது. அங்கிருந்து அப்படியே தெருவில் ஓடவேண்டும் போல் தோன்றியது. ஆனால் நடக்கக்கூட முடியாமல் அப்படியே சில நிமிடநேரம் கதிரையில் அமர்ந்திருந்தேன். எதையும் எண்ணக்கூட முடியாமல் அசைவற்றுச் சிலையாக இருந்தேன் என்றுதான் நினைக்கிறேன்.

அதன்பிறகுதான் இங்கு இருப்பதில் இனி அர்த்தம் இல்லை என்பதை அறிந்தவனாக எழுந்து வெளியேறினேன். தாயும் மகளும் போலிருந்தது. வீட்டினுள் விசம்பி அழும்

குரல் எனக்குக் கேட்டது. நான் பஸ்ஸுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்காமல் வீட்டை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தேன்.

வீட்டை நோக்கி நடந்தேன் என்றாலும் வீட்டுக்குச் செல்ல மனம் வரவில்லை. எங்கெல்லாமோ பைத்தியக் காரன்போல் அலைந்து திரிந்தேன். எப்படி என் வாழ்வை முடித்துக்கொள்ளலாம் என்று எண்ணினேன். ஆனால் அதுகூட என்னால் முடியவில்லை.

அன்றே நான் எனது வாழ்க்கையை முடித்துவிடத் தான் நினைத்தேன். ஆனால் என்றோ படித்த ஞாபகம் வந்தது, “தன் வாழ்க்கையைத் தானே வலிந்து முடித்துக் கொள்பவன் கோழை” என்று. நான் என்ன கோழையா? சொல் சிறி!”

உணர்ச்சி வசப்பட்டவனாகக் கேட்டான் மகேந்திரன்.

சிறிதரன் சிலையாக அமர்ந்திருந்தான்.

“இப்பேரிடியைத் தாங்கிக்கொண்டிருந்த என்னால் ஊர் முழுவதும் இக்கதை பரவியதால் ஏற்பட்ட அவமானத்தைத் தாங்கிக்கொள்ளவே முடியவில்லை. தெரிந்தவர்கள் - அறிந்தவர்கள் சிலர் இது உண்மையா? என்று என்னிடமே கேட்டார்கள்? எப்படி இருக்கிறது பகிடி? அவளையும் அவளையும் சேர்த்துவிடச் சொல்லி அம்மாவிடம் கூறி விட்டு, மாறுதல் கேட்டு வாங்கிவந்தேன். இந்த நிலையில் என்னால் வேறு எதைத்தான் செய்யமுடியும்? அப்போது தான், அப்படி இருக்கும்போதுதான் உன்னைச் சந்தித்தேன். மனஅமைதிக்காக அப்படி நடந்துகொண்டேன்.

இப்போது சொல் சிறி! யார் மீது பிழை இருக்கிறது? நான்... செய்த... ஒரே... ஒரு... பிழை... அவளுடன்... நெருங்கிப் பழகாததாகும். ஆம்...! காதல் என்ற போர்வையில் நான் காமத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளவில்லை.”

மகேந்திரன் இப்போது புத்தர் சிலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மெல்ல மெல்ல படபடப்பு குறைந்து கொண்டிருந்தது.

என்ன பேசுவது என்று அறியாமல், எதுவுமே பேசாமல் இன்னுமொரு சிலையாக அமர்ந்திருந்தான் சிறிதரன். சிறிது நேரம் அந்த மௌனம் நீடித்தது.

“சிறி, இந்த மனநிலையில் நான் இருந்தபோதுதான் புத்தரைப் பார்த்தேன். அவரைப் பார்க்கும்போது என் மனதில் அமைதி தோன்றியது. அந்த அமைதியை நிலை நாட்ட நந்தாவதியால் முடியும் என்று நினைக்கிறேன். இந்த உதவியை நீ செய்தால் என்றும் நன்றியுடையவனாவேன்.”

அழாத குறையாக மகேந்திரன் கூறினான்.

“கவலைப்படாதே மச்சான்! எப்படியும் நான் இதை வெற்றிகரமாக முடிக்கிறேன். ஆனால் உன் தாய் தந்தையர்...”

சிறிதரன் இழுத்தான்.

“எனக்குத் தந்தையில்லை. தாய் மட்டும் தான். ஆனால், அவர்களைப் பற்றிய கவலையே வேண்டாம். நான் ஊருக்கு இனித்திரும்பி வரப் போவதில்லை என்பதைக் கூறிவிட்டுத் தான் வந்தேன். நான் அடைந்த அவமானமும், அங்கிருந்த போது பட்ட கஷ்டமும் அம்மாவுக்குத் தெரியும். எங்கிருந்தாலும் நான் நன்றாக இருக்கவேண்டும் என்பதே அம்மாவின் வேண்டுகோள். இனி ஊரில் உற்றார் உறவினர் என்று நான் செல்வதற்கில்லை. கடைசியாக நான் தனிமனிதனாகப் பிரிந்து வந்துவிட்டேன். இப்போதும் இனிமேலும் நான் தனி மனிதன். அதுபற்றி நீ கவலைப்படத் தேவையில்லை.”

அடுத்த நாள் பியசேனாவைக் கண்டு கதைத்தான் சிறிதரன். இதைக் கேட்டவுடன் அவனுக்கு ஆச்சரியமாகப் போய்விட்டது. அவனால் நம்பவே முடியவில்லை. அதனால் எல்லா விபரத்தையும் கூறினான் சிறிதரன்.

“சரி, எதற்கும் வீட்டில் ஆலோசித்து முடிவைக் கூறுகிறேன்.”

பியசேனா கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

அடுத்தநாள் மாலை பியசேனா சென்றபோது அறையில் மகேந்திரன் மட்டும்தான் இருந்தான். பியசேனா சிறிது தயங்கினான். பின்னர் கதைத்தான்.

“மகேந்திரன், சிறிதரன் கூறியதை வீட்டில் சென்று கதைத்தேன். அவர்கள் முன்னர் மறுத்தார்கள். நீயும் நாங்களும் இனம், மதம் வேறு என்றார்கள். பின்னர் ஒரு மாதிரி யாகச் சம்மதம் தந்துவிட்டார்கள். ஆனால் ஒன்று. அப்படி விரும்பினால் வருகிற மாதம் 14ம் திகதி பதிவுத் திருமணத்தை நடத்திவிட வேண்டும் என்று அபிப்பிராயப் படுகிறார்கள்.”

பியசேனா கூறிக் கொண்டிருக்கும்போது சிறிதரனும் வந்துவிட்டான்.

படபடக்கும் நெஞ்சுடன் இருந்த மகேந்திரனுக்கு சிறிதரனின் வரவு ஆறுதலாக இருந்தது. இந்த முடிவைக் கேட்டதும் சிறிதரன் மகிழ்ச்சியடைந்தான். யாருமே எதிர்க்க வில்லையல்லவா?

“முன்னர், பின்னர் என்பதில்லை. பதிவுடன் திருமணம் முடிந்துவிட வேண்டும் என்பதுதான் என் விருப்பம்... ஆனால் என்ன அவசரம்?”

மகேந்திரன் கூறினான்.

“எதற்காகப் பிந்திப் போடவேண்டும்?”

“அதற்கில்லை சிறி. அவளுடைய விருப்பத்தை அறிந்து கொள்ள வேண்டாமா நாம்?”

“அவளுடைய நிலையை அறிந்துகொண்டாயே நீ, அதுவே போதும். உனக்குத் தகுந்தாற்போல் வாழவேண்டியது அவளுடைய கடமையல்லவா?” என்றான் பியசேனா!

அதற்குமேல் மகேந்திரனால் வற்புறுத்திக் கூறமுடிய வில்லை. இருந்தாலும் அவன் மனம் அதை ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. ‘அவளுடைய விருப்பம் இல்லாவிட்டால் அது முள்படுக்கையாக அல்லவா மாறிவிடும்? ஏற்பட்ட நிம்மதியும் இல்லாமல் போய்விடும். எப்படியும் அவள் விருப்பத்தை

அறியத்தான் வேண்டும்.' மகேந்திரன் தனக்குள் எண்ணிக் கொண்டான்.

“அப்படியானால் “சரி!” என்று கூறிவிடுவோமா மகேந்திரன்?”

சிறிதரனின் குரல் மகேந்திரனை இவ்வுலகுக்கு இழுத்துவந்தது.

தலையை ஆட்டினான் மகேந்திரன்.

“சரி, அப்படியே செய்வோம்.”

சிறிதுநேரம் கதைத்திருந்துவிட்டு பியசேனா சென்று விட்டான். அவன் சென்ற பின்னர் தயங்கியபடியே மகேந்திரன் கூறினான். “என்ன இருந்தாலும் நந்தாவதியுடைய விருப்பத்தை அறியத்தானே வேண்டும். அவள் விரும்பாவிட்டால் என்ன செய்வது?”

“அவளுடன் நீ கதைக்கவேண்டும் என்றுதானே கூறுகிறாய்? அதற்கு ஏற்பாடு செய்துவிடலாம்.”

“அதற்கில்லை சிறி! யாராவது அவளுடைய விருப்பத்தையறிந்து கூறினால் போதும்.”

“அவளுக்கு விருப்பம் இல்லாவிட்டால் பியசேனா கூறியிருப்பானே! அப்படிக்கூறாததில் அவள் விரும்பிவிட்டாள் என்பதையும்தான் நினைக்கிறேன்.”

“இல்லை... அவள் விரும்பிவிட்டாள் என்பதையும் அவன் கூறவில்லையே! அதனால் அவள் விரும்பவில்லையோ என்றுதான் நான் சந்தேகப்படுகிறேன். வற்புறுத்தி விரும்ப வைக்கக்கூடாது அல்லவா?... அதுதான்...”

“சரி அறிந்துவிட்டால் போகிறது” என்றான் சிறிதரன்.

அப்போதுதான் மகேந்திரனின் முகம் மலர்ந்தது. அவளுடைய மனநிலையைத் தெரிந்தபிறகுதான் மற்ற நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று விரும்பினான். ஆனால் பியசேனாவின் வற்புறுத்தலால் சம்மதம் கூறிவிட்டான். தன் தங்கை முன்னர் ஒருமுறை ஏமாற்றப்

பட்டதால் “சூடுகண்ட பூனையல்லவா?” இந்த முறை அவ்வாறான ஏமாற்றத்திற்கு இடம் வைக்காமல் முன் எச்சரிக்கையாக உடனடியாகச் செயலில் ஈடுபட்டான்.

பியசேனா நந்தாவதியிடம் கூறியபோது அவளும் நம்பவே இல்லை. அதற்கு மேல் அவள் ஏதும் மறுமொழி கூறவும் இல்லை. இதனால் இத்தோடு பிரச்சினை முடிந்து விட்டது என்று கருதினான் பியசேனா.

பதிவுத் திருமணத்திற்கு இன்னும் சில நாட்களே இருந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் நந்தாவதியுடன் கதைக்க சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்து மகேந்திரன் ஏமாந்து கொண்டிருந்தான். அதற்குப்பிறகு அவளைத் தனிமையில் சந்திக்க சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. இதனால் அவள் மனதை அறியமுடியவில்லையே என்று உள்ளூரக் கவலைப்பட்டான் அவன்.

சிறிதரனாவது அதற்கு ஏற்பாடு செய்வான் என்றால் அதுவும் நடக்கவில்லை. அதை திரும்பத் திரும்ப அவனிடம் கேட்கவும் முடியவில்லை. என்ன செய்வது என்று அறியாது மகேந்திரன் தவித்துப்போனான்.

மகேந்திரனின் அதிர்ஷ்டமோ என்னவோ, அன்று நந்தாவதியின் வீட்டார் அனைவரும் புறப்பட்டு எங்கோ வெளியில் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் நந்தாவதியைக் காணவில்லை. அவளுக்கு ஏற்பட்ட “பழைய துயருக்குப்பின் அவள் வெளியில் போவதில்லை, தலதாவைத் தவிர” என்று சிறிதரன் கூறியது அவனுக்கு ஞாபகம் வந்ததும் உள்ளம் மகிழ்ச்சியால் துள்ளியது.

அவள் நிச்சயமாக வீட்டில் தனிமையாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணியவன் சந்தர்ப்பத்தை நழுவவிட விரும்பாதவனாக உடனடியாகப் புறப்பட்டான். அதற்கிடையில் அவர்கள் திரும்பி வந்துவிட்டால்... என்ற நாணமும் இருந்தது. அவர்கள் இன்னும் அவன் கண்பார்வையைவிட்டு மறையவேயில்லை. அதற்குள் திரும்பி விட்டால்...?

மகேந்திரன் மகிழ்ச்சியுடன் புறப்பட்டு வீதியில் இறங்கியபோதுதான் மனத்தில் ஏற்பட்ட நடுக்கம் நன்றாகத் தெரிந்தது. ஒவ்வொரு காலடியையும் எடுத்து வைக்க மனம் பின்னால் சென்று கொண்டிருந்தது. அந்தரத்தில் நடப்பது போல் என்ன நடக்குமோவென்று எண்ணியவனாக நடந்து கொண்டிருந்தான். நந்தாவதியின் வீட்டையடைந்ததும் படலையடியில் நின்று திரும்பி வீடு போய்விடுவோம் என்று எண்ணினான்.

‘போய்த்தான் பார்ப்போமே. என்ன கழுத்தா போய் விடும்’ என்று உள்மனம் இடித்துக் கூறியது. விரைந்து உள்ளே புகுந்த அவன் கதவை மெல்ல மெல்லத் தட்டினான்.

இதயம் வேகமாகத் துடிக்கும் குரல் அவன் காதுகளுக்குத் தெளிவாகக்கேட்டது. “டக்” என்ற சத்தம் கேட்டதும் இதயம் நின்றுவிடும் போல் தோன்றியது. ஆனால் நல்ல வேளை அதற்குள் நந்தாவதியே கதவைத் திறந்துவிட்டாள்.

கதவைத் திறந்தவள், எதிர்பாராத இவன் வரவால் அதிர்ச்சியடைந்து அசையாமல் பேசாமல் சிறிதுநேரம் நின்றாள். வீட்டில் யாரும் இல்லை என்பதை எண்ணியதும் அவளுக்குப் பயங்கரமாக இருந்தது. கதவைப் படைர் எனச் சாத்திவிடுவோமா என்று எண்ணினாள்.

அதற்கிடையில் மகேந்திரன் உள்ளே காலடி எடுத்து வைத்தான். அவள் விலகிச் சுவரில் சாய்ந்துகொண்டு நின்றாள்.

“வீட்டில் யாரும் இல்லை” என்றாள் நந்தாவதி.

“தெரியும்! உன்னுடன் தனிமையில் கதைக்கவேண்டும் என்றுதான் வந்தேன். எனது முடிவை அறிந்திருப்பாய் என்று நினைக்கிறேன்.”

“அண்ணா கூறினார்!”

திடீரென நந்தாவதி அழுதாள்.

“நந்தாவதி, இனிமேல் நீ அழக்கூடாது! அதற்காகத் தான் இந்த முடிவுக்கு வந்தேன். ஆமாம்! உன் துன்பத்

தையும் என் கவலையையும் மாற்றத்தான் — மறந்து வாழத்தான் இந்த முடிவுக்கு வந்தேன். உன் விருப்பத்தை அறிந்து செல்லலாம் என்றுதான் நீ தனிமையில் இருக்கும் நேரம் பார்த்து வந்தேன். உனக்கு இதில் விருப்பம் இல்லையென்றால் கூறிவிடு. நான் சென்றுவிடுகிறேன்” என்றவன் தொண்டை கரகரத்தது.

“நன்றாக யோசித்து — மனமார விரும்பியா சொல் கிறீர்கள்?”

“எனக்கு எல்லாம் தெரியும். நந்தாவதி, நீ கவலைப் படவேண்டாம். என் உளமார உன்னை விரும்பித்தான் கூறினேன்.”

மகேந்திரன் அவளை நெருங்கினான்.

“மாத்தயா!” என்றவள் அவன் நெஞ்சில் முகம் புதைத்துக்கொண்டாள்.

அவளது செந்தாமரை மொட்டுப் போலிருந்த கன்னங்களுடாகக் கண்ணீர் வழிந்தோடியது. மகேந்திரன் அதைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தான். அது இப்போது ஆனந்தக்கண்ணீராக வழிந்தோடியது.

நினைவுகூர்வு

கந்தோருக்கு வந்ததிலிருந்து அமைதியில்லாமல், வேலையிலும் நாட்டமில்லாமல் இருந்தான் கணேஷ். அவனது மனம் தவியாய் தவித்துக் கொண்டிருந்தது. என்ன செய்வது ஏது செய்வது என்று அறியாது இதுவரை திக்குமுக்காடிக் கொண்டிருந்தவன் இப்போது ஒரு முடிவை எடுத்து அதனை வீட்டில் மனைவி, பிள்ளைகளுக்குக் கூறிவிட்டு வந்திருக்கிறான். ஆனால் உண்மையில் இப்போதுதான் பிரச்சினையே உருவாகி இருக்கிறது என்றுதான் தவித்தான். இதுவரையும் தன் நெஞ்சில் மட்டும் அடைபட்டுக் கிடந்தது. இப்போது மற்றவர்களும் அறிந்து அவர்கள் மனதையும் கிளறிவிட்டு அவர்களையும் பிரச்சினைக்குள்ளாக்கிவிட்டு வந்திருக்கிறான்.

அதனால் இப்போது என்ன நேருமோ ஏது நேருமோ என்று பயந்த வண்ணம் வேலையேதும் செய்யாமல்

மேசையில் வந்து உட்கார்ந்து யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான். வழமையாக நண்பர்களுடன் கலகலப்பாகக் கலந்துரையாடுபவன் இன்று அமைதியாக இருப்பதைக் கண்டு விசாரித்தனர்.

“என்ன கணேஷ் ஏன் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறாய்? வீட்டில் ஏதும் பிரச்சினையா? இல்லை உனக்கு ஏதும் சுகயினமா?” என்றான் சக நண்பன் ஒருவன்.

“எனக்குத்தான் சுகமில்லை” என்று இழுத்தான்.

“அப்படியென்றால் லீவு போட்டுட்டுப் போகலாமே?” என்றான் அவன்.

“லீவு போட்டாலும் காலையில் பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்குக் கொண்டு வரவும் பின்னேரம் திரும்ப வந்து கொண்டு போகவும் வேணுமே. அதால அப்படியே கந்தோருக்கும் வந்துவிட்டுப் போகலாம் என்று வந்த நான்” என்றான்.

அவன் சுகமில்லாமல் இருப்பதால் அவனைத் தொந்தரவு செய்வது சரியில்லை என்று வந்த நண்பர்கள் கலைந்துவிட்டனர்.

வேலை செய்யும் பாவனையில் ஒரு பைலை எடுத்து விரித்தான். காரியாலய பியோன் இன்னும் சில பைல்களைக் கொண்டு வந்து மேசையில் வைத்துவிட்டுப் போனான்.

அவற்றில் சிந்தனை செல்லாமல், தான் சொல்லி விட்டு வந்ததிலே திசை திரும்பி நின்றது.

அன்று காலை பறுப்படும் முன்னர் வழமை போல் எல்லோரும் புறப்பட்டுவிட்டுச் சாப்பாட்டு மேசைக்கு வந்து அமர்ந்தனர். கணேஷ் வந்து அமர்ந்ததும் அவசர அவசரமாகச் சாப்பிட்டான். மற்றவர்கள் சாப்பிட்டு முடிப்பதற்கிடையில் அவன் மனைவி நிற்கும்போது அதைக் கூறிவிட வேண்டும் என்னும் அவசரம் அவனுக்கு.

அவனது மூத்த மகள் யமுனா வயது பத்து, இரண்டாவது மகன் கங்கா என்னும் கங்காதரன் வயது எட்டு —

இருவரும் பாடசாலைக்குச் செல்லப் புறப்பட்டிருந்தனர். அவர்கள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அவனது மனைவி — புஷ்பா என்று அவன் அழைக்கும் புஷ்பலதா அனைவருக்கும் சாப்பாடு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தாள்.

“புஷ்பா, யமுனா, கங்கா, உங்கள் எல்லோருக்கும் இப்போது இங்கே நடந்திருப்பது தெரியும். ஒரு உயிருக்கு உலை வைக்க நான் தயாரில்லை. ஆகவே இனி அவன் நம்முடன் நிரந்தரமாகத் தங்க உங்கள் அனைவரினதும் அனுமதியை எதிர்பார்க்கிறேன். நாளைக் காலை எட்டு மணிக்கு முன்னர் எனக்கு முடிவு தெரிந்தாக வேண்டும்” என்று கூறிவிட்டு எழுந்து விட்டான்.

சற்று நேரம் அனைவரும் அதிர்ந்துபோய் இருந்தனர். பின்னர் சாப்பிட்ட கையைக் கழுவிவிட்டு “அம்மா டாட்டா” என்று கூறிவிட்டு வெளியேறினர். கணேஷ் முன்னமே போய் காரில் ஏறி அமர்ந்திருந்தான். அவனது முகம் கடுமையாக மாறி இருந்தது. வழமையாகப் பாடசாலைக்குப் போகும் வரை அப்பாவுடன் கதைத்து வரும் பிள்ளைகளும் இன்று எதுவும் பேசவில்லை. பாடசாலை வந்ததும் அவர்களை இறக்கிவிட்டு, தனது காரியாலயத்துக்கு வந்தான் கணேஷ்.

இப்போது வேலையேதும் செய்ய முடியாமல் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தான். தனது முடிவு சரிதானா? தான் அப்படிச் சொல்லிவிட்டு வந்தது சரிதானா? என்று மீண்டும் தன்னைத் தானே கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

சமீப நாட்களில் நடந்து முடிந்த சம்பவமே அவனை இந்த முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது. ஆரம்ப நாட்களில் நடந்தவைபோல் என்றால் கிஞ்சித்தும் கவலைப்பட்டிருக்க மாட்டான். இப்படியொரு முடிவுக்கு வந்திருக்கவும் மாட்டான். இப்போது முடிவெடுத்த பின்னர் சிந்தித்து என்ன பயன் என்றவாறு பைல்களைப் புரட்டி, கடிதங்களுக்குப் பதில் எழுதிப் போட்டுவிட்டு இன்று வந்த அவசரமான பைல்களைப் பார்த்தான். மற்றவை அவசரம் இல்லை என்றதும் அவற்றை வைத்துவிட்டு மீண்டும் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். அவனுக்கு ஆரம்ப கால நினைவுகள் மனத்திரையில் படமென ஓடின.

கணேஷின் அப்பா முன்னர் நல்ல நிலையில் இருந்தவர். கணேஷ்தான் மூத்தவன். அவனுக்கு மூன்று தங்கைகள். பக்கத்தில் இருந்த வீட்டில் அவனது முறைமாமாதான் இருந்தார். அவருக்கு மூத்தது மகன், அதன் பிறகு இரண்டு பெண்கள், அதன்பிறகு ஒரு பையன். அவர் ஒரு ஆசிரியராக இருந்து அதிபராகி இருந்தார். அவரது குடும்பமும் இவர்கள் குடும்பமும் நல்ல அன்னியோன்யமாக உறவாக இருந்தது. இரு வீடுகளுக்கும் இடையே பொது வேலியே இருக்கவில்லை. அங்கு என்ன சமைத்தாலும் இங்கு அனுப்புவதும், இங்கு என்ன சமைத்தாலும் அங்கு அனுப்புவதும், பிள்ளைகள் கிடைத்த இடத்தில் சாப்பிடுவதும் சர்வ சாதாரண வழக்கம்.

அப்போது அதிபர் மாமாவின் மூத்த மகள் மாலதியிடம் 'நீ யாரைக் கல்யாணம் முடிப்பாய்?' என்று கேட்டால் எவர் மத்தியிலும் நின்று தயங்காமல் 'நான் கணேஷ் அத்தானைத்தான் கல்யாணம் முடிப்பேன்' என்பாள்.

இதனை அடிக்கடி கேட்டு மகிழ்வதில் பெரியவர்களுக்கு ஒரு ஆனந்தம். அப்போது கணேஷ் எட்டாம் வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் இதையெல்லாம் பொருட்படுத்துவதில்லை. அவளும் அவனைச் சுற்றி "அத்தான், அத்தான்" என்று வளைய வருவாள்.

அவனுக்கு முன்னால் கேட்பதிலும் அவனையும் சேர்த்துப் பகிடி பண்ணுவதிலும் மற்றவர்களுக்கு ஒரு ஆனந்தம் இருந்தது. அவளும் உண்மையிலேயே ஏனென்று அறியாத, அன்பை அறியாத அந்த இளம்பருவத்திலே அவனோடு பழகிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் தங்கை மாதவியும் ஒரு மச்சாள்தான். ஆனால் அவள் இவ்வாறு இருக்கவில்லை.

கணேஷ் ஜி.சி.ஈ. படிக்கும்போது மிகவும் கெட்டிக் காரன் என்று பெயர் எடுத்தான். அதனால் மாலை வேளையில் அதிபரின் மக்களும் அவனிடமே பாடம் கேட்டுப் படிக்க வருவது வழக்கம்.

மாலதியும் அத்தானிடம் பாடங்கள் கேட்டுப் படிக்க வருவாள். தானும் அத்தானைப்போல் கெட்டிக்காரியாக

வருவேன் என்று சூளுரைப்பாள். அவன் அவளுக்கு மேலதிக கவனம் எடுத்து பாடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

இரவிலும் கூடப் படித்துக்கொண்டிருக்கும்போது ஏதும் சந்தேகம் வந்தால் வீட்டில் அப்பாவிடமோ அண்ணா விடமோ கேட்காமல் அத்தானிடம் ஓடி வருவாள் மாலதி.

அப்போதுதான் அந்த விபத்து ஏற்பட்டது.

ஒரு கார் ஆக்ஸிடென்டில் கணேஷின் அப்பா இறந்து போனார். மாமா குடும்பமே எல்லாக் கடமைகளையும் நின்று நிறைவேற்றின. சொந்தபந்தமெல்லாம் ஒப்புக்காக ஒருமுறை வந்து அழுதுவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

ஆனால் மாமா வீட்டார் மட்டும் தங்களுடன் நின்று எட்டு வரை துக்கம் கொண்டாடினர். எட்டு முடிந்ததும் தான் அப்பாவுக்கு எவ்வளவு கடன் இருக்கிறது என்று தெரிந்தது. அறிந்ததும் அதிர்ந்து போய்விட்டான் கணேஷ். அப்போதுதான் ஒவ்வொருவராக வந்துகொண்டிருந்தனர்.

“என்னம்மா செய்யிறது, அப்பாவுக்கு இவ்வளவு கடனா?” என்று வியந்தவாறு கேட்டான் மகன்.

“ஆமாம் மகனே. ஒருவனுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து கொந்தராத்து வேலையொன்று செய்தவர். இவர் பண மெல்லாம் செலவழிக்க அவன் தனது பெயரில் வேலை இருந்ததால் பணத்தை எல்லாம் சுருட்டிக் கொண்டு ஓடி விட்டான். வேறு வழியில்லை. இருக்கிற காணியை விற்க வேண்டியதுதான்” என்றான் தாய்.

“என்னம்மா சொல்லுறீங்க? இருக்கிறதைத் தங்களுக்கு ஆளுக்கு இரண்டு ஏக்கராகவும் என்றாலும் கொடுக்கலாம் என்று இருக்கிறேன்” என்றான் அவன்.

அழுத தாய் “உன்னிடம் எப்படிச் சொல்வேன் மகனே. வேலைக்குப் பிணைப் பணம் கட்டவென்று வீடு வளவையும் ஈடுவைத்து இருக்கிறார். அதையாவது நாம் மீட்காவிட்டால் நடுத்தெருவில்தான் நிற்கவேணும். காணியை விற்றால்தான்

கடன்களையும் கொடுத்து வீடு வளவையும் மீட்டு மிகுதியைக் கைச்செலவுக்கு வைத்திருக்கலாம். இனி யார் நமக்கு உழைக்கப் போகிறது! எந்த வருமானத்தைக் கொண்டு சாப்பிடப் போகிறோம்?" என்று சொல்லிவிட்டு அழுதாள் தாய்.

“எங்களை நட்பாற்றில் கைவிட்டுவிட்டுப் போய் விட்டீர்களே!” என்று ஓலமிட்டாள். அவனும் சேர்ந்து அழுதான். தங்கைகளும் சேர்ந்து கொண்டு அழுதனர்.

“நான் சோதனை எடுத்தவுடன் ஏதாவது ஒரு வேலை பெற்று உங்களையெல்லாம் காப்பாற்றுவேன். கலங்காதீர்கள்” என்று அவர்களைத் தேற்றினான்.

சிட்டுக்குருவியின் தலையில் பனங்காயை வைத்தது போல் குடும்பப் பாரம் அவனது தலையிலேயே விழுந்தது என்றாலும் அவன் இதுபற்றி முடிவெடுக்க முன்னர் மாமா விடம் கேட்டுப் பார்ப்போம் என்று சென்றான். அப்போது தான் இவர்கள் உண்மை நிலைமையே அவர்களுக்குத் தெரிந்தது.

இனி வேறு வழியில்லை என்று அவரும் அதற்கு ஒப்புக்கொண்டார். முப்பத்தியொன்று முடிந்ததும் இதைச் செய்வது என்று ஏற்பாடாகி இருந்தது.

எழுதுவதற்குப் போக அழைத்தபோது “நானெதற்கு. நீயும் அம்மாவும் போய் எழுதிவிட்டு வாவன். விலை யெல்லாம் பேசியாச்சுத்தானே” என்று முதன் முறையாக நழுவினார் மாமா.

அவர், அழிந்து கிடக்கும்போது வேலியை எப்படிக்கட்டிமுடிப்பது என்று சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் என்பது இவர்களுக்கு விளங்காது. அதற்கான சந்தர்ப்பத்தை அவர் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

காணியை விற்று வீடு வளவை மீட்டு எடுத்ததும் அதை யாருடைய பெயரில் எழுதுவது என்ற பிரச்சினை எழுந்தது. மூன்று பெண் பிள்ளைகளில் ஒன்றுக்கு எழுதி வைப்பது என்பது முடியாத காரியம். அவள் மணம் முடிந்ததும் வரும் கணவனுடன் சேர்ந்துகொண்டு எல்லோ

ரையும் நடுத்தெருவில் நிற்கவிட்டு விட்டால்...? இது பயங்கரமாக இருந்தது. அதைவிட மூன்று பேரில் யாருக்கு எழுதுவது என்பதும் பிரச்சினை.

“அம்மா, உங்கட பெயருக்கு எழுதி விடுவோம்” என்றான் மகன்.

“இல்ல மகன். எனக்கு ஏதும் நடந்துவிட்டால் எல்லோருக்கும் பங்காகப் போய்விடும். பிறகு எல்லோரும் விற்றுத்தான் பணத்தைப் பிரித்து எடுப்பார்கள். நீதானே அவர்களை வாழவைக்கப் போகின்றாய். உனது பெயருக்கே எழுதிவிடு. பிறகு பார்த்துச் செய்யலாம்” என்றான் தாய்.

“இல்லம்மா. வேண்டாம்மா. உங்கட பெயரிலே எழுதுவோம்” என்று மகன் சொல்லியும் அந்தத் தாய் கேட்கவில்லை.

கணேஷ் பரீட்சை எழுதிவிட்டு முடிவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அதுவரை வீட்டு நிலைமையை எப்படிச் சமாளிப்பது என்பது அவனுக்குப் புரியவில்லை. அரைகுறை வயிறாகவும், அரைநாள் முழு நாள் பட்டினியாகவும் நாட்கள் நகர்ந்தன.

இப்போதெல்லாம் மாமா வீட்டில் இருந்து எதுவும் சாப்பாட்டுப் பொருட்கள் வருவதில்லை. அதிகம் போக்கு வரத்தும் இல்லை. பிள்ளைகளும் போக்குவரத்தைக் குறைத்துக் கொண்டனர். தங்கள் ஏழ்மையை வெளிக்காட்டக்கூடாது என்பதற்காக இவர்கள் போவதில்லை. அதைப்பார்க்க மனம் பொறுக்காமல் அவர்களும் வருவதில்லை.

இந்த நிலைமையில் வேறுவழியின்றி இடியப்பம், பிட்டு அவித்து விற்கத் தொடங்கினாள் தாய். மகன் அதை விரும்பாவிட்டாலும் வேறுவழி வேண்டுமே. கடைசித் தங்கை கொண்டு விற்றுவருவாள். அண்ணா வீட்டில் இருந்தவாரே மா இடித்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

மாலதி இடியப்பம் வாங்கவென்றாலும் அத்தானைப் பார்க்கவென்றாலும் பாடம் கேட்கவென்றாலும் கடைசி ஒரு நாளைக்கு ஒரு தரமாவது வந்துசெல்வாள். அவள்

ஒருத்தியினால் அந்த உறவு நூலேணியில் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. அதையும் நிறுத்திவிட வேண்டும் என்று அவனது தாய் தந்தையர் விரும்பினாலும் அதற்கான சந்தர்ப்பம் விரைவில் வரும் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அப்போது பாடசாலையில் திறமைச் சித்தியடைந்திருந்தான் கணேஷ். அவன் வீட்டுக்கு வந்ததும் மாமாவிடம் தான் முதலில் ஓடிப்போய் சொல்லிவிட்டு வந்தான்.

“சந்தோசம். இப்படியே மகிழ்ந்து கொண்டிருக்காமல் எங்காவது ஒரு வேலையைத் தேடி குடும்பத்தைக் கவனி” என்றார் அவர்.

உண்மைதான் என்று சிந்தித்தான். அடுத்தநாள் பாடசாலைக்குச் சென்றபோது அதன் அதிபர் பல புத்திமதிகளைக் கூறி தொடர்ந்து படிக்கும்படி கூறினார்.

தன்னால் அதற்குமேல் படிக்கமுடியாது என்பதை விளக்கினான். “யாழ்ப்பாணத்தில் என்றால் மாப்பிள்ளையாக எடுக்கும் மாமன்மாரே படிப்பித்தும் எடுத்துவிடுவார்கள். இப்படி ஏதும் வழியுண்டா என்று பார்” என்று சேட்டிப் பிக்கேற் கொடுக்க மறுத்துத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டார் அவர்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் அந்த நிகழ்ச்சியும் நடைபெற்றது. அன்று மாலை பெரும் வெடிச்சத்தத்துடன் அவளுக்கு நீர் வாக்கப்பட்டபோதுதான் அவர்களுக்குத் தெரிந்தது.

ஆமாம்; மாலதி பெரிசாகிவிட்டாள் என்பது. தான் ஒரு வாழாவெட்டி என்பதனால் தனக்கு அறிவிக்கவில்லை என்பது அவளது நினைவில் தட்டி கண்ணீரை வரவழைத்தது. அழைக்கவேண்டாம்; கடைசி அறிவித்து இருக்கலாம் தானே. அதுகூட இல்லையே.

“ஏனம்மா நமக்கு அறிவிக்கவில்லை?” என்று கேட்டான் மகன்.

“நான் இப்போது புருஷனை இழந்துவிட்டவள். விதவையல்லவா! அதனால் நான் அவளுக்குத் தண்ணீர் வார்க்க முடியாதே. அதனால் அறிவிக்கவில்லை.”

“சொல்லியிருந்தா நாங்க எண்டாலும் போய் இருப்பமே அம்மா.”

உண்மைதான் என்று எண்ணினாலும் மகன் அதைப் பெரிதாக எடுக்கக்கூடாது என்பதற்காக மூடிமறைத்து, “இதற்கு நீங்கள் சின்னப்பிள்ளைகள் போய் என்ன செய்வது? நீங்கள் போவது அவ்வளவு நல்லதல்ல...” என்று கூறிவிட்டாள்.

இப்போது மாலதி வருவதும் அடியோடு நின்றுவிட்டது. சிலவேளைகளில் மாதவி அல்லது அவர்கள் தம்பி வந்து இடியப்பம், பிட்டு வாங்கிச் செல்வார்கள்.

ஒருநாள் அப்படி வந்த மாதவியிடம் பொறுக்க முடியாமல் கேட்டான் கணேஷ், “ஏன் அக்கா இப்ப எல்லாம் இங்கே வருவதில்லை?” என்று.

“அக்காவுக்கு சுழத்தின (பூப்பு நீராட்டுவிழா நடத்தின) பிறகுதான் பாடசாலைக்குச் செல்லவேண்டும். அதுக்குப் பிறகுதான் எங்கும் போகவேணும் என்று சொல்லி இருக்கிறாங்க. பாடசாலைக்குப் போகத் தொடங்கினா உங்களிட்ட வராமலா இருக்கப் போறாள் அக்கா. அத்தானைப் பார்க்காமல் அக்காவால் இருக்கமுடியாதே” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றாள் மாதவி.

‘உண்மைதான். என்னைப் பார்க்காமல் இருக்க மாட்டாள் மாலதி’ என்று எண்ணிக்கொண்டான்.

அடுத்த சில நாட்களில் சுழத்துவதற்கு ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டன. அப்போது வேலிகள் அனைத்தும் கட்டப்பட்டு ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டன. அப்போது வேலியும் கட்டப்பட்டு இடையில் ஒரு வழி மட்டும் போக்குவரத்துக்கு விடப்பட்டிருந்தது.

இதனைப் பார்க்கப் பார்க்க நெஞ்சு துடித்தது கணேஷுக்கு, அவனுக்கு மாலதி சொல்வதுபோல் அவளை

மணந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏதும் இல்லை. வெறும் அன்பு மட்டும்தான். அந்நியோன்னிய பழக்கம் மட்டும்தான். நெருங்கி உறவினராக இருந்த தாங்கள் மெல்ல மெல்ல தூர விலகிச் செல்வதைத்தான் அவனால் பொறுக்க முடியவில்லை. என்ன செய்ய, நாங்கள் ஏழ்மையில் வாடுகிறோமே என்று பொறுத்துக் கொண்டான்.

அவனது சிந்தனையைக் கலைப்பதுபோல் நண்பர்கள் சாப்பாட்டுக்காக எழுந்து சென்று கொண்டிருந்தனர். “என்ன மச்சான் சாப்பாட்டுக்குப் போகலையா” என்று கேட்டான் ஒருவன்.

“இல்ல, எனக்குப் பசிக்கல்ல. வீட்ட போனாலும் சாப்பிடமுடியாது” என்றான் அவன்.

“நீ போனால் நானும் டவுனுக்கு வரலாம் என்றிருந்தேன். அப்ப பின்னநான் வாறேன்” என்று கூறிவிட்டு நடந்தான் அவன்.

ஆறுதலாக இருக்க நல்ல சந்தர்ப்பம் என்று எண்ணினாலும் பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது.

பியோனை அழைத்து ஒரு பணிஸும் ரீயும் வாங்கி வரச்சொல்லிவிட்டு மீண்டும் கூப்பிட்டு இரண்டு டிஸ்பிரினும் வாங்கி வரும்படி கூறினான்.

“இப்பவே வாங்கிவர வேணுமா இல்ல சாப்பிட்டு விட்டு வாங்கிவரவா” என்று கேட்டான். அவனது சாப்பாடு பார்சல் அங்கேயே இருந்தது.

“நீ சாப்பிட்டு விட்டு ஆறுதலாக வாங்கி வா” என்று கூறிவிட்டு கண்ணை மூடிவிட்டுக் கதிரையில் இருகால் களில் பின்னால் சாய்ந்து சுவரோடு கதிரையை அணைத்துக் கொண்டு மீண்டும் கற்பனையில் சிறகடித்துப் பறந்தான் அவன்.

வேலைகளுக்கு விண்ணப்பிக்கவும் தொழில் திணைக்களத்தில் பதிவுசெய்து வைக்கவும் “சேட்டிபிக்கேற்” தேவைப்பட்டது. மீண்டும் பாடசாலைக்குச் சென்றான்.

“என்ன நன்றாக யோசித்தாயா?” என்றார் அதிபர்.

“யோசிப்பதற்கு எதுவுமில்லை சார். உங்கள் அக்கறைக்கு நன்றி. நீங்கள் சேட்டிபிக்கற் தரப் பிந்தப் பிந்த எனக்குத் தொழில் கிடைக்கும் சந்தர்ப்பத்தைத் தவறவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். இதனால் எனது குடும்பம் பெரும் கஷ்டப் படுகிறது” என்றான் அவன்.

“நான் உன்னில் அக்கறையாக இருக்கிறேன். நீ குடும்பத்தில் அக்கறை உள்ளவனாக இருக்கிராய். வெரிசூட்” என்றவர் கிளார்க்கை அழைத்து எல்லா ஏற்பாட்டையும் செய்தார்.

சற்று நேரத்தில் பாடசாலையைவிட்டு விலகிய சேட்டிபிக்கற், சித்தியடைந்த சான்றிதழ், நற்சாட்சிப் பத்திரம் எல்லாம் அவனது கையில் வைத்தவர், “பெஸ்ட் ஒப் லக்” என்று வாழ்த்தி அனுப்பினார்.

“நன்றி சார்” என்று கூறிவிட்டு வெளியேறினான். அவனது கண்கள் கலங்கின. நண்பர்களைப் பார்க்க விரும்பாமல் — பாடசாலையைச் சிறிது நேரம் பார்த்து நின்று விட்டு நடந்தான் அவன்.

தொழில் திணைக்களத்தில் பதிந்து வைத்தான். கசெட்டைப் பார்த்து வெற்றிடங்களுக்கு எல்லாம் விண்ணப்பித்தான். அதற்கும் சிலவேளை மாமாதான் உதவினார். அப்பிளிக்கேசன் போட முத்திரை செலவுகளுக்கு, பதிவுத் தபால் இவற்றிற்கும் உதவினார்.

பிள்ளைகள் மீண்டும் அவனிடம் ரியூசன் எடுக்க வரத் தொடங்கின. அவன் படித்துவிட்டு வீட்டிலே நிற்பதும் கெட்டிக்காரனாக இருப்பதும் மட்டுமல்ல அவர்கள் வருவதற்குக் காரணம் என்பது போகப் போகவே மெல்லப் புரிந்தது கணேஷுக்கு. அவனுக்கு வேலைக்கு அப்பிளிக்கேசன் போடப் பணம் வேணுமே, அதற்கு ரியூசன் பீஸ் உதவட்டுமே

என்றுதான் இந்த ஏற்பாடு என்பது ஒரு மாதம் முழுவதும் அவன் பணமேதும் வாங்காதபோதுதான் புரிந்தது.

அன்று வந்த மாதவி மூன்று பேருக்குமாக முப்பது ரூபாயைக் கொடுத்தாள்.

“எனக்கெதுக்கு மாதவி இந்தப் பணம்? எனக்குத் தேவையான போதுதான் மாமா தருகிறாரே” என்றான்.

“இந்த மாதம் நீங்கள் ஒன்றும் வாங்கவில்லையே. அதுதான் உங்களிடம் கொடுக்கச் சொன்னார் அப்பா. உங்களுக்கு உதவுமாம்” என்றாள் மாலதி.

“ஓகோ! ரியூசன் பீஸ் தருகிறாரா மாமா. உங்களுக்குக் கெல்லாம் காசுக்காகப் பாடம் நான் சொல்லித் தரவில்லை. எனது ஏழ்மையை மாமா பயன்படுத்துகிறார். நல்லது” என்று அந்தப் பணத்தை வாங்கி வைத்துக்கொண்டான். அதில் சொக்கலேற் வாங்கி வைத்திருந்து மாலதி தனிமையில் வரும் போது கொடுப்பான்.

அவர்களை அறியாமலே அந்த அன்பு காதலாக மலர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஊரும் உலகமும் அறியச் சொன்னவள், நான் கணேஷ் அத்தானைத்தான் மணம் முடிப்பேன் என்று. அந்த எண்ணத்திலே இன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள். ஒரு நாள் அதை மீண்டும் அவள் சொன்ன போது வீட்டிலே பெரும் பூகம்பம் வெடித்தது.

“என்னடி இன்னும் குழந்தைப் பிள்ளை மாதிரிப் பேசுகிறாய். இப்போது நீ வயசுக்கு வந்துவிட்டாய். பெரிய பிள்ளை. அத்தானுடன் பேசுவதெல்லாம் கூடாது. இனி அந்த எண்ணத்தை மாற்றிவிடு” என்றாள் தாய்.

“நான் ஏன் மாற்றவேணும். நான் அவரைத்தானே கல்யாணம் செய்யப்போகிறேன். அவரிட்டத்தான் படிக்கப் போறேன்” என்றாள்.

கன்னத்தில் பளார் பளார் என்று அறை விழுந்தது. அவள் முகம் வீங்கிவிட்டது. “இனிமேல் இந்தப் பேச்சை நீ இந்த வீட்டில் எடுக்கப்படாது” என்றான் தமையன்.

மாமியார் மருமகள் மாலதிக்குச் “சட்டியப்பம்” வைத்துக் காத்திருந்தாள். அவளைக் காணவில்லை. வராமலே பாடசாலைக்குப் போய்விட்டாளாக்கும் என்று எண்ணி மாலை வரும்வரை இருக்கட்டும் என்று வைத்துவிட்டாள்.

சற்று நேரத்தில் எல்லாரும் பாடசாலைக்குச் சென்ற பின்னர் வந்தாள் மாலதி. “என்ன மருமகள் இது, முக மெல்லாம் வீங்கிப்போய் இருக்கிறது?” என்றாள் மாமி.

“அண்ணாவுக்கும் எனக்கும் நேற்று இரவு சண்டை மாமி. அவன் போட்டு அடிச்சுப் போட்டான்” என்றாள்.

“என்னத்தில சண்டை, இப்படி அடிச்சு இருக்கிறானே. இந்தா சட்டியப்பம் உனக்கு விருப்பம் என்று எடுத்து வைத்தநான்” என்று கொடுத்தாள்.

“இல்ல மாமி, நீங்களே தீத்திவிடுங்க. எண்ட கையில் பட்டு மணந்தா வீட்டில அறிஞ்சிடுவாங்க...”

“ஏன் இப்படிப் பயப்படுற?”

“இஞ்ச போகவேணாம், அத்தானோட கதைக்க வேணாம் என்டுதான் சண்டை மாமி” என்று கூறிக் கண் கலங்கினாள் மாலதி.

மாமியார் தானும் கண் கலங்கினாலும் அவள் கண்களைத் துடைத்துவிட்டு அப்பத்தை ஊட்டி விட்டாள்.

இதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கணேஷ் கண் கலங்கினான். “நீ எனக்குரியவள்தானே. இவர்கள் எப்படித் தடுப்பது?” என்றுதான் அவனால் எண்ணமுடிந்தது. அவர்கள் மகள் அவள். அவளைக் கட்டுப்படுத்தும் உரிமை அவர்களுக்கன்றித் தனக்கில்லை என்பதை அவன் புரியவில்லை.

“அத்தான் எங்கே மாமி?”

“உள்ளே ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருக்கிறான் பிள்ள.”

“மாலதி, வீட்டில் விரும்பாத எதையும் நீ செய்யக் கூடாது தெரியுமா” என்றான் கணேஷ்.

“என்னத்தான் சொல்றீங்க?”

“நீ இப்ப அம்மாவோட கதைச்சுதெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நான். என்னால நீயேன் அடிபட வேணும். இந்த முகத்தைப் பார், கொவ்வைப் பழம்போல் சிவந்திருக்கு. அவர்களுக்கு விருப்பமில்லாததைச் செய்யச் செய்ய உனக்கு இன்னும் இன்னும் ஆக்கினைதான் கூடும். அதைப் பார்த்துக்கொண்டு என்னாலும் இருக்கமுடியாது” என்றான் அவன்.

“அத்தான், என்னை இனி ரியூசனுக்கு அனுப்ப மாட்டாங்க. நான் எப்படியும் ஒரு நாளைக்கு ஒருதரம் உங்களைப் பார்க்க அவங்களுக்குத் தெரியாமல் வருவன். எட்டி நிண்டெண்டாலும் பார்த்திட்டுப் போவன்” என்று கூறிவிட்டு அழுதபடி ஓடிவிட்டான்.

அடுத்த சில நாட்களில் இருந்த வழியும் கட்டப்பட்டு விட்டது. மற்ற பிள்ளைகள் ரியூசனுக்காக ரோட்டால் சுற்றி வந்துபோனார்கள்.

பியோன் வந்து பணீஸ் டிஸ்பிரின் எல்லாவற்றையும் வைத்துவிட்டு “சார் இந்தா இருக்கிறது மிச்சம்” என்று மிகுதிக் காசையும் வைத்துவிட்டு நின்றான்.

“கொஞ்சம் தண்ணீர் எடுத்துவா” என்றவன், பணீசைச் சாப்பிட்டுவிட்டு தேநீரைக் குடித்தான். தண்ணீர் வந்ததும் இரண்டு டிஸ்பிரினையும் போட்டுத் தண்ணீரைக் குடித்தான். அவனுக்கு இப்போது உண்மையிலேயே தலையிடித்துக் கொண்டிருந்தது.

எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு பியோன் நகர்ந்தான். மற்றவர்கள் இன்னும் காரியாலயத்துக்கு வந்து சேரவில்லை. அவன் மனைவி புஷ்பாவிடம் சொல்லி இருக்கிறான். “நான் வெளிக்கள வேலைக்குச் செல்வதால் குறிக்கப் பட்ட நேரத்துக்குச் சாப்பாட்டுக்கு வருவேன் என்று சொல்லமுடியாது. நீ வீணாக எனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கக்கூடாது. கடைசி இரண்டுமணி வரையும் பார்த்து

விட்டுச் சாப்பிட்டு விடவேண்டும்” என்று ஏற்கனவே கூறி வைத்திருக்கிறான். அது இப்போது நல்லதாகப் போய்விட்டது. என்றாலும் அவளை நினைக்கப் பாவமாக இருந்தது. என்ன எண்ணிக் கலங்கிக் கொண்டிருக்கிறாளோ. பார்த்து இருந்து விட்டுச் சாப்பிடுகிறாளோ, இல்லை அப்படியே பட்டினி கிடக்கிறாளோ? அழுதுகொண்டு சமையலே செய்யாமல் படுத்துக்கிடக்கிறாளோ என்றெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பிள்ளைகளுக்கு மதியச் சாப்பாடு கட்டிக்கொடுப்ப தால் பிரச்சினை இல்லை. அவர்கள் சாப்பிட்டுவிட்டுப் பின்னேரப் பாடசாலையும் முடிந்தபின்னர்தான் தன்னை எதிர்பார்த்து இருப்பார்கள்.

அவர்களுக்கும் சொல்லி வைத்திருக்கிறேன், “எல்லா நாட்களிலும் இப்படி இடையில் மூன்றரைக்கு என்னால் வரமுடியாமல் போகும். வெளியால் செல்லும் வேளை, பெரிய உத்தியோகத்தர்கள் கந்தோருக்கு வரும் வேளை என்பன போன்ற நாட்களில் என்னால் வரமுடியாமல் போனால், மற்றப் பிள்ளைகளுடன் நடவுங்கள். அப்ப நான் பிந்தி வந்தால் பின்னால் வந்து ஏற்றிச்செல்வேன்” என்று.

அவனுடைய வேலை அப்படி. தொழில்நுட்ப உத்தி யோகத்தர் அல்லவா. குறிக்கப்பட்டபடி குறிப்பிட்ட நேரம் வரை கந்தோரில் இருந்துவிட்டு வரும் இலிகிதர் வேலை என்றால் சொல்லலாம். இது நேரம் காலம் சொல்லமுடியாத வேலை. இதனால் மற்றவர்களும் அவனுடன் அனுசரித்துப் போனார்கள்.

இது அவனுக்கு இன்று சாதகமாக இருந்தது என்றாலும் பிள்ளைகளை ஏற்றிச் செல்லப் போகவேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டு மீண்டும் சிந்தனைக் குதிரையைத் தட்டி விட்டான். அது பின்னோக்கிப் பறந்தது.

கணேஷ் எத்தனையோ நேர்முகப் பரீட்சைகளுக்குச் சென்றுவந்தான். ஆனால் முடிவை அறிவிக்கிறோம்

என்றார்கள். எதனையும் காணவில்லை. எந்நாளும் அந்த இடியப்பப் பெட்டிக்குள்ளால் அந்தக் குடும்பத்தை ஓட்டி விட முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அப்போதுதான் அந்தக் கடிதம் கிடைத்தது. இந்த வேலைக்குத் தான் தெரிவு செய்யப்பட்டிருப்பதாகவும், மூன்று மாதப் பயிற்சிக்குக் கொழும்புக்கு வரும்படியும் இருந்தது. மாமாவிடம் சொல்லவோ பணம் கேட்கவோ மனம் இல்லை. வேறுவழியும் இல்லை. தங்கைகளின் மெசினை விற்றுக் காசாக்கி சில உடுப்புகளும் மற்றும் தனக்கு வேண்டிய சாமான் களையும் பெற்றுக்கொண்டான். மாலதியிடம் மட்டும் சொல்ல வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தான். அவன் தங்கையிடமே இருந்து விஷயத்தை அறிந்த மாலதி அன்றிரவு வேலிக்குள்ளால் புகுந்து ஓடிவந்துவிட்டாள்.

“மாலதி...” என்றான் வியப்புடன்.

“அத்தான், உங்களுக்கு வேலை கிடைச்சிட்டதாமே. மிக்க மகிழ்ச்சி. ஆனால் நீங்க கொழும்புக்குப் போகப் போகிறீர்களாமே...” என்று கூறிவிட்டு அழுதாள்.

“ஏன் மாலதி அழுகிறாய்? நான் வேலைக்குப் போவது உனக்கு விருப்பமில்லையா? உன்னிடம் எப்படிச் சொல்லி விட்டுப் போவது என்றுதான் தவித்தேன்” என்றான்.

“நீங்க வேலைக்குப் போறது எனக்கு விருப்பமில்லாமலா? ஆனால் இங்க ஒரு வேலை பார்த்திருக்கலாமே. வீட்டுக்கு வரமுடியாட்டியும் வேலியால என்றாலும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேனே. இப்ப கொழும்புக்குப் போறீங்களே. அதுதான் எனக்கு விருப்பமில்ல” என்றவள் அழவில்லை. ஆனால் அவளது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் மலையாய் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

“மூன்று மாதம் மாலதி. போயிற்று வாறன் மாலதி. நீ சந்தோஷமாக இருக்கவேணும். உன்னைத் தேடுவாங்க. நீ போயிட்டு வா. என்ன சொல்லி இங்கால வந்த நீ?”

“கக்கூசுக்குப் போயிற்று வாறன் என்று. வாறன் அத்தான். மூன்று மாதத்தில வந்திடுவீங்கதானே” என்று கண்களை அழுத்தித் துடைத்துவிட்டு ஓடிவிட்டாள்.

இவளை மணம் முடிப்பது என்பது என்னால் ஆகக் கூடிய காரியமா? மூன்று தங்கைகளை நிறைவேற்றும் வரை இவளை வைச்சிருப்பார்களா? அதுவரை அவளும் காத்திருப்பாளா? இப்போது நமக்கென்ன கல்யாணம் முடிக்கின்ற வயதா இதுபற்றிச் சிந்திக்க? அதைப் பின்னர் பார்ப்போம் என்று அப்போது விட்டுவிட்டான்.

மூன்று மாதம் ஓடிமறைந்தது. அது ஒரு கணம்போல் இருந்தது கணேஷுக்கு. ஆனால் ஒரு யுகம் போன்றிருந்தது மாலதிக்கு. மற்றவர்களுக்குக் கவலையே இருக்கவில்லை.

வீட்டுக்கு வந்த கணேஷுக்கு கடிதம் மூலம் அறிந்த தனது தங்கையில் ஒருத்தி பெரிசாகிவிட்டாள் என்பதும் அதைவிட, எழுதாத பெரியதொரு அதிர்ச்சிச் செய்தியும் காத்திருந்தது.

வெளியூரில் வேலைக்கான நியமனக் கடிதத்தைப் பெற்ற கணேஷ், மூன்று மாதமாகத்தான், தனக்குப் பயிற்சியின்போது வழங்கிய “அலவன்ஸில்” சேர்த்து வைத்திருந்த பணத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு அம்மா, தங்கைகளையும், மாலதியையும் பார்த்துவிட்டுச் செல்லலாம்; இனி முதல் ஒன்பது மாதமும் லீவு எடுக்கமுடியாது என்று கூறிவிட்டார்கள்; ஆகவே, அதற்கு முன்னரே வந்துவிட்டுச் செல்லலாம் என்று வந்திருந்தான்.

மாலதிக்குத் திருமணம் பேசுகிறார்கள் என்ற செய்தி அவனை அதிர்ச்சியடைய வைக்கும் என்றுதான் தங்கைகள் அவனுக்கு எழுதவில்லை. வந்ததும் ஊரில் அந்தப் பெயர் அடிபட்டது. அதுவும் அந்த ஊரிலே முதல்முதலாக எஞ்ஜினியராக வெளிவர இருக்கும் மாப்பிள்ளைக்கும் அவளுக்கும் பேச்சுவார்த்தை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. மாலதி கூண்டுக்கிளியானாள். ஞாயிற்றுக்கிழமை புறப்படுவதற்கு முன்னர் அவளைக் கண்டுவிட வேண்டும். ஆனால் அவளைக் காணவில்லை.

“அண்ணா, நீ கொண்டு வந்த காசில் ஒரு தையல் மெசின் எடுத்துக் கொடண்ணா. நான் இப்ப தையல்

வகுப்புக்குப் போகிறேன். அதால தைச்சு அந்தக் காசை மாசாமாசம் கட்டிவிடுவேன்” என்றாள் மூத்தவள்.

“வேண்டாம் தங்கச்சி. உன்னால எதுவும் தைத்து உழைக்க முடியுமானால் அம்மாவை இந்த அடுப்பைவிட்டு எழுப்பிவிடு. நான் இனி மாதாமாதம் பணம் அனுப்புவேன். அதில் நீ கட்டலாம், சாப்பிடலாம்” என்று கூறினாள்.

“இல்ல மகனே. நீ அனுப்புற பணத்தை நாங்கள் சாப்பிட்டு முடிச்சால் எப்படி இந்த மூன்று பேரையும் வாழ வைக்கப் போகிறாய்? நீ மெசினை எடுத்துக்கொடு. அவளால் இயன்றதை உழைக்கட்டும். நானும் என்னால் இயன்றதை உழைக்கிறேன். இப்போதெல்லாம் உன் தங்கையை நான் வெளியே அனுப்புவதில்லை. வீட்டுக்கு வருகிறவர்களுக்கு மட்டும்தான் விற்கிறேன்” என்றாள் தாய்.

“நல்லதம்மா. அவளைப் பகிடி பண்ணுவதாக அவள் தான் எனக்கு எழுதியிருந்தாளே. அதுதான் அப்படி எழுதினேன்மா” என்றவன் அவளை அணைத்துக் கொண்டான்.

“அளவுக்கு — வயதுக்கு மீறின வளர்ச்சி. நானென்ன செய்ய. ஒன்றை ஒன்று மிஞ்சிவிடும் போலிருக்கிறது. இன்றைக்கோ நாளைக்கோ என்று இருக்கும்போது நானெப்படி அனுப்புவேன். அதுதான் விட்டுவிட்டாள்” என்றாள் தாய்.

“அது நல்லதுதான் அம்மா. ஆனால் இந்த வேலையை நீங்க விட்டுட்டீங்க என்றால் என்னுடைய தங்கைகள் மாவிடிச்சி மாவிடிச்சி குன்றிப்போவதும் — கைகள் காச்சிப்போவதும் நின்றுவிடும்” என்றான்.

“எனக்கா மகனே இதைச் செய்யிறேன். அவங்கட நல்ல வாழ்க்கைக்காகத்தான் பாடுபடுறேன்.”

“தெரியும்மா. நீங்களும் நெருப்பில் கிடந்து அவிய வேண்டாம். இனி நான்தான் உழைக்கப் போறேனே” என்றான் அவன் தாயின் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு.

“சரி மகனே. நீ ஒருத்தியை கட்டிக்கொடுக்க ஏற்பாடு செஞ்ச உடனே நான் இதை விட்டிருறேன். வாற மாப்பிள்ளைக்கும் சரியில்லைதானே.”

“சரிம்மா. மகனுக்காகப் பார்க்கல்ல நீங்க — மருமகனுக்காகத்தான் பார்க்கிறீங்க” என்று கூறிச் சிரித்தான். எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

அன்று மாலை வீதியில் நின்று கொண்டிருந்தான் கணேஷ். நாளை இரவு ரெயிலுக்குப் போகவேணும். இதுவரை மாலதியைச் சந்திக்க முடியவில்லை. அவளுக்காக வாங்கிய சொக்கலேற் காத்திருந்தது.

அப்போது வீதிவழியே கடைக்குப் போய் வந்து கொண்டிருந்தான் மாலதியின் தம்பி. அவனை அழைத்துச் சென்று விசாரித்தான்.

“அக்கா ஒரே அழுதபடிதான். சாப்பிடுவதும் இல்லை. நல்லா மெலிஞ்சு போயிட்டா” என்றான்.

“நான் வந்திட்டன் என்று தெரியுமா?”

“ஓ தெரியுமே. அதுக்குப் பிறகுதான் சந்தோஷமாக இருக்கிறா. ஆனால் இந்த வேலிப்பக்கமே வரக்கூடாதென்று சொல்லி இருக்கிறாங்க வீட்டில.”

“அப்படியா. சரி, இந்தச் சொக்கலேற்றை ஒருத்தருக்கும் தெரியாமல் அக்காவிடம் கொடுத்துவிடு. நான் நாளைக்கு வேலைக்குப் போறேன் என்று சொல்” என்று அவனது காற்சட்டைப் பொக்கற்றினுள் திணித்துவிட்டான்.

அப்பாடா இப்படியாவது செய்ய முடிந்ததே என்று பெருமூச்சு விட்டுச் சிறுமூச்சு உள்ளே இழுத்திருக்க மாட்டான். ஏதோ பெரிய சத்தம் கேட்டு வெளியே வந்தான். மாமி வீட்டிலிருந்தே சத்தம் வந்து கொண்டிருந்தது. யாருடனும் சண்டை பிடிக்கிறாங்களோ என்று காது கொடுத்துக் கேட்டான்.

சாமான்களைக் கொடுத்துவிட்டுக் கணக்கைச் சொல்லி விட்டு மிச்சக் காசை கொடுக்கப் பக்கட்டினுள் கைவிட்டவன், அப்படியே திருதிருவென முழித்துக் கொண்டிருக்கப் பிடிபட்டுவிட்டான்.

காசில் ஏதோ வாங்கிவிட்டான் என்று பக்கற்றைப் பிடித்துப் பார்த்தபோது அந்த சொக்கலேற் அகப்பட்டு விட்டது.

அவன் பயத்தில் — தனக்கு அடிவிழும் என்று பயந்து எல்லாவற்றையும் அப்படியே ஒப்புவித்துவிட்டான். என்றாலும் அவனுக்கு அடிவிழுந்தது.

“அத்தான் எனக்குத்தானே வாங்கி அனுப்பியது. அவனை ஏன் அடிக்கறீங்க?” என்றாள் மாலதி.

வீட்டில் அவளையும் பேசி “போடி உள்ளே” என்று வீட்டுக்குள் போட்டுப் பூட்டிவிட்டு அதிபரும் மனைவியும் பெரும் சத்தத்தில் பேசிக் கொண்டு வந்தனர். அந்த ஏச்சு சாமானியமானதல்ல — “கொம்பல்” என்று ஊரில் சொல்வார்களே அப்படிப் புலம்பிக் கொம்பிக் கொண்டு புயல் போல் பறந்து வந்தாள் மாமி.

அவளது சத்தம் வீதியில் வந்து வீட்டுக்குள் நுழைந்தது. மாமா வீதியிலே நின்று ஏசிக் கொண்டிருந்தார். ஏதோ விபரீதம் நடந்துவிட்டது என்று வீட்டுக்குள் சென்றுவிட்டான் கணேஷ்.

பெரிய பேச்சுக்களுடன் அந்தச் சொக்கலேற் கிலேப் வீட்டினுள் விழுந்து தெறித்தது.

“அவள்தான் பொடிச்சி அத்தானில உயிரையே வைச்சு இருக்கிறாள். அதுதான் அவனும் ஆசையாக வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறான். இதில என்ன பிழை மச்சாள்.”

“செல்லம்மா, இந்த மச்சாள் மாமிக் கொண்டாட்டத்தை எல்லாம் இண்டையோட விட்டிடு. அவளுக்கு “என்ஜினியர்” மாப்பிள்ளை பேசி வெச்சு இருக்கிறோம் தெரியும்தானே. இனிமேல் இப்படியான ஆசை எல்லாம் வைக்கவேணாமெண்டு உண்ட மகனிட்டச் சொல்லு. அவன் சின்ன வயதில விளையாட்டுக்கு அப்படிச் சொன்னாப் போல ஆருக்கு ஆர் என்று தகுதி, தரம் எல்லாம் வேணாமா?” என்று பேசிவிட்டு வெளியேறினாள் அவள்.

“தகுதியும் தரமும்” கணேஷை ஒடுங்க வைத்துவிட்டது. அவனது தாயை வாயடைக்க வைத்துவிட்டது.

“ஏ- போனாப் போகுது விட்டுத் தள்ளம்மா. தகுதியும் தரமும் நமக்கும் வரும். வராமலா போய்விடும். அப்ப பார்ப் போம். நீங்க எடுத்துச் சாப்பிடுங்க தங்கச்சி. அவளுக்கு விருப்பம் என்று வாங்கிக் கொடுத்தநான். அவ்வளவுதான். புறப்படு, டவுனுக்குப் போய் மெசின் வாங்கித்தாரேன். நாளைக்கு நான் போகவேண்டுமல்லவா?” என்றான்.

அண்ணா கவலையை மறக்கத்தான் இப்படிப் பேசுகிறார் என்று தங்கைகளுக்குப் புரியாதா? அண்ணாவின் ஆசை நிராசையாகப் போவதைப் பற்றி அவர்கள் கவலைப்படவில்லை. சின்ன வயதிலிருந்தே “கணேஷ் அத்தானைத் தான் நான் கல்யாணம் முடிப்பேன்” என்று வயது வந்த பின்னும் அந்த ஆசையை வளர்த்துக்கொண்ட மாலதியைப் பற்றித்தான் கவலைப்பட்டனர் எல்லோரும்.

மெசினை வாங்கி வந்ததும் “இது யாருக்கண்ணா?” என்றனர் மற்ற தங்கைகள்.

“இது அக்காவுக்கு. உங்களுக்கும் ஆளுக்கொன்று அப்படியே வாங்கித் தருவேன். இப்ப நீங்க எல்லோருமே இதில தைக்கலாம்” என்று கூறினான்.

அடுத்த நாள் இரவு புறப்பட்டு விட்டான். ரெயிலில் சனம் இல்லை. என்றாலும் அவனால் தூங்க முடியவில்லை. எண்ணக் கலக்கத்தில் இருந்தான்.

காரியாலயத்துக்கு மற்றவர்கள் சாப்பிட்டு வந்து விட்டார்கள் என்பதை அவனது சிந்தனையைக் குலைத்த சிரிப்பும் பேச்சும் காட்டின. காரியாலயத்தில் வேறென்ன வேலையா செய்கிறார்கள்?

எழும்பி “ரொயிலட்”-டுக்குப் போய்விட்டு வந்து அமர்ந்தான் கணேஷ்.

“எப்படி இப்ப நல்லாயிருக்கா?” என்றான் ஒருவன்.

“இப்ப கொஞ்சம் பரவாயில்ல. நேரத்தோட வீட்டை போகலாம் என்றிருக்கிறன்” என்றான்.

“அதுக்கென்ன ஒரு “சோட்லீவ்” போட்டுட்டுப் போறது தானே?”

“அதுதான் பிள்ளைகளுக்குப் பாடசாலை விடும் வரை காத்திருக்கிறன்” என்றான்.

மீண்டும் பைல்களை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு ஏதோ கிறுக்கிக் கொண்டிருந்தான். அவனால் ஒழுங்காக எதுவும் செய்யமுடியவில்லை. செய்வதுபோல் பாசாங்கு செய்து கொண்டிருந்தான்.

ஒன்பது மாதங்களாக வீட்டையே நினைக்கவில்லை அவன். எடுக்கும் சம்பளத்தைச் சாப்பாட்டைத் தவிர அப்படியே வீட்டுக்கு அனுப்பிவைத்தான். பணத்தைச் சேர்ப்பதில் — தகுதியைத் தரத்தை உயர்த்துவதில் பாடுபட்டான் கணேஷ். ஆனால் அவனுக்கு பணமுழைக்கும் இலேசான வழியொன்று வந்தது. ஆனால் அதை அவன் விரும்பவில்லை. இவன் முட்டுக்கட்டையாக இருப்பதை அந்தப் “பெரிய புள்ளி” — கொந்தராத்துக்காரர் விரும்பவில்லை.

ஒன்பது மாதங்கள் முடிந்தன. பத்துநாட்கள் லீவு எடுத்துக்கொண்டு சித்திரை வருடப் பிறப்புக்கு வீட்டுக்குப் போக ஆயத்தமானான்.

அப்போ அந்த “மாற்றல்” கடிதம் வந்தது. இது அந்தக் கொந்தராத்துக்காரரின் வேலை என்று எல்லோரும் பேசிக் கொண்டனர். ஏற்கெனவே விடுதலைக்கு அனுமதி பெற்றிருந்த படியால் அதனை முடித்ததும் புது இடத்துக்குச் செல்லும் படி கட்டளை வழங்கப்பட்டது.

கட்டப் பார்சல் பண்ண என்ன இருக்கிறது? ஒரே ஒரு “சூட்கேஸ்”. அதனை எடுத்துக்கொண்டு கட்டளையைப் பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டான். லீவு முடிந்ததும்

அம்பாந்தோட்டைக்குச் செல்லவேண்டும். இலங்கையின் எப்பாகத்திலும் வேலை செய்வதாகத்தான் ஒப்பந்தம் செய்திருக்கிறானே. இதுபற்றிக் கவலையின்றி வீடு வந்து சேர்ந்தான் கணேஷ்.

பத்து நாட்கள் வீட்டில் நிற்கப் போகிறோம் என்பதில் அவனுக்கு மகிழ்ச்சி கரைபுரண்டு ஓடியது. ஒன்பது மாதங்களுக்குப் பிறகு வீட்டுக்கு வருகின்றானல்லவா? அதுவும் ஒரு வருடப்பிறப்பைத் தங்கைகளுடன் கொண்டாட வீடு வந்து சேர்ந்தான் அவன். தங்கைகளும் தாயும் மகிழ்ந்து போனார்கள்.

வீட்டுக்கு வந்தவனுக்கு ஊர்ப்புதினங்களை விடத் தங்கைகள் இரண்டு பேரும் அடுத்தடுத்துப் பெரிசாகியதும், தாய் தனியே வெளியே யாருக்கும் சொல்லாமல் குடிவீட்டு வண்ணாச்சிக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளுடன் இரகசியமாகத் தண்ணீர் வார்த்ததும், அவர்களது பூரிப்பான வளர்ச்சியும் அழகும் அவனைப் பூரிப்பில் ஆழ்த்தின.

ஒவ்வொரு பெண்ணும் வயதுக்கு வரவரத் தாய் கண்ணீர் விட்டுக் கதறி அழுதாள். அண்ணாவுக்கு இதையெல்லாம் எழுதவேண்டாம் என்று தாய் தடுத்து விட்டாள். குடும்பப்பாரத்தை அறிந்து உணர்ந்து கவலையடைவான். தனிமையில் இருப்பவனை ஏன் வருத்துவான். அவனுக்குத் தான் இந்தச் சிறிய வயதில் எத்தனை பாரம் என்று எண்ணிக் கலங்கினாள் தாய். அவள்தான் குடும்பப் பாரத்தை உணர்ந்தாளே தவிர அவனில்லை என்பது அவளுக்குப் புரியவில்லை.

“அம்மா அம்மா உங்களுக்கென்ன பைத்தியமா? குடும்பப்பாரம், குடும்பப் பாரம் என்று நானென்ன தலையிலயா இவர்களைத் தூக்கி வைத்திருக்கிறேன். எனது தங்கைகளின் வளர்ச்சி கண்டு நானும் பூரிப்படைய வேண்டாமா? நல்லவேளை அவர்களுக்குச் சட்டைச் சீலை வாங்கிவர இருந்த நான், இங்கே வந்து வாங்கலாம் அவர்கள் ஆசைப்படி என்று வந்துவிட்டேன். இப்போது அவர்களுக்குச் சேலை அல்லது பாவாடை தாவணியல்லவா வாங்கவேண்டும்?”

“நீ இன்னும் பொறுப்பை உணரவில்லை மகன். இவர்களைக் கரை சேர்ப்பதைப் பற்றித்தான் நான் கவலைப்பட்டாக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“அம்மா அதெல்லாம் தானாகக் கரைசேரும். நீங்க கவலையை விட்டுட்டுச் சந்தோசமாக இருந்தால் சரிதான்.”

“நீ லேசாகச் சொல்லிப் போட்டாய். செஞ்சு பார்த்துத்தான் தெரியும். அவனவன் பெண்ணைப் பெற்றுப் படுற பாடு எனக்குத்தான் தெரியும்.”

“அம்மா அவனவன் படுறபாட்டை விடுங்க. நான் ஒரு பாடும் படமாட்டன். கரும்பு காட்டோட இருந்தா ஏறும்பு தானே வரும். அழகான தங்கச்சிகளைப் பெற்றிருக்கிறேன். எனக்கென்ன கவலை.”

“எப்படியோப்பா. நீ என்ன செய்யப் போகிறாயோ எனக்குத் தெரியாது.”

“நான் ஒண்டும் செய்யல்லம்மா. படிக்கப்போறன். பதவியை யர்வு எடுக்கப்போறன். சிங்களம் இல்லாமல் பதவி யர்வு கிடைக்காதாம். முதல்ல படித்து முடிக்கப் போறேன். நான் பதவி உயர உயரத் தங்கைகளின் தரமும் உயரும். அவர்கள் வாழவும் மலரும். கவலையை விட்டுட்டு சந்தோச மாக இருங்கம்மா” என்றவன் தங்கைகளுடன் ஏதோவெல்லாம் கதைத்துச் சிரித்தான்.

இடையே “மாலதி எப்படி இருக்கிறாள் தங்கச்சி?” என்று கேட்டதும் அவர்கள் முகம் இறுகிப் போய்விட்டது.

“ஏன்? இப்போது என்ன கேட்டுவிட்டேன்? ஏன் இப்படியாகி விட்டீர்கள்?” என்றான் பதற்றத்துடன்.

“நீ இன்னும் அவளை மறக்கவில்லையாண்ணா?” என்றாள் ஒரு தங்கை.

“மறக்கக்கூடிய உறவா அது. எத்தனை வயதில் இருந்து எப்படி எல்லாம் கூடிப் பேசிப் பழகி இருக்கிறோம். சேர்ந்து விளையாடி இருக்கிறோம். இது எல்லாம் மறக்கக் கூடியதா? இன்று நான் அவளைக் கட்டக்கூடிய தரத்தில் இல்லாமல்

போகலாம். இன்னும் அவளை மறக்கக்கூடிய நிலைக்கு நான் வரவில்லை. அவள் எப்படியும் நன்றாக இருந்தால் சரி தான். அதுதான் கேட்கிறேன்.”

“மாலதியை மணக்க முடியவில்லையே என்று உண்மையிலேயே நீங்கள் வருந்தவில்லையா? அண்ணா, நீங்கள் அவளை விரும்பவில்லையா?” என்றாள் மூத்தவள்.

“உண்மையிலே நான் வருந்தவில்லை தங்கச்சி. நான் அவளை நேசிக்கிறேன். அதனால்தான் அவள் நல்லாக வாழ வேணும் என்று விரும்புகிறேன். அவ்வளவுதான்.”

“அவங்க மாப்பிள்ளை வீட்டுடன் நல்ல கொண்டான் கொடுத்தானாக இருக்கிறாங்க. பாவம் மாலதி எதுவும் செய்ய முடியாமல் பொறியில் அகப்பட்ட எலிபோல இருக்கிறாள். அன்று கோயிலுக்கு வந்திருந்தபோது கண்டு கதைச்சவள் உங்களப்பற்றி எல்லாம் கேட்டவள். நீங்கள் வந்திருக்கிறதை அறிஞ்சா சந்தோஷப்படுவாள். உள்ள சந்தோசம் எல்லாம் இப்ப வெள்ளி தோறும் கோயிலுக்குப் போய் வருவதுதான். மற்றும்படி வீட்டிலே கூட அவள் வெளியே வருவதைக் காணோம்.”

“மாப்பிள்ளை எப்ப வெளிய வாறாராம்?”

“லீவுக்கு வந்து போனவர். அதுவும் ஒருமாத லீவில் ஒரு கிழமைகூட நிற்கல்ல. படிக்க வேணும் என்று போய் விட்டார். இந்த ஓக்ரோபரில் வெளிய வாறாராம். பரீட்சை முடிந்து வந்ததும் பேச்சுவார்த்தையாம் என்று கதை அடிபடுகிறது. என்றாலும் சாப்பாட்டுச் சாமான் பண்ணி அனுப்புவதிலும் போக்குவரத்திலும் குறைச்சலில்லை.”

வருஷப் பிறப்பில் அன்று கோயிலுக்குத் தங்கைகளைக் கோடியுடுத்திக் கூட்டிச் சென்றபோது, அங்கே மாலதியையும் குடும்பத்தாரையும் கண்டான். மாலதி தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

மற்றவர்கள் எல்லோரும் அதிசயமாக அவனைப் பார்த்தார்கள். இப்போது அவனும் மீசை வைத்த ஆண்பிள்ளையாக எழிலுருப்பெற்று, தங்கள் கஷ்டங்களை மறந்து

சந்தோஷமாக — புது ஆடைகளுடன் வந்திருப்பது அவர்களுக்கு ஆச்சரியமாகத்தான் இருந்தது.

அவன் மாலதியை மட்டும் ஒரு முறைக்கு இருமுறை பார்த்துவிட்டு பூசையைக் கண்டுவிட்டு வீடு வந்து விட்டான்.

பத்து நாட்கள் லீவும் பறந்தோடிவிட்டது. புது இடமான அம்பாந்தோட்டையை வந்தடைந்தான். அங்கு மலாய் முஸ்லீம்களும் சிங்களவர்களும் வாழ்ந்து வந்தனர். ஒருசில யாழ்ப்பாணத்தவர் கடைகள் இருந்தன.

கந்தோர் நண்பர்களே ஒரு சிங்கள வீட்டில் இருப்பதற்கு ஒரு அறை எடுத்துக் கொடுத்தனர். ஒரு அரசாங்க விடுதிதான் அது. அதில் காரியாலய உத்தியோகத்தர் ஒருவர் இளங் குடும்பம் அங்கிருந்தது. அவருடைய வீட்டிலே சாப்பாட்டையும் வைத்துக் கொண்டான்.

நடப்பது எல்லாம் நன்மைக்கே என்பதை அங்கு வந்ததும் அனுபவபூர்வமாக உணர்ந்துகொண்டான். எதிரிகள் எதையோ எண்ணிச் செய்ய அது தனக்கு அனுகூலமாக இருப்பதை எண்ணி இறைவனுக்கு நன்றி கூறிக்கொண்டான்.

அடிக்கடி லீவு கிடைக்கும்போதெல்லாம் கதிர்காமக் கந்தனைக் காணக் கிடைத்த பாக்கியம் ஒன்று. எல்லோருமே சிங்களவர் என்பதால் சிங்களம் பேச நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டதும் அது சிங்களம் படிக்க அனுகூலமாக இருந்ததும் மற்றொன்று. தனிமையில் இருந்து பதவி உயர்வுக்காகப் படிக்கவும் முடிந்தது. அத்துடன் மேலதிக வருமானத்துக்கும் வழி கிடைத்தது.

அதுவும் அந்த வீட்டில் இருக்கும் சிங்கள இலிகிதரினால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டதாகும். வேறெந்த வழியிலும் பணம் சம்பாதிக்க விரும்பாத அவனது நேர்மை அவரைக் கவர்ந்தது. இரு சிங்கள கொந்தராத்துக்காரர்களுக்கு மாதாந்த பில் எழுதிக் கொடுப்பதற்கு இவனை ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தார். அவன் எதிர்பார்த்ததற்கு மேலாகவே ஊதியம் கிடைத்தது.

இந்த மாற்றம் தனக்கு இப்படியொரு நிலையைத் தரும் என அவன் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. தானாக வரும் எந்த மாற்றத்தையும் மறுக்காமல் அங்கு செல்வது; அது எப்படியும் தனக்கு நன்மையே செய்யும் என்று கருதினான் அவன். அவன் எதிர்பார்த்தது வீண்போகவில்லை. கதிர்காமக்கந்தன் அவனைக் கைவிடவில்லை. சிங்களப் பரீட்சையில் முதல் வருடத்திலே தேறித் தகுதி பெற்றுவிட்டான். பதவி உயர்வுக்கான பரீட்சைக்கும் தோற்றியிருந்தான். அதன் முடிவுகள் இன்னும் வெளிவரவில்லை.

அவனது சம்பளம் முழுவதும் அப்படியே மீதமாகி வீட்டுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தது. ஆறு மாதத்திற்குப் பின்னர் வீட்டுக்குப்போய் வந்திருந்தான். அப்போது மூத்த தங்கை சாடைமாதையாகச் சொன்ன விஷயம் இப்போது சரிவந்துவிட்டதுபோல் இருந்தது. போஸ்ட் ஒப்பீஸில் வேலை பார்க்கும் ஒரு கிளார்க் ஒவ்வொரு மாதமும் தன்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பதைக் கதைப்பதை குடும்பத்தை வீட்டைக் கேட்டதைக் கூறியிருந்தான்.

இப்போது வந்து மூன்று மாதம் இருக்கும். அந்தக் கடிதம் வந்திருந்தது. மகிழ்ச்சியுடன் வீட்டுக்கு ஓடிப் போனான்.

அவனாகவே வீட்டுக்கு வந்து பெண் கேட்டதை எண்ணிப் பெருமைப்பட்டான். எனது தங்கைகள் அல்லவா; எனது எண்ணத்தை வீணாக்கவில்லை என்று மகிழ்ந்து போனான்.

மாப்பிள்ளையை வரவழைத்துப் பேசினான். தன் நிலைமையை விளக்கினான். தன்னால் தரக்கூடியதைச் சொன்னான்.

“நான் எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. நான் தாய்க்கு ஒரேபிள்ளை. எங்களுக்கு ஊரில் வீடுவளவு இருக்கிறது. எல்லாம் எனக்குத்தான். நான் இங்கு வேலை செய்யும் வரை இங்கேயே இருக்காவிட்டால் அதுவே போதும்” என்றான்.

“அதுக்கென்ன. பதிவையோ திருமணத்தையோ அதாவது தாலிகட்டுகிறதையோ மோதிரம் மாற்றுவதையோ இவற்றில் எதையோ அல்லது எல்லாவற்றையுமோ ஒன்றாகச் செய்தாலும் பரவாயில்லை. நீங்கள் வீட்டில் இருக்கலாம். வீட்டில் ஆண் துணை இல்லை என்ற கவலையும் தீர்ந்துவிடும்” என்றான் கணேஷ்.

“முகூர்த்த நாளைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுங்கள். நான் அம்மாவையும் வரச் சொல்லுகிறேன். எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகவே செய்துவிடலாம். எல்லாம் ஒரே செலவாக முடிந்துவிடும்.”

“ஆமாம். எதுவும் ஆடம்பரமில்லாமல் வீட்டோடு அடக்கமாகச் செய்துவிடுவோம். அதுதான் நல்லது” என்றான். இருவரும் ஒத்துக்கொண்டனர்.

அம்மா மெல்லக் கூப்பிட்டு “அவளுக்குத்தான் மெசினும் என்றுவிட்டாய். இப்போது நீ அனுப்பிய காசு முழுவதும் அவளுடைய பெயரில்தான் இருக்கிறது. ஐயாயி ரத்துக்கு மேல் இருக்கும். இப்படி நீ எல்லாப் பிள்ளை களுக்கும் ஒரே மாதிரியாகக் கொடுக்கவேண்டும் தெரியுதா?”

“கல்யாணச் செலவு போக மிச்சமெல்லாம் அவளுக்குத் தானம்மா. பயப்படாதீங்க. மற்றவர்களுக்கு இதைவிடக் கூடவும் கொடுக்கக்கூடிய நிலை வரலாம்.”

“எப்படியடா இவ்வளவு துணிச்சலாகச் சொல்கிறாய்?”

“பதவி உயர்வுப் பரீட்சை எடுத்திருக்கிறன் அம்மா. அதில பாஸ் பண்ணுவன் என்ற நம்பிக்கையிருக்கிறது. பாஸ் பண்ணிவிட்டால் இரட்டைச் சம்பளம் கிடைக்கும்” என்று கூறிவிட்டு, கல்யாண ஏற்பாட்டைக் கவனித்துத் திகதியும் குறித்துவிட்டுப் புறப்பட்டுப் போனான். இன்னும் ஒரு மாதம் இருந்தது.

வந்து இரவு பகல் வெளிவேலை செய்து கொஞ்சம் கடன் பெறவும் ஒழுங்கு செய்துகொண்டான். முதல் தங்கையின் கல்யாணம் நல்லபடி நிறைவேறி அவர்கள் நன்றாக வாழவேண்டும் என்று அடுத்தமுறை கதிர்காமக் கந்தனிடம் வேண்டிக்கொண்டான்.

கல்யாணத்திற்குச் செல்வதற்கு லீவு எழுதிக் கொடுப்பதற்காக அன்று காரியாலயம் சென்றிருந்தான். அன்று அவனது பரீட்சை முடிவுகள் வெளிவந்து அவனை மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்த்திற்று. சித்தி பெற்றிருந்தான்.

“இறைவா நீ ஒருவனை எப்போதும் கஷ்டப்படுத்துவதில்லை என்பதை என்னளவில் நிரூபித்துவிட்டாய். உனக்கு எப்படி நன்றி சொல்வது என்றே தெரியவில்லை” என்று வணங்கி இறைவனருளை எண்ணி வாழ்த்தினான் அவன்.

வீட்டுக்கு வந்து தங்கையின் திருமணத்தை அடக்கமாகச் செய்து முடித்துவிட்டான். அவர்கள் சொந்தக்காரர் எனப் பத்துப்பேரும் இவர்கள் பகுதியில் நெருங்கிய உறவினர் என பதினைந்து பேரும் மட்டும் வந்திருந்தனர். ஆனால் திருமணம் முடிந்த அன்று மாலை அறிந்த ஊர்ச்சனம் பெரிதாகக்கூடி வந்து எதிர்பாராத அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது.

இவர்களை உபசரிக்கக் கூடியளவுக்கு ஆயத்தம் எதுவும் செய்து வைக்கவில்லை. நல்லவேளை பக்கத்திலிருந்த கடை உதவிற்று.

“அவர் இருக்கும்போது நான் ஊருக்கு நல்லாச் செய்திருக்கிறேன். நமது வீட்டில் நடைபெறும் முதல் நல்ல காரியம் இதுதானே. அவர்கள் நாம் சொல்லாவிட்டாலும் வந்துவிட்டுப் போகிறார்கள்” என்று பெருமைப்பட்டுக் கொண்டாள் தாய்.

எதிர்பாராத விதமாகத் திருமணம் விமரிசையாகவே நடந்தேறிற்று. மூன்றாம் நாள் காரியாலய நண்பர்களுக்கு விருந்து அளித்தான். மாப்பிள்ளையின் நண்பர்கள் குடித்து ஆடிப்பாடி பெரிய அமர்க்களமே பண்ணிவிட்டார்கள். எங்கும் ஒளிவெள்ளம் பாயப் புகைப்படக்கருவியுடன் இயங்கிக் கொண்டிருந்தான் ஒருவன். மூன்று தங்கைகளுடன் தன்னையும் வைத்து ஒரு படம் எடுத்துக்கொண்டான் கணேஷ். மாப்பிள்ளை மணப்பெண்ணுடன் அவனும் தாயுடனும் ஒன்று, தங்கைகள் இருவருடனும் ஒன்று என்று பலவிதங்களில் படங்கள் எடுக்கப்பட்டன.

ஒரு நெஸ்சிங் ரேபிள் பரிசாகக் கொடுத்துவிட்டுப் போனார்கள். தனது விடுமுறை முடிந்து புறப்பட்டான் கணேஷ். “தங்கச்சி, நீ ஒரு அதிர்ஷ்டக்காரி. நல்ல கணவனைப் பெற்றிருக்கிறாய். நன்றாக வாழப் பழகிக்கொள். கணவனுக்கு அடங்கிய பெண்ணாக உன்னைக் காணவே விரும்புகிறேன் நான். ஆறு மாதத்துக்கு நமது வழக்கப்படி உனக்கும் மாப் பிள்ளைக்கும் சாப்பாடு கிடைக்கும். உன்னிடம் இருக்கும் பணத்துடன் உனது கணவரின் பணத்தையும் சேர்த்துவை. அது உனக்குப் புது வாழ்க்கையைத் தொடங்க உதவும்.”

“உங்களை அண்ணாவாகப் பெற்றதே நான் செய்த அதிர்ஷ்டம் அண்ணா. அதன் பலனே மற்றவை எல்லாம்” என்று அவன் காலில் வீழ்ந்தாள் அவள்.

“நான் என்ன செய்தேன் பெருமைப்பட. நல்ல தங்கைகளைப் பெற்றேன். அவ்வளவுதான்” என்று அவளைத் தூக்கி நிறுத்திக் கொஞ்சினான் அவன்.

“சார், பாடசாலை விட்டிருக்குமே” என்றான் ஒருவன்.

நேரத்தைப் பார்த்துவிட்டு குறுகிய விடுமுறைக்குப் புத்தகத்தில் எழுதிவிட்டுக் காரை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான் கணேஷ்.

கணேஷ் காரைக் கொண்டு வந்து கல்லூரி வாசலில் நிறுத்திவிட்டுக் காத்திருந்தான். பாடசாலை இன்னும் கலையவில்லை.

சற்றுநேரத்தில் பாடசாலை கலைந்து பட்டாம் பூச்சிகள் எனப் பிள்ளைகள் வெளியேறினர். பல கார்கள் வந்து தங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை ஏற்றிக்கொண்டு சென்றன. தனது பிள்ளைகள் காரில் ஏறி அமர்ந்ததும் காரை எடுத்தான் கணேஷ்.

“அப்பா, இன்று வகுப்பில் பரீட்சையில் நான் கணக்கில் நாற்றுக்கு நாறு எடுத்தேன்பா” என்றாள் யமுனா.

அப்பா எதுவும் பேசவில்லை. மற்ற நேரத்தில் என்றால் பாராட்டுவார். உடனே ஒரு கடையில் நிறுத்தி சோக் லேற்றோ பிஸ்கட்டோ வாங்கித் தருவார். இன்று ஒன்றும் பேசாமல் வருகிறாரே! முகமும் வாடி இருக்கிறதே!

அப்போதுதான் அவனுக்குக் காலையில் நடந்த நிகழ்ச்சி ஞாபகத்துக்கு வந்தது. பேசாமல் இருந்துவிட்டான்.

கார் வீட்டுக்கு முன்னால் வந்து நின்றதும் தான் புஷ்பா நினைவு வரப்பெற்றவளாக எழுந்து வந்து கதவைத் திறந்து விட்டுக் குசினிக்குள் சென்று தேநீருக்குத் தண்ணீர் வைத்தாள்.

காலையில் இடியாப்பம் கட்டிச் செல்லும் பிள்ளைகள் மாலை வந்ததும் ஒருமுறை சோறு சாப்பிடுவது வழக்கம். உடுப்பை மாற்றிவிட்டுக் குசினிக்குள் சென்றவர்கள் சாப்பாட்டைக் காணாமல் ஏமாந்து போனார்கள்.

“ஏனம்மா சமைக்கல்லயா? இன்று மத்தியானம் நீங்களும் அப்பாவும் சாப்பிடல்லயா?” என்றாள் யமுனா.

“எனக்குப் பசிக்குது” என்று சிணுங்கினான் கங்கா.

“கங்கா, இந்தா கடையில் போய் பாண் வாங்கி வா. பட்டரும், ஜேமும் பூசித்தாறன்” என்று அவனை அழைத்துச் சென்று காசை எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

அவனுக்கு அதைவிடச் சந்தோஷம் வேறில்லை. ஒரே ஓட்டமாக ஓடினான்.

புஷ்பா பகல் முழுவதும் எதுவும் செய்யாமல் அவர் கூறிச் சென்றதை எண்ணிப் பார்த்தாள். தான் அவருக்கு மனைவியானதை எண்ணிப் பார்த்தாள். குழந்தைகள் பிறந்ததை, தன் கணவனின் அன்பை, பிள்ளைகளின் பாசத்தை, இப்போது வந்து பழகித் திரியும் மாலதியின் அன்பையும் அக்கறையையும் எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டாள். அவளுக்குப் பசி எடுக்கவே இல்லை. சமைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமும் ஏற்படவில்லை. தண்ணீர் தாகம் எடுத்தபோது குளிரூட்டியில் இருந்த கூல்ரிங்சை எடுத்துக் குடித்துக்கொண்டு எண்ணங்களிலே லாயித்துப்

போய் இருந்தாள். அவளுக்குக் கணவரும் வராதது இன்னும் வாய்ப்பாகப் போய்விட்டது. இரண்டு பிள்ளைகளையும் ஒன்றாக அணைத்து முத்தமிட்டாள். இருவருக்கும் பாணை வெட்டி பட்டர் ஜேமை பூசிக் கொடுத்தாள்.

பிள்ளைகளைப் பார்க்கும்போது அவளுக்கு அந்த நினைவு மீண்டும் வந்தது. யாரும் பெண்களைக் கண்டு கதைக்கும்போது, பழகச் சந்தர்ப்பம் ஏற்படும்போது, அவற்றை எல்லாம் வந்து புஷ்பாவிடம் சொல்வான். ஒருநாள் மாலைப் பொழுது எல்லோரும் ஒன்றாக இருக்கும்போது இப்படி காரியாலய ரைப்பிஸ்தர் எல்லாவற்றிற்கும் தன்னிடம் வருவதையும், பிழைகள், தெரியாத சொற்கள் என்பனவற்றைக் கேட்டு வருவதையும், நெருங்கிப் பழகுவதையும் கூறினான்.

“அதெல்லாம் சேட்டை வைக்காதீங்க. பிறகு பிள்ளைகளிடம் சொல்லுவன்” என்றாள் அவள்.

“நீ என்னத்தைச் சொல்றது. நானே சொல்றேனே” என்று கணேஷ் ஒருநாள் பகிடியாகச் சொன்னான். “யமுனா, கங்கா, உங்களுக்கொரு புது அம்மாவ கூட்டிவரப் போகிறீன். விருப்பமா?”

“யாரம்மா? எங்களுக்கு வேண்டாம்!”

“இந்தம்மா உங்களை படிக்கச் சொல்லி அடிப்பா. குளிக்கச் சொல்லி அடிப்பா. உடுப்பை ஊத்தையாக்கினா அடிப்பா. அந்தம்மா அப்படி எதுவுமே செய்யமாட்டா. இந்தம்மாவைவிட நல்ல அழகாகவும் இருப்பா. நீங்க இஷ்டம் போல இருக்கலாம்.”

பிள்ளைகள் மௌனமாகத் தாயைப் பார்த்தன. பிள்ளைகள் மனம் மாறிவிடுமோ என்று பயந்த புஷ்பா,

“உங்கட அப்பா சொல்றது எல்லாம் பொய். வாறவள் சித்தியாக இருப்பாள். நம்மட பிள்ளைகள் இல்லைதானே என்று கொடுமைப் படுத்துவாள்.”

பிள்ளைகள் அப்பாவைப் பார்த்தன.

“இல்ல. உங்கட அம்மா எரிச்சல்ல சொல்கிறா. மிகவும் அன்பாக இருப்பா சித்தி” என்றான் கணேஷ்.

“அப்படியென்றால் நான் செத்துப் போவேன்” என்று கீழே விழுந்து கண்ணை மூடிக்கொண்டாள் புஷ்பா.

“அம்மா, அம்மா” என்று கத்திக்கொண்டு தாயை கட்டி அணைத்தன பிள்ளைகள். “எங்களுக்குப் புது அம்மா வேண்டாம். நீங்கதான் வேணும்” என்று கத்தி அழுதன.

“புஷ்பா, நீ கடைசி ஆயுதத்தைப் பாவித்து பிள்ளைகளை வென்றுவிட்டாய். எழும்பு. பிள்ளைகள் கத்துகின்றன” என்றான் அவன்.

கண்ணைத் திறந்ததும் “இப்ப என்ன சொன்னீங்க?” என்று கேட்டாள்.

“எங்களுக்குப் புது அம்மா வேண்டாம். நீங்கதான் வேணும்” என்றார்கள்.

“இதைப் போய் உங்கட அப்பாட்ட சொல்லிப்போட்டு வாங்க” என்றாள்.

அவர்கள் போய் சொல்லிவிட்டு வந்ததும் தான் எழுந்தாள். அந்தக் காட்சி அவள் மனக்கண்முன் இப்போது நிழலாடிற்று.

தேநீருக்கு வைத்த தண்ணீர் கேத்தலில் கொதித்தது. கணவருக்குத் தேநீரை ஊற்றிப் பிள்ளைகளிடம் கொடுத்து விட்டு, சமையலில் சுறுசுறுப்புடன் ஈடுபட்டாள். அரிசியை அரித்து றைஸ்குக்கரில் போட்டுவிட்டு தேங்காயைத் துருவி வைத்துவிட்டு பிறிஜ்ஜில் இருந்து மீன், மரக்கறி எல்லா வற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு வைத்து விட்டு தன் வேலையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தாள் புஷ்பா.

உடுப்பை மாற்றிவிட்டு ஈசி செயரில் அன்றைய பேப்பருடன் வந்தமர்ந்த கணேஷ் பேப்பரை விரித்தபடி வேறெங்கோ எண்ணமாக இருந்தான்.

பதவி உயர்வு பரீட்சை முடிவு ஆறு மாதங்களின் பின்பே வந்தது. பதவியுயர்வுடன் இடமாற்றமும் கிடைத்தது. திருகோணமலைக்கு இடமாற்றம் கிடைத்திருந்தது.

சென்று பதவியை ஏற்றுக்கொண்டான். அவனுக்குக் காரியாலயத்தால் வீட்டுவசதியும் அளிக்கப்பட்டது. தனது பதவிக்கு ஒரு மோட்டார் சைக்கிளாவது வேண்டும் என்ற நிலைமை இருந்தது. இப்போது தனக்குத் தனிவீடு கிடைத்திருக்கிறபடியால் மூத்தவளை அங்கே கணவனுடன் விட்டு விட்டு அம்மாவையும் மற்ற தங்கைகளையும் அழைத்து வரலாம் என்று எண்ணினான். அதைக் கடிதத்தில் எழுதி விட்டு ஒரு மாதத்தின் பின்னர் வீடுவந்து சேர்ந்தான்.

எல்லோரும் கூடி இருக்கும்போது தனது நிலைமையைச் சொன்னான் கணேஷ். “இதுக்குப் போய் கவலைப் படுகிறாயே. நாங்கள் இல்லையா உதவி செய்ய. எவ்வளவு வேணுமோ கேட்டு வாங்கி எடுக்கிறதுதானே” என்றான் மூத்தவளின் மாப்பிள்ளை.

“மெசினை வாங்கி இருக்கத் தேவையில்லை. இதை விற்றுப் போட்டுக் காசு எடுப்பம் அண்ணே” — இப்போது தான் இரண்டாமவளுக்கு சில மாதங்களுக்கு முன்னர் மெசின் வாங்கிக் கொடுத்திருந்தான்.

“வேண்டாம் தங்கச்சி. என்னிட்ட இருக்குத்தானே. அத்தானும் சொல்லிப் போட்டார். அண்ணாவுக்கு உதவாத காசா?” என்றாள் மூத்த தங்கை.

“எனக்கு ஒரு மூவாயிரம் தந்தால் போதும். மிகுதியை நான் சமாளித்துவிடுவேன்” என்றவன் காசையும் பெற்றுக் கொண்டு அவர்களைத் தனிக்குடித்தனம் பண்ணவிட்டு விட்டு அம்மாவையும் மற்ற இரு தங்கைகளையும் அழைத்து விட்டு திருகோணமலையில் இருப்பதற்குச் சென்றுவிட்டான்.

அங்கே அதே இடத்தைச் சேர்ந்த சக உத்தியோகத்தன் ஒருவன் அவனுடன் நெருங்கிப் பழகிப் பல உதவிகளும் செய்தான்.

“அப்பா தேத்தண்ணி” என்று வந்து நின்றான் கங்கா.

அப்படியே அவனையே சற்றுநேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் கணேஷ். வழமையாக புஷ்பாதான் தேநீருடன் வந்து நிற்பாள்.

“இந்தாங்கப்பா தேத்தண்ணி. அம்மா இப்பதான் சமைக்கிறா” என்று காரணத்தையும் விளக்கினான்.

தேநீரை வாங்கி அருந்தியவன், “ஏன் மதியம் சமைக்கல்லயா?” என்றான்.

“இல்லப்பா. நீங்களும் சாப்பாட்டுக்கு வரல்லயா?”

“இல்லை” என்று தலையாட்டிவிட்டு கோப்பையைக் கொடுத்துவிட்டு பேப்பரால் முகத்தை மூடினான்.

திருகோணமலையில் போய் குடியேறியதும் மோட்டார் சைக்கிளில் பவனி வந்தான் கணேஷ். அவனது சக உத்தியோகத்தனாகிய செல்வராசாவும் அடிக்கடி அவன் வீட்டுக்கு வந்து செல்வான். அவனிடமும் ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் இருந்தது. இருவரும் மேற்படிப்பு சம்பந்தமாக கலந்துரையாடுவார்கள்.

இவர்களை ஒட்டி ஒட்டிப் பார்த்து நிற்பாள் இரண்டாமவள். அவளே எல்லாரையும் முந்திக் காண்டு தேநீரும் கொடுப்பாள். இவளது ரசனையை அறிந்துகொண்டான் அண்ணன் என்பதை அவள் அறியவில்லை.

ஒருநாள் அண்ணா இல்லாத வேளை அவன் வந்த போது அவனை அமரவைத்து தேநீர் போட்டுக் கொடுத்து விட்டுக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள். “அண்ணா இப்போ வந்திடுவார்” என்றதில் அவனும் சிறிது நேரம் இருந்து விட்டுச் சென்றதும் தாயார் பாய்ந்து விழுந்தாள்.

“அண்ணா இல்லாத வேளைகளில் வந்தால் இல்லை என்று சொல்லி கேற்றிலே அனுப்பி விடுவதுதானே. ஆண்களுடன் நமக்கென்ன கதை. இல்லையென்றால் அவன் போறான்.”

“அண்ணா வந்தால் பேசமாட்டாரா? அவருக்கு நல்ல உதவி செய்த நல்ல நண்பர் என்றுதானே வீட்டுக் கெல்லாம் கூட்டி வாறவர். அப்படிப்பட்டவருடன் கதைத்தால் என்ன? முன்பின் தெரியாதவர்கள் என்றால் நீங்கள் சொல்வது சரி.”

“உண்ட போக்கு எனக்கெண்டால் பிடிக்கல்ல. அண்ணா வரட்டும் சொல்கிறேன்” என்னும்போது வந்து சேர்ந்தான் கணேஷ். முழுதையும் கொட்டினான் தாய்.

“அவனுக்குத் தெரியும்தானே நான் வேலைத்தளத்துக்கு சென்றது. அப்படி இருந்தும் வந்திருக்கிறான் என்றால் கேட்கவேண்டியதுதான்” என்று எண்ணியவன் அவனிடம் நேரிலே கேட்டான்.

“என்ன செல்வா நானில்லாதபோது கூட நீ என்னை வீட்டுக்கு தேடிப் போனாயாம். என்னையா இல்ல தங்கையையா? நேரிடையாகவே கேட்கிறேன் என்று கூச்சப்படாதே. நமக்குள் என்ன ஒளிவு மறைவு” என்றான்.

செல்வராஜ் வெட்கப்பட்டு நின்றான். தனது களவு கையும் மெய்யுமாகப் பிடிபட்டுவிட்டதே என்றுதான்.

“செல்வா, எனது குடும்ப நிலைபற்றி நான் ஏற்கனவே உன்னிடம் சொல்லி இருக்கிறேன். உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் ஏணி வைத்தாலும் எட்டாது. உங்கள் அப்பா சாராயத் தவறணையையே குத்தகைக்கு எடுப்பவர். நானோ அன்றாடம் கடன்பட்டு வாழ்பவன். எனது தங்கையோ ஏழை. நீ எனக்கு நல்ல நண்பனாக அறிமுகமானாய். அதனால்தான் அவர்களுக்கும் உன்னை அறிமுகம் செய்து வைத்தேன். தயவு செய்து நீ என்றும் எனது நண்பனாக இருக்கவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். என் தங்கையின் வாழ்க்கையுடன் விளையாடாதே” என்றான் கணேஷ்.

“கணேஷ், எல்லா பணக்கார வீட்டுப் பையன்களைப் போலவே என்னையும் நீ கணக்குப் போடுகிறாய். ஆனால் நான் அதற்கு மாறுபட்டவன். உன்னைப் பற்றியும் உன் குடும்பத்தைப் பற்றியும் அம்மாவிடம் நான் கூறி இருக்கிறேன். ஒரு தரம் வீட்டுக்குக் கூட்டிவரும்படி சொன்னாள்.

உன்னிடம் நான் எத்தனை தரம் சொல்லி இருக்கிறேன், குடும்பமாக வீட்டுக்கு வா என்று. நீ பணக்காரர்களுடன் பழகுவது ஆபத்து என்று எண்ணுகிறாய் போல. நான் உண்மையாகவே உன் தங்கையை விரும்புகிறேன் என்பதை நிரூபித்துக் காட்டுகிறேன். அதுவரை பொறுத்திரு" என்று கூறிவிட்டுப் போய்விட்டான்.

அன்றொரு நாள் வெள்ளிக்கிழமை. கணேஷ் தங்கைகளுடன் கோணேசர் கோயிலுக்குச் சென்றிருந்தான். அம்மா நடக்கமுடியாது என்று கூறியபடியால் டாக்னி பிடித்துக் கூட்டி வந்திருந்தான். அவர்கள் இறங்கும்போது பக்கத்திலே ஒரு கார் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து செல்வராஜின் தாயும் தங்கையும் இறங்கினர். செல்வராஜைத்தான் கணேஷ் கண்டான்.

செல்வராஜும் கண்டு சிரித்தபடி "அம்மா, நான் அடிக்கடி சொல்வேனே, எனது நண்பன் கணேஷ் இவன் தான். இது அவனுடைய அம்மா, தங்கைகள்."

"அப்படியா! சந்தோஷம். என்னப்பா உன்னுடைய நண்பன்தான் உன்னைப்பற்றி நிறையப் பேசுவான். நீ ஒரு நாளும் வீட்டுப் பக்கம் வந்ததே இல்லை."

"அவனுக்கு பணக்காரர்கள் என்றால் அலர்ஜியம்மா" என்றான்.

"அப்படியா! சரி, நாம ஒரு நாளைக்குப் போய் விட்டால் சரி" என்றவாறு கதைத்தபடி கோயிலை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

"நான் குடுபட்ட பூனையல்லவா?" என்று எண்ணிக் கொண்டு நண்பர்கள் இருவரும் முன்னே செல்ல பெண்கள் பின்னால் கதைத்துக் கொண்டு வந்தனர்.

தங்கைகள் ஆளை ஆள் பார்த்து மயங்கினரே தவிர கதைக்கவில்லை. "அந்தப் பெண்கள் என்ன வெள்ளை, என்ன அழகு! அண்ணா சொன்னது சரிதான்" என்று

எண்ணிக்கொண்டாள் செல்வராஜின் தங்கை. இவ்வாறு பார்வையிலே ஆளையாள் எடைபோட்டுக்கொண்டு, பூசை முடிந்ததும் பிரிந்து சென்றனர்.

கணேஷின் தங்கையோ கிறங்கிப் போய் இருந்தாள்.

திங்கட்கிழமை காலை சந்தித்தபோது காரியால யத்தில் வைத்தே செல்வராஜ் சொன்னான், மாலை நாங்கள் எல்லோரும் உங்கள் வீட்டுக்கு வருகிறோம் என்று. செல்வராஜ் சொன்னதைக் கேட்டு அதிர்ந்துபோன கணேஷ் மாலை வேலைக்கும் வராமல் நின்று அவர்களுக்குரிய ஒழுங்கைச் செய்தான்.

பெரியதொரு பார்சலை எடுத்து வந்து வைத்தான் செல்வராஜ். தங்கைகள் இருவரும் அலங்கரித்துக்கொண்டு நின்று உபசரித்தனர். பக்கத்து வீட்டில் வாங்கிப்போட்ட “சோபாசெட்” என்று இவர்களுக்குத் தெரிந்தால் என்ன நினைப்பார்களோ என்று பயந்தான் கணேஷ்.

“செல்வா, நீ நினைப்பது போலல்ல. எனது கௌர வத்தைக் காப்பதற்காகவே நான் உனது வீட்டிற்கு வர வில்லை. நாங்கள் அங்கு வர, அதன்பிறகு நீங்கள் இங்குவர எனது ஏழ்மை தெரியவர ஒரு வெறுப்பே வந்துவிடும். நீ சொன்னபடியே இருந்துவிட்டும் என்றுதான்... நான்...” என்றான் தனிமையில் அழைத்துப் போய்.

“அது சரி. இதெல்லாம்... ஏது...?” என்று கேட்டான்.

“பக்கத்து வீட்டில் வாங்கிப் போட்டேன். மரியாதையைக் காப்பாற்ற. இப்போது என் நிலையைப் புரிந்திருப்பாய் என்று நினைக்கிறேன்” என்றான்.

அங்கே நாலு பெண்கள் சேர்ந்தால் கேட்க வேண்டுமா? பெரும் சந்தை போலவேயிருந்தது. இரண்டாமவள் குனிந்த தலைநிமிரவே இல்லை. முன்னால் செல்வராஜ் இருக்கிறானே. நாணத்தால் அவள் முகம் சிவக்க நின்றிருந்தாள். எல்லோரும் அவளழகைப் பருகிக் கொண்டிருந்தனர். உண்மையில் இது பெண் பார்க்கும் படலம் போல் இருந்தது.

செல்வராஜின் தாய் இருவருக்கும் இரண்டு பார்சல்களைக் கொடுத்து “எங்கள் அன்பளிப்பு” என்றாள்.

“நல்ல பெண். குடும்பத்திற்கேற்ற குத்துவிளக்கு. சாந்தமான பெண். நல்ல அழகு. காசு பணம் இல்லாவிட்டாலும் அன்பும் பண்பும் குடிக்கொண்ட உள்ளமாக இருக்கவேண்டும்” என்று எண்ணிக் கொண்டு புறப்பட்டாள்.

“என்னம்மா பேசாமலே வருகிறீங்க?” என்றான் செல்வராஜ்.

“நல்ல பெண். பரவாயில்லை...” என்றாள்.

“அம்மா பச்சைக்கொடி காட்டிவிட்டா. இனி அண்ணா கொடிகட்டிப் பறக்கப்போறார். நண்பனைப் பற்றிப் புகழ்ந்த தற்கெல்லாம் காரணம் என்ன என்று இப்போதுதான் விளங்குகிறது” என்றாள் தங்கை.

அன்று மாலை சோபா செட்டைத் தூக்கிப் போட்டுக் களைத்துப் போய் இருந்தான். தங்கைகளோ பார்சலைப் பிரித்து அதிர்ந்துபோய் இருந்தனர்.

“அண்ணா இங்கே வாவன்” என்று கத்தியதில் என்னவோ ஏதோ என்று தாயும் மகனும் ஓடிச் சென்றனர். இருவருக்கும் காஞ்சிபுரம் பட்டுப்புடவைகளும் அதற்கேற்ற மற்ற உடுப்புகள் எல்லாமும் இருந்தன.

“தங்கச்சி, அவர்கள் சும்மா வரவில்லை. உன்னைப் பெண் பார்க்கவே வந்து சென்றார்கள்” என்றான் கணேஷ்.

“என்ன மகனே சொல்கிறாய். அந்தக் குடும்பத்துக்கும் நமக்கும் உறவா? எட்டக்கூடிய இடமா என்று பார்த்துச் செய்.”

“எல்லாம் நாளைக் காலையில் முடிவு தெரியும்மா. அதன்பிறகு பேசுவோம்” என்றான்.

அடுத்த நாள் காலை விடிந்ததுமே அந்த முடிவு தெரிந்து அதிர்ந்துபோனார்கள். ஆமாம்; அடுத்தநாள் காலை ஒரு

லொறியில் வீட்டு தளபாடச் சாமான்கள் எல்லாம் வந்து வாசலில் இறங்கின. அதே சோபா செட்டும் வந்திருந்தது. “இதை எங்க போட?” “இதை எங்க போட?” என்று அவர்கள் கேட்டாலும் பதில் சொல்ல ஆளில்லை. கணேஷ் பாற்றுமில் இருந்தான். “அவர்களை இருக்கச் சொல் வருகிறேன்” என்றான்.

“கணேஷ் என்றது நீங்கதானே. உங்கட வீட்ட கொண்டு இதையெல்லாம் போடும்படி செல்வராஜ் ஐயா சொன்னார்” என்றது கேட்டு அதிர்ந்துநிற்க “நாங்க வாறம்” என்று கூறி விட்டு அவர்கள் சென்றார்கள்.

வேலைக்குப் போக வெளிக்கிட்டு வந்த செல்வராஜ் அங்கே அப்போது வந்து சேர்ந்தான். “என்ன செல்வா இதெல்லாம்?” என்றான் கணேஷ்.

“அம்மா பச்சைக்கொடி காட்டிவிட்டா. இனிக் கல்யாணம் முடிந்த மாதிரிதான். விரைவில் பதிவை வைக்க வேண்டும். அதுதான் இதெல்லாம் வாங்கி அனுப்பினேன். எனக்குத் தெரியும் உனக்கு விருப்பம் இருக்காதெண்டு. இப்போதைக்கு இங்கு கிடக்கட்டுமே” என்றான்.

சில நாட்களில் அதுவும் நடந்தேறி முடிந்தது. தாயார் மகிழ்ச்சியில் பூரித்துப் போனாள். தான் கனவிலும் எண்ணிப் பார்க்காததெல்லாம் நடைபெறுகின்றதே! அவளால் நம்ப முடியவில்லை. இது மனிதரின் செயலா, இல்லை தெய்வ அனுக்கிரகமா? எனது மகன் கேட்டது எவ்வளவு சரி. குடும்பப்பாரத்தை தலையிலயா சுமக்கிறோம் என்று கேட்டானே. கோணேஸ்வரா எல்லாம் உன்னருளே.

தங்கையின் கல்யாணத்திற்கு வந்துபோன மூத்தவள் கடிதம் போட்டிருந்தாள். தங்களுக்கு ஊரோடு மாற்றம் கிடைத்திருப்பதாகவும், வந்து வீட்டைப் பொறுப்பேற்று யாருக்கும் வாடகைக்குக் கொடுக்கும்படியும், முடிந்தால் பணமும் கொண்டுவரும்படியும் எழுதி இருந்தாள்.

ஆயிரம் ரூபா கொடுத்து முடித்துவிட்டான். இன்னும் இரண்டாயிரம் கொடுமதி இருந்தது.

நல்லவேளை, அவன் பதவியுயர்வு பெற்ற சம்பள “அரியர்ஸ்” இப்போது வந்து அவனது மானத்தைக் காத்தது.

ஊருக்குச் சென்றவன் அந்தப் பொறுப்பையும் நிறைவேற்றிவிட்டுத் திரும்பினான். நாட்கள் உருண்டோடின.

இரண்டாவது கட்டப் பதவியுயர்வுப் பரீட்சையிலும் சித்தியடைந்தான் கணேஷ். அந்தப் பதவி உயர்வு கிடைத்ததும் மாறுதல் கிடைக்கும். அப்போது ஒரு கார் வாங்க வேண்டிய நிலை ஏற்படும் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

“அண்ணா, இனி நீங்களும் ஒரு கல்யாணத்தை முடிக்கப் பாருங்களேன். நீங்க எல்லாருக்கும் கல்யாணம் முடிச்ச வைக்கிறீங்க. உங்களுக்கு ஆரு முடிச்ச வைக்கப் போறாங்க” என்றாள் கடைசித் தங்கை.

“எனக்கு அவசரமில்லை. உனக்கு அவசரமெண்டால் சொல்லு அதையும் நிறைவேற்றி வைக்கிறேன். யாழ்ப்பாணத்தில் ஆண்கள் முப்பது — முப்பத்து ஐந்து வயது வரையும் இருக்கிறாங்க. எனக்கு இன்னும் இருபத்தி ஐஞ்சு வயசாகல்ல தெரியுமா?”

“இன்னுமென்ன பொறுப்பண்ணா. நீங்க இன்னும் மாலதியை எண்ணிக் கொண்டிருக்காமல் வேறொரு கல்யாணம் முடித்து வீட்டுக்கு ஒரு அண்ணியைக் கூட்டி வரவேணும். இதுதான் ஆசை. நீங்கள் மாலதியை மனசில வைச்சுக்கொண்டு கல்யாணத்தைப் பற்றி எண்ணாமல் இருக்கிறீங்களோ என்னவோ என்று சந்தேகப்படுறன்.”

“யார் சொல்லித் தந்தது? அம்மாவா? அப்படி இல்ல தங்கச்சி. அவளுக்கு நல்லதொரு வாழ்வு கிடைக்க வேண்டுமென்று எண்ணுவதுண்டுதான். அதைவிட வேறு எந்த எண்ணமும் எனக்கில்லை. தங்கைகளை நிறைவேற்றிய பின்னரே என்னுடைய கல்யாணத்தைப் பற்றி எண்ணுவ தென்று இருக்கிறன். உண்மையைச் சொன்னால் என்ன... என்னுடைய மனங்கவரக் கூடியவாறு எந்தப் பெண்ணையும் நாள் சந்திக்கல்ல” என்றான்.

“மூத்தக்கா அண்ணாவுக்கு மோட்டார் சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுக்கக் கடன் கொடுத்தா. அண்ணா திரும்பிக் கொடுத்திட்டார். நீங்க அவருக்கு கார் வாங்க உதவி செய்யுங்க. திருப்பித் தந்திடுவார். கடன் சபையில் கடன் எடுக்க வேணுமாம். சம்பளம் உயர்ந்த பிறகுதான் அதற்கு விண்ணப்பிக்க வேண்டுமாம். அப்பதான் இருபதினாயிரம் கடன் எடுக்கமுடியுமாம் என்று சொன்னவர். நம்மிட்ட கேட்பார் என்று நான் நினைக்கல்ல.”

“கேட்டாக் கொடுக்கலாம். அவர் சுயகௌரவம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் நாம் என்ன செய்யிறது. நம்மிடம் காசு இருக்கிறது என்று தெரியும்தானே.”

அப்போது மட்டக்களப்புக்கு மாற்றம் பெற்றுச் சென்ற மேல் உத்தியோகத்தர் ஒருவர் கணேஷின் திறமையை அறிந்தவர் தன்னுடன் வரும்படி கேட்டார். “மாறுதல் வந்தால் வருகிறேன்” என்றான். அவரே அவனுக்காக மாறுதலையும் பதவியுயர்வையும் விரைவில் பெற்றுக் கொடுத்தார்.

மாற்றம் பெற்று மட்டக்களப்புக்கு வந்தவன் வீடொன்றை வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொண்டான். திரு கோணமலையில் இருந்த வீட்டையும் அவன் வாங்கிப் போட்ட சாமான்களையும் செல்வராஜிடம் ஒப்படைத்து விட்டு தங்கையையும் விட்டு வந்தான்.

புறப்படும்போது தாய் அழுதாள். “முதலாமவள் முடித்துக்கொண்டு யாழ்ப்பாணம் போய்விட்டாள். இரண்டாமவளை திருகோணமலையில் விட்டுவிட்டுச் செல்கிறேன். இப்படி ஊருக்கு ஊர் ஒருத்தியாய் விட்டுப்போனால் எனது கடைசி காலத்துக்கு யாரோ?” என்று அழுதாள்.

“உங்களுக்கு ஒன்றென்றால் நாங்கெல்லாம் ஓடிவர மாட்டோம்மா. நீங்க கவலைப்படாமல் போங்கம்மா.”

“அம்மா நானிருக்கிறேன். கடைசிவரை உங்களைக் காப்பாற்றுவேன். நீங்கள் கலங்கவேண்டாம்.”

“நீ சொன்னாப்போல, வாறவள் எப்படியோ? எண்ட மக்களைப்போல இருக்கமுடியுமா? எப்படியும் பெண்ணடிதான் கடைசிக்குத் தஞ்சமாக வேணும்.”

“அப்படிப்பட்ட பெண்ணைத்தான் நான் மணம் முடிப்பேன். அதுவரை நான் காத்திருப்பேன்.”

“செல்வா போயிட்டு வாறம். தங்கச்சி, கோணைசர் அருளால் நல்லபடி வாழும்மா. புருஷண்ட சொல் கேட்டு நடந்துகொள். மனங்கோணாதபடி நடப்பாய் என்று எனக்குத் தெரியும்.”

அவளைத் தட்டி “நல்லாக் கேட்டுக்கோ” என்றான் செல்வராஜ்.

அவர்கள் வந்து மட்டக்களப்பை அடைந்தார்கள். மட்டக்களப்பிற்குத் தெற்கேதான் அவர்கள் கிராமமும் இருந்தது.

மட்டக்களப்பில் வந்ததும் கார் ஒன்று எடுப்பதற்கு “லோன்” ஒன்றுக்காக வங்கிக்குச் சென்றான் கணேஷ். அவனுடைய அதிர்ஷ்டம் பக்கத்து வீட்டுக்காரரின் மகன் தான் வங்கி மனேஜர். அவர் இவனை கணக்கைத் திறக்கும் படி கூறி பத்தாயிரம் வரை பெற உதவி செய்வதாகக் கூறி, என்னென்ன ஆவணங்களுடன் எதற்கென்று விண்ணப்பிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் ஆலோசனை வழங்கினார்.

கடன் சபையிலும் இருபதினாயிரத்திற்கு விண்ணப்பித்திருந்தான். அது போதாதாகையால் வங்கியிலும் பெற முயற்சித்தான். கார் எடுத்தபிறகு மோட்டார் சைக்கிளை வைத்திருந்தால் அதிலே ஓடித் திரிந்து கொண்டு காரை வாடகைக்கு விடலாம். அதனாலே வங்கி லோனைக் கட்டி விடலாம் என்று எண்ணினான். நல்ல மனேஜர். நல்லா அக்கறை எடுத்து எல்லாம் விளக்கினார் என்று எண்ணிக் கொண்டு வீடு வந்தான்.

சில நாட்களின் பின்தான் விபரம் தெரிந்தது. அம்மாவும் தங்கையும் அடுத்த வீட்டுடன் நல்ல கொண்டாட்டம் என்பதும், அவன் இன்னும் மணமுடிக்காதவன்

என்றும், தங்கை அவனில் ஒரு கண்ணாக இருக்கிறாள் என்றும் தெரிந்தது.

“தங்கச்சி, நம்மட தகுதிக்கு மீறின இடத்தில நீ ஆசை வைக்காதம்மா. அவங்களா விரும்பி வந்தவிடத்தில நான் நிலைமையை அவர்களுக்குச் சொல்லி சம்மதிக்க வைத்து கல்யாணம் பண்ணி வைச்சேன். அதுபோல எல்லாம் நடக்கும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாதம்மா. அவர் எப்படியோ, பெரிய சீதனம் எதிர்பார்த்துத் தான் இத்தனை வருடமாகக் கல்யாணம் முடிக்காமலும் இருக்கலாம்” என்றான் அவளை முந்திக்கொண்டு.

“அண்ணா, நீங்க அக்காமாரை வாழ வைத்ததுபோல் என்னையும் வாழ வைப்பீங்க என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்குதண்ணா.”

“உனது நம்பிக்கை வீண் போகாமல் இறைவன் காப்பாற்றட்டும். ஆனால் அளவுக்கு மிஞ்சியும் நாம் ஆசைப்படலாகாது என்றுதான் நான் பயப்படுகிறேன். வேறொன்றும் இல்லை.”

“அப்படி ஒண்டும் நடக்காதண்ணா.”

“எல்லாம் பெண் கேட்டு நம்மிட்ட வந்தாங்க. நீ என்னை மாப்பிள்ளை கேட்டுப் போகாமல் வைப்பதில் தான் உனது சிறப்பே தங்கி இருக்கிறது” என்றான் கணேஷ்.

அதன்பிறகு அவள் வீட்டை விட்டு வெளி வருவதேயில்லை.

வங்கிப் படிவங்களை எல்லாம் நிரப்பிக் கொண்டு கொடுத்தான் ஒருநாள். படிவத்தைப் பார்த்த மனேஜருக்கு ஒரே உற்சாகம். விரைவில் இதை நிறைவேற்றிக் கொடுத்து நல்லதொரு இடம்பெற வேண்டும் என்பதுதான் என்றாலும் ஏன் இப்போதெல்லாம் அவள் வெளியே வருவதில்லை? எப்படித் தெரிவதென்று அவனுக்கு விளங்கவே இல்லை.

கடைசியாகத் தாயிடம் சொல்லியே விசாரிக்க வைத்தான். “ஏனம்மா அந்தப் பொண்ணு இப்போ இந்தப்

பக்கம் வருவதில்லை? முதல்ல வந்து உங்களோட எல்லாம் கதைத்துக் கொண்டிருப்பாள். இப்போ வருவதைக் காணவில்லை. ஏன், ஏதும் வருத்தமா?" என்றான்.

"அப்படி ஒன்றும் இல்லை. முதல்ல மரியாதைக்காக வந்தாள். கல்யாணம் முடிக்காத பெண்ணல்லவா. நெடுக நம்மட வீட்டுக்கு வருவாளா? நம்மட வீட்டிலயும் ஒரு கல்யாணம் முடிக்காதவன் — பிரம்மச்சாரி நீ இருக்கிறாயே."

"வந்தா நானென்ன பிடிச்சுத் தின்றுவிடுவேனா. நானும் மனிசன்தான் என்று சொல்லுங்க."

அவன் மனதறிந்த தாய், "அப்ப சரி. நீ வரச் சொன்ன தென்று சொல்றனே" என்றாள்.

அவன் எதுவும் பேசாமல் போய்விட்டான். நாட்கள் சென்றன.

மாமாங்கப் பிள்ளையார் ஆலயத்தின் வருடாந்தர உற்சவம் வந்தது. இந்த வருட விழாவினைச் செய்யும் பொறுப்பு கணேஷின் திணைக்களத்திற்கே தரப்பட்டிருந்தது. உத்தியோகத்தர் விழாவிலே மாமாங்கப் பிள்ளையார் கோயிலில் சிறப்பு உற்சவம் ஆரம்பமானது.

அதற்காக முழுமுச்சுடன் பாடுபட்டான் கணேஷ். அவனது காரும் நேரமும் அதற்காகவே செலவாகிற்று. அதனைப் பொருட்படுத்தாமல் ஓடித் திரிந்தான் கணேஷ். நிலவொளி மன்றத்தின் நாடகம் ஒழுங்கு பண்ணி இருந்தான். தேவியின் பக்திப் பாடல் நிகழ்ச்சியும் ஒழுங்காயிற்று. அன்று இன்னிசைக் கச்சேரிக்கு மியூசிக் குழுவொன்றையும் நாட்டியத்திற்கு ஒரு பெண்ணையும் ஏற்பாடு செய்ய சக உதவியாளர்களுடன் சென்றான். இன்னிசைக் கச்சேரி ஒழுங்கு முடிந்தது. நாட்டியத்திற்கான பெண்ணின் வீட்டைக் கேட்ட போது அவர்கள் அவனது தெருவையே கூறினார்கள்.

அதிசயித்துப்போன அவன் அவர்கள் கூறிய வீட்டுக்கு முன்னால் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான். அந்த வீதியால்

போகும்போது அங்கே ஒரு பெண்ணைக் காண்பது வழக்கம். அவள்தானோ என்று எண்ணிக்கொண்டு சென்றபோது அங்கே அவள் இருக்கவில்லை. சரி, அதை ஒழுங்குபண்ணும் பொறுப்பை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். இனிப் பூசை அலங்கார ஒழுங்குகளைக் கவனிப்போம் என்று புறப்பட்டனர். எல்லா ஏற்பாடுகளும் பூர்த்தி.

அடுத்த நாள் காலை வேலைக்குச் செல்லும் வழியில் அவள் வீட்டுக்குச் சென்றாள். அவளை இருக்கச் சொல்லி விட்டு அவளைக் கூப்பிட்டுவிட்டாள் அவளது தாயார்.

“லதா லதா” என்றதும் ஓடிவந்தவள் இவனைக் கண்டு நின்று நாணி மெல்ல நடந்துவந்தாள்.

“இந்த றோட்டிலே இத்தனை மாதமாக இருக்கிறேன். இப்படி ஒரு நாட்டியப் பேரொளி இருப்பதை நான் அறிய வில்லை. சொறி” என்றான்.

எடுத்த எடுப்பிலேயே புகழ்ச்சியால் உள்ளம் பூரித்துப் போனாள்.

“இவங்க நேற்றும் வந்து உன்னைத் தேடிவிட்டுப் போனவங்க” என்று தாயார் பேசிக்கொண்டிருக்க தேநீர் போட்டுக்கொண்டு வருகிறேன் என்று உள்ளே சென்று விட்டாள்.

“உங்களது நாட்டியத்தை எமது திருவிழாவில் அன்று மேடையேற்றவேண்டும் என்று பலரது அபிப்பிராயம். அதனாலதான் நேற்றும் வந்தோம். இப்போது அந்தப் பொறுப்பை என்னிடமே ஒப்படைத்து விட்டார்கள். உங்க வீதியில் நானும் இருப்பதால்.”

“எப்போது உங்கள் திருவிழா?”

“இருந்து பேசுங்களேன். உங்கள் வீட்டில் நான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.”

“இல்லை பரவாயில்லை” என்றவள் நின்று கொண்டே பேசினாள்.

“எனக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை ஒரு புறோகிராம் திருக் கோயிலில் இருக்கின்றது. அதற்கு முதல்நாளே செல்ல உத்தேசம்.”

“பிளீஸ், தயவுசெய்து ஏலாது என்று மட்டும் சொல்லி விடாதீங்க. உங்கட நாட்டியத்தால எங்கட விழா சிறக்க வேணும். உங்களை ஒழுங்கு செய்யமுடியாது போனால் எனக்கும் மானம் போய்விடும்.”

“அதற்கில்லை. சனிக்கிழமை செல்லும் அவர்களது வாகனத்தில் எமது கோஷ்டியினர், நான் எல்லாம் செல்வதாக ஒழுங்கு. அதுதான் யோசிக்கிறேன். வேறில்லை” என்று இழுத்தாள்.

“நீங்கள் எதுவும் யோசிக்கவேண்டாம். அடுத்தநாள் நானே வாகனம் ஒழுங்கு பண்ணிவிடுகிறேன். இல்லையேல் எனது காரிலேயே கொண்டுபோய் அடுத்தநாள் காலையிலே விட்டுவிட்டு வருகிறேன். நீங்கள் யோசிக்காமல் சம்மதம் தரவேண்டும்.”

“காசு வாங்கிவிட்டேன். அவர்களை ஏமாற்றக்கூடாது. கட்டாயம் நீங்கள் என்னை ஏற்றிக்கொண்டு விடுவதானால் மட்டும் சம்மதம் தருவேன்.”

“இன்னும் சந்தேகமா. அப்படியென்றால் கார் சாவியை உங்களிடமே தருகின்றேன்.”

“இல்லை வேண்டாம். உங்களுக்காக ஒப்புக் கொள்கிறேன். நீங்கள் சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்றவேண்டும். சரிதானே.”

“வெரிசூட். இந்தாங்க அட்வான்ஸ். உங்கள் சார்ஜ் எவ்வளவு என்று சொன்னால் நல்லது” என்று எழுந்து விட்டான்.

“இருங்க, இதோ தேநீர் கொண்டு வந்துவிட்டேன்” என்று வந்தாள் அவள் தாயார்.

“கோயில் நிகழ்ச்சியாக இருப்பதாலும், நீங்கள் இத்தனை சிரமம் எடுப்பதாலும் இதனை நான் இலவசமாகவே செய்கிறேன், உங்களுக்காக” என்றாள்.

“எனக்காகவென்றாலும் எங்கள் விழா சிறக்க நீங்கள் ஒத்துக்கொண்டதற்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. இரட்டிப்பு நன்றி.”

“நன்றாகப் பேசுகிறீர்கள். ரசிக்கும்படியாக இருக்கிறது.”

“உண்மையாகவா. அதிகம் பேசிவிட்டேன் போலிருக்கிறது மகிழ்ச்சியில். அப்ப நான் வருகிறேன்” என்று எழுந்து கொண்டான்.

“மகிழ்ச்சியில் அம்மா கொண்டு வந்த தேநீரையும் குடிக்காமல் போகப் போகிறீங்க.”

“சொறி” என்று அமர்ந்தவன் அதைக் குடித்துவிட்டு எழுந்து “தாங்கல்” என்று கூறிவிட்டு வெளியேறினான். இதைப் போய் நண்பர்களிடம் சொல்ல வேண்டுமென்று எண்ணிய வாறு காரை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தவனுக்கு ஏன் அவள் அடிக்கடி ‘உங்களுக்காக’ என்று சொன்னாள் என்பது விளங்கவில்லை.

இலவசமாக ஆட ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறாள் என்றதும் நண்பர்கள் உண்மையில் வியந்து போனார்கள். என்றாலும் கணேஷால் நமக்கு லாபம்தான் என்று எண்ணிக் கொண்டார்கள்.

அடுத்தநாள் காலை தான் அவளை ஏற்றிக்கொண்டு செல்ல இருப்பதால் மற்ற பொறுப்புகளை வேறு சிலரிடம் ஒப்படைத்தான் கணேஷ்.

அம்மாவையும் தங்கையையும் ஏற்றிக்கொண்டு விட்டவன் அதற்குப் பிறகு கவனிக்கவேயில்லை. விழா சிறப்புற நடந்துகொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு வேலையையும் நேரடிக் கண்காணிப்பில் வைத்துக்கொண்டிருந்தான். லதாவையும் கோஷ்டியினரையும் ஏற்றி வந்தான். இலவச நாட்டியம் என்பதால் அவளுக்கு விசேஷ ஒலிபரப்புகளும் கவனிப்புகளும் நடந்தன. அவளும் மனமகிழ்ந்து ஒரு நாட்டியம் ஆட வந்தவள் இரண்டு நிகழ்ச்சிகளை நடத்தினாள்.

நாட்டியம் முடிந்ததும் அவளை வீட்டில் ஏற்றிக் கொண்டுவிட்டான். “குட்நைற். நாளைக்கு கட்டாயம் வந்து

விடுங்க” என்று அவனது பக்கக் கதவடியில் வந்து நின்று கூறினாள்.

“ஓ.கே. குட் நைற்” என்று சென்றவன் விழா இனிது முடிவு பெற்றதும் மற்ற ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்கும்படி கூறி விட்டு தாயையும் தங்கையையும் தேடினான். காணவில்லை. காரை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தால் வங்கி மனேஜரின் கார் வீட்டடியில் நின்று சென்றது. “தாங்க்ஸ். குட்நைற்” என்று பரிமாறப்பட்டு இறங்கிச் சென்றார்கள்.

“சொல்லிவிட்டு வந்திருக்கலாமே. நான் எங்கே யெல்லாம் தேடுவது?” என்றான் கணேஷ்.

“இல்ல மகன். நீ வேலையாக இருந்தாய். அந்தப் பொடியனும் விடல்லை. நானும் வீட்டதானே போகிறேன் என்று கூற ஏறிவந்து விட்டோம்.”

“சரி சரி, இனியாவது என்னிடம் சொல்லிவிட்டுச் செய்யுங்கள்” என்றவன் நேரத்தைப் பார்த்தான். மணி நாலாகி யிருந்தது. இனிப் படுத்தால் எழுந்திருக்க முடியாது என்று மீண்டும் புறப்பட்டுக் கோயிலடிக்குச் சென்று அனுப்ப வேண்டியவர்களின் ஒழுங்குகளைச் செய்துவிட்டு விடிய ஆறு மணிக்கு வந்தான்.

வந்து குளித்து உடுப்பை மாற்றிவிட்டு லதாவிடம் சென்று எத்தனை மணிக்குச் செல்லவேண்டும் என்று நடந்து சென்றே கேட்டுவந்தான். எட்டு மணிக்கு என்றாள் அவள். “சரி, ஆயத்தமாக இருங்கள் வருகிறேன்” என்று வந்து சாப்பிட்டுவிட்டு காரை எடுத்துக்கொண்டு அவளது கேற்றடியில் போட்டுவிட்டுக் காரிலேயே இருந்தான்.

“என்ன வேலையாள் மாதிரி வெளியே இருந்து விட்டீர்கள். உள்ளே வாருங்களேன்” என்றாள் லதா.

“இல்ல, வெளியில நல்ல காற்றாக இருக்கிறது. காற்றுப்பட நல்ல நித்திரை வருகின்றது. இரவு முழுவதும் நித்திரையில்லையே” என்றவன் “உங்களுக்கு நேரமாகி விட்ட தல்லவா?” என்றான்.

“இன்னும் ஒருவர் வரவேண்டி இருக்கிறது. அதுதான் உங்களையும் வரச்சொன்னேன்” என்றாள். உடம்பில் பெரும் அசதியுடன் எழுந்து சென்றான் கணேஷ். அவனும் உள்ளே செல்ல ஆளும் வந்தது. “அப்ப நாங்கள் புறப்படலாமே” என்றான்.

“இல்ல, தேநீர் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகலாம்.”

“வேண்டாம். இப்போதுதான் சாப்பிட்டுவிட்டு வருகிறேன்” என்றான்.

புறப்பட்டார்கள். சற்று நேரம் ஊர் பேர், படித்த படிப்பு என்பனவற்றை எல்லாம் இருவரும் பரிமாறிக் கொண்டனர். அவள் மட்டும் முன் சீற்றில் அவனுடன் இருந்தாள். மற்றவர்கள் எல்லாரும் பின்பக்கம் இருந்தனர்.

அவன் நித்திரை தூங்கி வந்தபோது அவனைத் தட்டி ஒரு சுயிங்கம் கொடுத்தாள் லதா.

“நித்திரை தூங்கினால் அக்சிடன்ட் ஏதும் வந்து விடும். கவனமாக ஓட்டுங்கள்” என்றாள்.

“நீங்கள் பேசாமல் வந்தால் எனக்கு நித்திரை வராமல் என்ன செய்யும். ஏதாவது பேசிக்கொண்டு வந்தால்தானே.”

“என்னத்தைப் பேசுவது.”

“ஏதாவது பேசுங்கள். இல்லையேல் பாடுங்கள்” என்றான்.

அவள் ஒரு பாட்டை ஹம் பண்ணத் தொடங்கியதும் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான் கணேஷ். சிறிதுநேரம் ஹம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தவள்,

‘காதோடுதான் நான் பேசவேன்’ என்ற பாட்டைத் திரும்பப் பாடிக் கொண்டுவந்தாள்.

உள்ளம் மகிழ்ந்த கணேஷ் உற்சாகமாக இருந்தான். தான் சும்மா சொல்லவே படிக்கிறாளே என்று புளகாங்கிதம் அடைந்தான். மேடைக்கூச்சம் இல்லாதவள்தானே. என்றாலும் குரலும் இனிமையாகவும் இருந்தது.

“இனிமையாகவும் பாடுநீங்களே. மேடையிலும் பாடுவீங்களா?”

“இல்லையில்லை. நீங்கள் கேட்டதற்காகப் பாடினேன். சங்கீதமும் பயின்றேன். நாட்டியம்தான் சிறப்பாக வந்தது. உழைப்பையும் தந்தது. சங்கீதம் படித்ததுடன் சரி” என்றாள்.

“உழைப்பைக் கருதித்தான் இன்னும் செல்வியாக இருக்கின்றீர்களா?”

மௌனம் நிலவியது.

“என்ன பேச்சைக் காணோம்?”

“ஒரு பெண்ணுக்கு உழைப்பைவிட வாழ்வுதான் முக்கியம் என்று நான் கருதுகின்றேன்.”

“ஆனால், ஆனால், கதை சுவாரஸ்யமாக வரும்போது இடையில் நிறுத்திவிட்டீர்களே!”

“காலமும் நேரமும் வரவேண்டாமா?”

“அப்படியா! நான் நினைத்தேன் வேறு ஏதோ வென்று.”

“அப்படியொன்றும் இல்லை. வீட்டில் சும்மாதானே இருக்கிறேன். பொழுது போக்குக்காகவே இதில் ஈடுபடுகின்றேன். திருமணம் முடிந்தால் பின்னர் இதில் ஈடுபடுவேனோ தெரியாது” என்றாள்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?”

“அது வாறவரைப் பொறுத்ததல்லவா?”

“அவர் யாரென்று இதுவரை தீர்மானிக்கவில்லையோ?”

“இல்லையே.”

இவ்வாறு பேசிக்கொண்டு திருக்கோயிலுக்கு வந்து சேர்ந்தனர். அப்போது மதியமாகிவிட்டது. அனைவருக்கும் சுத்தமான தயிர் ஒவ்வொரு கிளாஸ் கரைத்துக் கொடுக்கப்பட்டது.

“லதா, நான் போகலாம்தானே” என்றான் கணேஷ்.

“ஒருவரும் போக ஏலாது. சாப்பிட்டுப் போக வேண்டும். எல்லாருக்கும் சாப்பாடு தயார்” என்றார் ஒருவர்.

“இஞ்ச வாங்க” என்று அவனை ஒரு புறமாகக் கூட்டிப் போனவள், “நான் உங்களை இப்படியே அனுப்பத் தயாராக இல்லை. நீங்கள் நித்திரை தூங்காமல் வருவதற்கு நான் மற்றவர்களுக்கு முன் பாடவும் ஏதோவெல்லாம் பேசவும் வேண்டி ஏற்பட்டது. தனிமையில் பேசவேண்டிய விஷயங்களைக்கூட உங்களோடு மற்றவர்கள் முன் பேசிக் கொண்டு வந்தேன். இப்போது நீங்கள் தனியே போனால் எப்படி? தூங்கிவிட்டு எழுந்து செல்லுங்கள். எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை” என்றாள்.

“நான் நீங்கள் சொல்வதுபடியே கேட்கிறேன். சொறி. உங்களை மற்றவர்களுக்கு முன்னால் சங்கடப்படுத்து விட்டேன். நீங்கள் எப்போது வருவீர்கள்?”

“நான் நாளைக் காலையில்தான்.” அவள் சொன்னாள்.

எல்லாருக்கும் சாப்பாடு நடந்து முடிந்தது. “இவருக்கு ஒரு படுக்கை ஒழுங்கு பண்ணிக் கொடுங்கள்” என்றாள்.

படுத்தவன் மாலையாகியும் எழும்புவேயில்லை. லதா வுக்கு உள்ளூர மகிழ்ச்சி. நின்று எனது இன்றைய நிகழ்ச்சியையும் பார்க்கட்டும் என்று விரும்பினாள்.

படுத்தவனைத் தட்டி எழுப்பிவிட்டாள். “நன்றாக இருட்டிவிட்டது. நான் நிகழ்ச்சிக்கு ஆயத்தப்படப் போகிறேன். வந்து முகம் கழுவிவிட்டுப் புறப்பட்டு மேடைக்கு வாருங்கள்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றாள். இவ்வளவு நேரமா தூங்கிவிட்டேன் என்று திகைத்துப் போய் இருந்தான் அவன்.

“அப்பா அப்பா, எழும்பி முகம் கழுவுங்கள் சாமி கும்பிட” என்று பிள்ளைகள் இரண்டும் பக்கத்தில் நின்றன. புஷ்பாவும் சாமி அறை முன்பு நின்று கொண்டிருந்தாள். காலையில் எழுந்ததும் ஆறு மணிக்கும் இரவில் ஆறு

மணிக்கும் என்ன வேலையிருந்தாலும் எவர் வந்திருந்தாலும், ஒன்றாக எல்லோரும் சாமி அறைக்குள் சென்று தேவாரம் படித்து சாமி கும்பிட யமுனா தீபம் காட்ட கங்கா மணி அடிக்க பூசை முடித்து வெளிவருவது வழக்கம். அந்த நேரத்தில் கோயில் மணி அடிக்கும். அதுவே அவர்களுக்கு ஒரு உற்சாகத்தெத் தந்திருந்தது.

உடனே முகத்தைக் கழுவிவிட்டு சாமி அறைக்குள் வந்தான். வழமைபோல் பூசை நடந்துமுடிந்தது. யமுனா தீபம் காட்டிவிட்டு தீபத்தட்டை நீட்டினான். அம்மாவும் அப்பாவும் தொட்டுக் கும்பிட்டார்கள். தம்பிக்கும் கொடுத்த பின்னர் தானும் கும்பிட்டுவிட்டு “கடவுளே, வழமைபோல் எங்கள் குடும்பத்தை மகிழ்ச்சி உள்ளதாக்கு” என்று வேண்டினான்.

இன்று தாயும் தந்தையும் தேவாரம் முழுசாகப் படிக்கவில்லை. சும்மா முணுமுணுத்தார்கள். இருவர் முகமும் வாடி இருந்ததை அந்தக் குழந்தைகள் அவதானிக்காமல் இல்லை. சாமி கும்பிட்டுவிட்டு அவரவர் பாடங்களைப் படிக்கப் போய்விட்டார்கள். கணேஷ் மறுபடியும் சாய்வு நாற்காலியில் வந்து அமர்ந்தான்.

புஷ்பா செய்வதறியாது தனிமையில் இருந்தவள் வீட்டின் பின்புறமாகப் போய் உட்கார்ந்து கொண்டாள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மாமியும் இல்லாமல் போய்விட்டாளே என்று அவளுக்குக் கவலையாகவும் இருந்தது.

இன்னுமொரு கண்டத்தைத் தாண்டவேண்டும் — சாப்பாட்டு வேளை என்று எண்ணியவனாக மீண்டும் தன் எண்ணங்களில் லயித்துப் போய் இருந்தான்.

இப்படியாக லதாவுடன் தொடங்கிய நட்பு பின்னர் காதலாக மலர்ந்தது. இப்படித் தன்னைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய ஒருவரைத்தான் நான் தேடித் திரிந்தேன். மேடையில் ஆடுபவள் என்று கேவலமாக எண்ணுபவர்கள் தான் கூடுதல் என்றும், இதனால்தான் இதுவரை ஒருவரையும் மணக்க முடியவில்லை என்றும் உண்மையைக் கூறினாள் புஷ்பலதா.

“லதா, நான் உன்னை மாற்றிக் காட்டுகிறேன். முதலில் உன் பெயரை புஷ்பா என்றே அழைக்க விரும்புகிறேன். பெண் புஷ்பம் போன்று மென்மையானவள். அந்தப் பெயரையே நான் அழைக்க விரும்புகிறேன். இனி நீ மேடையில் ஆடவேண்டிய அவசியம் இல்லை. விரைவில் திருமணத்தை முடித்துவிடுவோம்” என்று கூறினான் கணேஷ்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கடைசித் தங்கையின் காதலும் கனிந்து கல்யாணத்தில் வந்துநின்றது. ஒரு வருடத்தில் ஒரே குடும்பத்தில் இரண்டு கல்யாணங்கள் தொடர்ந்து நடைபெறக்கூடாது என்று சிலர் சொன்னதில் இரண்டு கல்யாணங்களும் பதிவுத் திருமணத்துடன் முடிந்து கோவிலில் தாலி கட்டப்பட்டு அவரவர் வீடுகளுக்குச் சென்றனர். அங்கு சென்றவர்களுக்கு அங்கு சாப்பாடும், இங்கு வந்தவர்களுக்கு இங்கு சாப்பாடும் என வெகு விமர்சையாக இரண்டு கல்யாணங்களும் நிறைவேறின.

தங்கை கணவன் வீட்டில் குடியேற, கணேஷ் புஷ்பா வீட்டிற்கு வர வாடகை வீடு அவசியமில்லாமல் போய் விட்டது.

நாட்கள் இன்பமாய் உருண்டு ஓடின.

அன்று ஒருநாள் வானொலியைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது “அம்மா அம்மா” என்று அலறினான்.

“என்னடாது?” என்றவாறு வந்த தாயை “இந்த மரண அறிவித்தலைக் கேளுங்க” என்றான்.

மாமாவின் மரண அறிவித்தல் ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் தங்களுக்கு அறிவிக்கவில்லை என்றாலும் வானொலியில் கேட்டாயிற்று. கேட்டதும் அம்மா புலம்ப ஆரம்பித்துவிட்டாள். கந்தோருக்கு லீவு போட்டுவிட்டு ஊரை நோக்கிச் சென்றான்.

எல்லோரும் கட்டி அழுது ஓலமிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அம்மாவும் அதில் கலந்துவிட்டாள் தான். மரியாதை

செய்து கொண்டிருக்கும்போது “அத்தான், அப்பா எங்களை விட்டுப் போய்விட்டார். அத்தான், நாங்கள் அனாதைகளாகிவிட்டோம் அத்தான்” என்று அவனது காலடியில் விழுந்து அலறினாள் மாலதி. தன் கண்கலங்க அவ்விடத்தை விட்டகன்றான் கணேஷ்.

தன்னை மதியாத அந்த வீட்டை அவன் மதிக்கக் கூடாதுதான். ஆனால் அவர் செய்த நன்றிக்கடனாக இருக்கின்றதே. அவரை அவன் இன்னும் மதிக்கின்றானே. அதனாலே வந்திருந்தான்.

பந்தலில் போய் இருந்ததும் “என்ன நடந்தது மாமாவுக்கு? ஏன் இப்படி திடீரென்று?” என்றான் ஒருவரிடம்.

“ஏன், உங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாதா?”

“இல்லையே. நாங்கள் ஊரில் இல்லையே... வானொலியில் கேட்டுவிட்டல்லவா வந்திருக்கிறோம்.”

“ஏன், உங்களுக்கு அறிவிக்கவில்லையா?”

“இல்ல. அவங்களுக்கு நாங்க எப்பவோ வேண்டாதவர்களாகிவிட்டோம். நாங்க இப்ப எங்க இருக்கிறோம் என்றும் அவர்களுக்குத் தெரியாது.”

“அது சரி, உங்கட அப்பா செத்ததும் உங்களைப் புறக்கணித்து உதாசினம் செய்தாங்க. உங்களையே கட்டிக் கொள்வேன் என்றிருந்தவளை மாற்றி உயர்ந்த இடத்தில் கல்யாணம் பேசினாங்க. அந்த வினையே இப்போது அவருடைய கழுத்துக்குக் கத்தியாக வந்தது.

கல்யாணம் பேசி கொடுக்கல் வாங்கல் செய்து வந்தாங்க. அவன் வெளிவரட்டும் என்று காத்திருந்தாங்க. வந்ததும் முடிவு வரவேண்டும் என்றாங்க. முடிவு வந்ததும் வேலை வரவேண்டும் என்றாங்க. வேலை வந்ததும் போனவன் போனதுதான் பிறகு வரவே இல்லை. அவங்கட அம்மா அப்பாவுக்கு எழுதி இருப்பான்போல. அவங்க வெளியில விடல்ல. நேற்று அவன் ஒரு பெண்ணோட வந்து இறங்கினான். இவளை நான் கல்யாணம் கட்டிக்கொண்டேன்

என்று சொன்னானாம். இந்தச் செய்தி அறிந்து விழுந்தவர் எழுந்திருக்கவே இல்லை. “ஹாட் அட்டாக்”. அவ்வளவு தான் மனிசன் கொடுத்து வைச்சது. அவன் பொடியனுக்கும் ஒரு வேலையும் இல்லாமல் அலைஞ்சு திரியிறான். இனிக்குடும்பத்தை ஆரு காப்பாற்றுவார். பென்சன் வருமட்டும் எப்படிப் பிழைக்கப் போகுதுகளோ” என்றார் அவர்.

கணேஷுக்கு உடம்பு துடித்தது. தானாடாவிட்டாலும் தன் தசை ஆடும் என்பார்களே. சே... அவன் இப்படி இவளை ஏமாற்றி இருக்கக்கூடாது. இப்படி நான் எண்ணுகிறேன். எல்லாம் இறைவனின் தீர்ப்பு அல்லவா. தான் ஒன்று நினைக்க தெய்வம் ஒன்று நினைக்கும் என்பார்களே, அதன்படி நடந்திருக்கும். நாம் எப்படிக்க கோபிப்பது?

சவ அடக்கத்தில் கலந்துகொண்டு போனவன் போனவன்தான். ஊர்ப்பக்கம் திரும்பி வரவே இல்லை. வீடு மட்டும் வாடகைக்குக் கொடுத்து இருந்தான். அதன் வாடகை “மணியோடரில்” வந்து கொண்டிருந்தது.

வருடங்கள் பல ஓடிமறைந்தன.

புஷ்பா இரண்டு தங்க விக்किரகங்களை ஈன்று கொடுத்தாள். இருவரும் நல்ல நிறமாகையால் பிறந்த பிள்ளைகளும் பொன்னிறமாக இருந்தன. அவர்களுடன் வாழ்க்கையின் இன்பத்தில் திளைத்திருந்தவனுக்கு வருடங்கள் போனது, வயது ஏறியது கூடத் தெரியவில்லை.

அப்போதுதான் தனது சொந்தக் கிராமத்துக்கு மாற்றம் கிடைத்தது. தான் கூடிய காலம் மட்டக்களப்பில் சேவையாற்றியதுடன் இனித் தான் வேறு எங்காவது மாற்றமாகிச் செல்ல வேண்டியவனே — ஆகவே, அதுவே ஊரோட வந்ததில் மகிழ்ச்சிதான்.

இருப்பதற்கு வீடு வேண்டுமே என்பது கவலையாக இருக்கும்போது அடுத்த நாள் வந்த கடிதம் அவனை ஆனந்தத்தில் மூழ்கடித்தது. இறைவன் சதுரங்க விளையாட்டில் பெயர் பெற்றவன் போலும். அவனுக்குத் தெரியும் இந்தக்

காயை இப்படி நகர்த்தினால் அடுத்து எப்படியான மாற்றங்கள் நிகழும் என்று. நாம்தான் அதனை அறியாமல் அல்லலுறுகின்றோம். அவன் ஒன்றைச் செய்வதானால் ஏதோ ஒரு காரணத்துக்காகச் செய்கிறான் என்பதை நாம் உணரக்காலம் செல்கிறது. ஆமாம்; அதை அனுபவிக்கும் மட்டும் உணரத் தவறி விடுகின்றோம். இது மனித இயல்பு.

வீட்டுக்காரருக்கும் வருடாந்த மாற்றத்தில் மாறுதல் கிடைத்திருப்பதாகவும், வீட்டை டிசம்பர் கடைசிக் கிழமையில் வந்து பொறுப்பேற்கும்படியும் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

“புஷ்பா, இறைவனருளைப் பார்த்தாயா. நேற்று முதல் நான் வீட்டைப்பற்றிக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன் அல்லவா. இன்றே தீர்த்துவிட்டான் இறைவன்” என்று மகிழ்ச்சியுடன் அவளிடம் ஓடிவந்தான் கணேஷ்.

அவளோ அம்மாவைவிட்டுப் போகப் போறோமே என்று கவலைப்பட்டாள். அப்படியென்றால் கூடவே கூட்டிப் போவம் என்றான். வீட்டைப் பார்க்கவேண்டுமே. அப்படியென்றால் விட்டுப் போவம். அடிக்கடி வந்து பார்ப்போம். உதவிக்கு அம்மாவைக் கூட்டி வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று அவளைச் சமாதானப்படுத்தினான்.

வீட்டுக்கு வரமுன்னர் வீட்டில் பல திருத்தங்களைச் செய்தான். முன்னால் மதில், பெரிய கேற், கார் கராஜ். மண்டபத்தைப் பெருப்பித்துப் போட்டு, தண்ணீர் தாங்கி பைப் வேலைகள். புதுக் குசினி நவீன அமைப்புகளுடன் அமைத்தான். இவையெல்லாம் செய்ய ஒரு மாதம் எடுத்தது. வெளியில் எல்லாம் கொத்திப்பூசி பெயின்ட் பண்ண வீடே புதிதாகக் காட்சியளித்தது. வயரிங்கும் புதிதாகச் செய்து லைட் பிற்றிங்ஸ் மாற்றி அமைத்தான்.

ஏனெனில் ரவுனில் அப்படியான வசதிகளுடன் வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டவள் புஷ்பாவும் பிள்ளைகளும். இப்போது பல வருடங்களாகத் தானும் அந்தப் பழக்கத்திற்கு அடிமைப்பட்டு விட்டான். அன்று ஆடம்பரம் என்று கருதியதெல்லாம் இன்று அவசியத் தேவையாக மலர்ந்து நின்றது. எல்லாம் காலத்தின் கோலம்.

புதிய வீட்டுக்கு வந்ததும் நெருக்கடியும் அவசரமும் இரைச்சலும் மிகுந்த நகரத்திற்கும் அமைதியான கிராம வாழ்க்கையின் மாற்றத்தையும் கண்டு மகிழ்ந்துபோனார்கள் பிள்ளைகள், மனைவியெல்லாம் என்பதே அவனுக்குப் பரம திருப்தியாக இருந்தது.

மாமா வீட்டுப் பக்கம் பழையபடி ஒரு வழியிருந்ததைக் கண்டான் கணேஷ். மாலதியை ஒருநாள் காட்டி, அவளது ஆசை, அது நிராசையானது, அதை முறியடித்த அப்பாவின் ஆசை, அது கானல் நீரான கதை எல்லாம் புஷ்பாவுக்குச் சொல்லி வைத்தான்.

“பாவம், நீங்கள் அவளையே கல்யாணம் செய்திருக்கலாம்” என்று உருகினாள் புஷ்பா.

“புஷ்பா, தலையெழுத்து இங்கே இருக்கிறதே நான் என்ன செய்ய?”

“உண்மையிலேயே நீங்கள் அவளை விரும்பி இருக்கல்லயா? அவள் உங்களை இன்னும் மறக்காதபடியாததான் இன்னும் கல்யாணம் முடிக்காமல் இருக்கிறாள்.”

“புஷ்பா, நான் அவளை விரும்பியது — அவள் என்னை மிகவும் அளவுக்கதிகமாக நேசிக்கிறாள் என்பதால் தான். ஆனால் அவர்கள் தாய் தந்தையர் செய்த அவமானம் என்னை மாற்றிவிட்டது. இப்பவும் இன்ஜினியர் மாப்பிள்ளை கிடைத்திருந்தால் அவள் கல்யாணம் முடித்துச் சந்தோஷமாக இருந்திருப்பாள். என்ன செய்ய அவள் தலைவிதி அது” என்றான்.

கணேஷின் தாயார் இவர்கள் இங்கு வந்து ஒரு மாதத்தின் பின்பே திருகோணமலை மகளிடம் இருந்து மட்டக்களப்புக்கு வந்து பின்னர் இங்கு வந்து சேர்ந்தாள். கடைசியில் ஊரோடு வந்து சேர்ந்ததில் அவளுக்கு மகிழ்ச்சி.

அம்மா வந்ததும் தான் மாமி வீட்டுத் தொடர்பு மீண்டும் ஏற்பட்டது. அம்மா அங்கு அடிக்கடி சென்று வந்ததில் மாலதி, மாதவி எல்லோரும் இங்கு வந்து செல்லத் தொடங்கினர்.

அதிலும் மாலதி “மாமி மாமி, இந்த வயதிலும் நீங்க இதெல்லாம் செய்யவேண்டுமா” என்று வந்து அடிக்கடி உதவிசெய்து கொடுத்தாள். “அக்கா, ஏதும் செய்ய வேண்டுமென்றால் என்னிடம் சொல்லுங்க, நான் செய்து தாறன்” என்று வலிந்து வந்து எல்லா வேலைகளையும் செய்து வந்தாள்.

மெல்ல மெல்ல அத்தானுடன் கதைக்கத் தொடங்கினாள். பிள்ளைகளைக் குளிப்பாட்டி வெளிக்கிடுவதில் இருந்து அவர்களுடன் விளையாடுவது, சட்டி பாணை கழுவுவது, சமையலுக்கு உதவுவது வரை எல்லா வேலைகளையும் ஒரு வேலைக்காரிபோல் ஆனால் உரிமையுடன் தனது வீடுபோல் செய்துவந்தாள். முன்னர் சாப்பிட மறுத்து வந்தவள் பின்னர் பிள்ளைகள் “அன்ரி” “அன்ரி” என்று பாசத்துடன் வேண்டியபோது அவளால் மறுக்க முடியவில்லை.

ஒரு சமயத்தில் புஷ்பா கூறினாள், “நீ எனக்கு ஒரு தங்கையாகப் பிறக்கவில்லையே என்றுகூட நான் வருந்துவதுண்டு” என்று.

“என்னக்கா அப்படி எல்லாம் சொல்றீங்க. உங்கள் தங்கையாகவே என்னை எண்ணிக் கொள்ளுங்க. நான் புறத்தி தான். ஆனால் உங்கள் குடும்பத்தோடு ஒட்டி உறவாதத் தொடங்கிய பிறகு அந்த எண்ணமே எனக்கு இல்லை.”

“நான்கூட உன்னை எங்கள் குடும்பத்தில் ஒருத்தியாகத்தான் நினைக்கிறேன். நீ உரிமையோடு எதையும் கேட்கலாம், இங்கு செய்யலாம்.”

“அக்கா, எனக்கு எதுவுமே வேண்டாமக்கா. உங்கள் பிள்ளைகளை நான் கவனிக்க எனக்கு உரிமை தந்தால் போதும். எந்தக் காரணம் கொண்டும் என்னை இங்கு வர வேண்டாம் என்று சொல்லிவிடாதீங்க” என்று கண்ணீர் மல்க கூறினாள்.

“சீ... அப்படியெல்லாம் சொல்லமாட்டேன்.”

“சத்தியமாக?”

“சத்தியமாக! பைத்தியமே இதற்கெல்லாம் போய் கண்கலங்குகிறாயே. உனக்கு நடந்து முடிந்த துயரெல்லாம் அறிந்து நான் மனம் வருந்திக் கொண்டிருப்பது உனக்குத் தெரியுமா?”

“அப்படியாக்கா?” என்று கண்களைத் துடைத்தவள், “அத்தான் எல்லாம் சொன்னவரா? இல்லக்கா, இந்த ஊர் ஆக்கள் மோசம். ஏதும் கதையைக் கட்டி விடுவாங்க. அதை நம்பி நீங்களும் என்னை வரவேண்டாம் என்றுவிட்டால்... என்றுதான் பயந்து கொண்டிருக்கிறேன்.”

“எனது கணவரைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும். என்னை விட உனது அத்தானைப் பற்றி உனக்கு நிறையத் தெரிய வேண்டுமே.”

“எனக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் அவர் என்னுடன் விளையாடிய நாட்கள்தான். அவர் பெரிய ஆம்பிள்ளையாகிய பிறகு எனக்குப் பழக்கக் கிடைக்கவில்லை.”

உண்மைதான். அவன் முழு ஆணாக முன்னர் அவள் பெரிசாகிவிட்டாள். அதற்குப் பிறகு அவளுக்குக் கட்டுப் பாடுகள். அவன் வேலையாகி வெளியிடங்களுக்குச் சென்றது எல்லாம் அவளை அவனுடன் பழகி அறியும் சந்தர்ப்பங்களை இழக்க வைத்துவிட்டது.

இப்போது மாலதியும் அவர்கள் குடும்பத்தில் ஒருத்தியாகிவிட்டாள். அவளையும் அழைத்துச் சென்று அவளுக்கும் சேர்த்து புதுவருடத்துக்கு உடுப்பு எடுத்து வந்தான் கணேஷ். இப்போது எங்கு போவது வருவது என்றாலும் அவளும் அவர்களுடன்தான். ஒருநாள் வீட்டில் ஏதோ சிற்றுண்டி செய்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். எல்லோரும் மண்டபத்தில் இருந்தனர்.

“மாலதி, இன்னும் ஏன் இப்படி இருக்கிறாய்? ஒரு கல்யாணம் முடித்துக் கொள்ளக்கூடாதா?”

“அந்தக் கதையை விட்டுப்போட்டு வேறேதும் கதையுங்க அத்தான்.”

“இல்லை மாலதி. உங்கட சின்னவன் (தம்பி) தான் வெளிநாட்டில் இப்போது உழைத்து அனுப்புகின்றானே. நீ கல்யாணம் முடித்து குடும்பமும் குடித்தனமுமாக வாழலாமே.”

“அதெல்லாம் குடித்து அழிக்கவென்றுதானே வேலை வெட்டியில்லாமல் அண்ணா ஒருத்தர் இருக்கிறார். அவர் படித்த படிப்புக்கு இங்கு வேலையில்லையாம்.”

“உன்னால உனது தங்கச்சி கல்யாணம் முடிக்காமல் இருக்கிறாளே.”

“இல்லத்தான். நான் வீட்டில சொல்லிப் போட்டன். நான் இனிக் கல்யாணம் முடிப்பதில்லை. கன்னியாஸ்திரியாகப் போகப்போறேன். தங்கச்சிக்குக் கல்யாணம் முடித்து வைக்கச் சொல்லி. இப்ப நீங்க இஞ்ச வந்ததால...”

“நல்லதாகப் போய்விட்டது. நீ கன்னியாஸ்திரியாக மாறுவதைத் தடுத்துவிட்டேன். இனி ஒரு கல்யாணம் பேசி முடிக்கப் போறேன்” என்றான் இடைமறித்து கணேஷ்.

“அத்தான்...” என்று சிற்றுண்டித் தட்டை வைத்து விட்டு எழுந்துவிட்டாள்.

“மாலதி” என்று ஒரே நேரத்தில் மூன்று குரல்கள் அழைத்தன.

“அத்தான், நான் இஞ்ச வாறது, வேலை செய்யிறது, சாப்பிடுவது இடைஞ்சலா இருந்தாச் சொல்லுங்க. அக்கா சொல்லமாட்டா எனக்குத் தெரியும். நீங்க அல்லது மாமி சொன்னா இனி நான் வரல்ல...” அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பொலபொலவென்று வழிந்தது.

“நான் ஏண்டியம்மா சொல்லப் போகிறேன்” என்றாள் மாமி.

“மாலதி” என்று அவளருகே சென்ற புஷ்பா அவளது கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டுச் சொன்னாள். “உட்கார்ந்து முதலில் சாப்பிடு. இப்போது அத்தான் அப்படி என்ன கெட்டதைச் சொல்லிவிட்டார். உனக்கு விருப்பமில்லை என்றால் விடு” என்றாள்.

எல்லோரும் சாப்பிட்டு முடிந்ததும் தட்டுக்களை அலம்பி வைத்துவிட்டுக் கொண்டிருந்தாள் மாலதி.

“அன்ரி எனக்குத் தேத்தண்ணி” என்றான் கங்கா.

“இதோ கொண்டுவாறண்டா கண்ணா.” இதில் இழையோடிய பாசம் கணைவைக் கண்கலங்க வைத்தது.

எல்லோரும் தேநீர் அருந்தி முடிந்ததும், புஷ்பாதான் மீண்டும் பேசினாள்.

“மாலதி, நீ என்னுடன் பிறவாத் தங்கையாகி விட்டாய். எனது தங்கை மணம் முடிக்காமல் இருந்தால் எனக் கெப்படி இருக்குமோ அதுமாதிரிதானே அத்தானுக்கும். அதுதான் கேட்டவர்.”

“அக்கா, நீங்களும் சேர்ந்து பேசுவதைப் பார்த்தால் ஏதோ திட்டம் போட்டுப் பேசுவதுபோல் எனக்குத் தெரிகிறது. இவளை எப்படி வராமல் இரு என்று சொல்வது என்று இப்படித் திட்டம்போட்டு ஒரு கல்யாணத்தை முடித்துக் கொடுத்து அனுப்பிவிடலாம் என்று பார்க்கிறீங்க. அப்படித்தானே. ஐயோ அக்கா, என்னுடைய நிலைமையை நான் எப்படிச் சொல்வேன்?”

“ஐயையோ, அப்படியெல்லாம் திட்டம் ஏதும் இல்லை மாலதி. அத்தான் சும்மா பேச்சுக்குத்தான் உனது கல்யாணத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறார். அது சரி என்று தோன்றிய படியால் நானும் அவர் பக்கம் நின்று கதைத்தேன். வேறொன்று மில்லை” என்றாள் பதறியபடி.

“இல்லக்கா. அத்தான் நினைக்கிறார் “இன்ஜினியர்” மாப்பிள்ளை சரி வந்திருந்தால் நான் கல்யாணம் முடித்திருப்பேன் என்று. இன்று என்றாலும் தெரிந்து கொள்ளட்டும் அத்தான். அந்தக் கல்யாணம் சரி வந்திருந்தால் எப்போதோ நான் பிணமாகி இருப்பேன். இதை என்றாலும் தெரிஞ்சு இருந்தால் சரிதான்” என்று கூறிவிட்டுப் பிள்ளைகளை அழைத்துக்கொண்டு விளையாடப் போய்விட்டாள். அவள் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு கேட்டாள் — “யமுனா, கங்கா, அம்மாவும் அப்பாவும் சொல்றாங்க என்னைக்

கல்யாணம் முடிச்சிட்டு உங்களை விட்டுட்டுப் போகட்டாம் என்று. உங்களை விட்டுட்டு எப்படியடா போவேன். நீங்க சொல்லுங்கடா, நான் போறது விருப்பமா? உங்களோட இருக்கிறது விருப்பமா?"

"இல்ல அன்ரி. எங்களோடதான் இருக்கவேணும்" என்றாள் யமுனா.

"அன்ரி, நீங்க போனா நானும் உங்களுக்குக்கூட வந்திடுவன்" என்றான் கங்கா.

"என்னுடைய கண்மணிகாள்" என்று இருவரையும் கட்டி அணைத்துக்கொண்டாள்.

இதையெல்லாம் யன்னலினூடாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர் கணேஷும் புஷ்பாவும்.

தனது அத்தான் — தனது மானசீகக் கணவன் பெற்ற பிள்ளைகள் தன்னுடைய பிள்ளைகள் என்றே எண்ணி அவள் பராமரித்து வந்தாள். இது இவர்களுக்கெங்கே தெரியப் போகின்றது. அதைத்தான் என்னுடைய நிலைமை உங்களுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது என்று கேட்டாள்.

நாட்கள் வாரங்களாகி மாதங்களாகி வருடங்களாகிச் சென்று கரைந்து கொண்டிருந்தன.

கணேஷ் — புஷ்பா குடும்பத்தில் பிரிக்கமுடியாத ஒருவராகிவிட்டாள் மாலதி. இவளென்ன இப்படி ஆகி விட்டாள் என்று எண்ணிக் கலங்கினான் கணேஷ்.

"அத்தான் சாப்பிட வாங்க" என்று வந்து அழைத்த படி நின்றாள் புஷ்பா.

"பிள்ளைகள் படித்து முடியட்டுமே."

"மத்தியானமும் சாப்பிடல்ல. நேரத்தோடு சாப்பிட வாங்க. அவர்களுக்கும் பசிக்குதாம்" என்றாள் புஷ்பா. அவளுக்கும் பசித்தது.

வழமையாகப் பிள்ளைகள் படிப்பதனால் இரவு எட்டு மணிக்குத்தான் சாப்பிடுவது வழக்கம். இப்படி எங்காவது சென்று மதியம் சாப்பிடாமல் வந்தால் ஏழரை மணிக்கே சாப்பிட்டு விடுவார்கள். எல்லோரும் மௌனமாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அங்கு கலகலப்பை உண்டாக்க மாலதி இருக்கவில்லை.

ஏன் அவள் இன்று முழுவதும் வரவில்லை? தன்னுடைய பிரச்சினைதான் இந்த வீட்டில் நடக்கிறதென்றா? இல்லை நேற்றும் அவள் வரவில்லையே. அவளுடைய அம்மாவுக்குச் சுகமில்லை என்று அவள் வரவில்லை. நேற்று மாலை அவள் வந்தபோது வீட்டில் புஷ்பாவும் பிள்ளைகளும் இருக்கவில்லை. அவர்கள் முன் வீட்டில் “டெக்கில்” படம் பார்க்கப் போயிருந்தார்கள். கணேஷ் ஏதோ அவசரமான கந்தோர் வேலை இருக்கிறதென்று வீட்டில் நின்றுவிட்டான்.

அப்போது வந்த மாலதி, புஷ்பா இல்லையென்றதும் அத்தானுடன் சிறிதுநேரம் கதைத்திருந்துவிட்டு அழுது விட்டுப் போய்விட்டாள். மாமியும் இல்லையே. அவள் தன் மூத்த மகளுடைய வீட்டிற்கு நல்லூர்த் திருவிழா பார்க்கப் போய் இருந்தாள்.

“அப்பா, அம்மா மத்தியானம் சமைக்கவும் இல்ல. சாப்பிடவும் இல்ல. அன்றியும் அவங்கட அம்மாவுக்குச் சுகமில்லை என்று வரல்ல. நீங்க எண்டாலும் நல்லாச் சாப்பிட்டாத்தான் அம்மாவும் சாப்பிடுவா” என்றான் கங்கா.

“நான் சாப்பிடுறன்தானே” என்று தான் வழமை போல் இருப்பதாகக் காட்டிக்கொண்டான் கணேஷ்.

“அன்றியைப் போய் பார்த்து வந்தேனப்பா. அவங்க அம்மாவுக்கு நல்ல வருத்தம். அன்றி அழுதபடியே இருக்கிறா. பார்க்கப் பாவமா இருந்தது. நேற்று நாங்க படம் பார்க்கப் போன நேரம் வந்திருந்தாவாம் என்று சொன்னா. வசதியென்றால் இரவைக்கு வாறன் என்றாள்” என்றான் அவன்.

அவள் வந்திருந்ததைத்தான் இரவு சொன்னாரே. அதிலிருந்துதானே பிரச்சினையே ஆரம்பமாயிற்று என்று

எண்ணிக்கொண்டாள் புஷ்பா. இரவு படுக்கையறையில் நடந்தது பிள்ளைகளுக்குத் தெரியாதே.

மகன் கூறிய எல்லாவற்றிற்கும் தலையாட்டியபடி சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு அப்படியே இருந்தான். மற்றவர்கள் எல்லோரும் சாப்பிட்டு முடிந்ததும் எழுந்து வெளியே சென்று முற்றத்தில் உலாத்தினான் கணேஷ்.

அவள் இத்தனை நாட்களாக இங்கு வந்து வேலைக்காரி போல் சம்பளம் இல்லாமல் உரிமையுடன் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறாள். எங்கும் எங்களுடன் வருகிறாள். ஆனால் ஒருவரும் ஒன்றும் பேசவில்லை. எதுவும் வித்தியாசமாக நடக்கவும் இல்லை. மற்றவர்கள் பேசியதை இவன் கேட்டதும் இல்லை.

இப்போது அண்மையில் ஊர்க்கோயில் அம்மன் திருவிழா நடைபெற்றது. அத்தனை நாளும் மாலையில் பிள்ளைகளைக் கோயிலுக்குக் கூட்டிச் சென்றுவந்தாள் மாலதி. சில வேளை புஷ்பாவும் கூடச் சென்றுவந்தாள். கடைசி நாட்களில் மட்டும் கணேஷ், புஷ்பா, பிள்ளைகளுடன் சென்றுவந்தாள் மாலதி. இதனை ஊரவர் அனைவரும் கண்டார்கள் தான்.

அதனால் ஏதும் பிரச்சினை ஏற்படும் என்று புஷ்பாவோ கணேஷோ எதிர்பார்க்கவில்லை. காரணம், அவள் இத்தனை வருடங்களாகத்தான் தங்களுடன் சேர்ந்து திரிகிறாளே. இது அவர்கள் குடும்பத்துக்குத் தெரியாத தல்லவே.

ஆனால் வம்பளப்பவர்கள் வாய் மூலமாக இது அவளது அண்ணனுக்குச் சென்று அவன் ஆத்திரப்பட்டு இப்படி நடப்பான் என்று கணேஷ் அறியவில்லை.

அன்று அவன் காரைக் கழுவிக்கொண்டிருந்தான். அன்று விடுமுறை நாள். அப்போதுதான் புஷ்பா குளித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“அத்தான், அன்றைக்கு நீங்கள் எனக்குக் கல்யாணம் பேசி முடிக்கிறேன் என்று சொன்னீங்க. பேசாமல் அப்படியே கேட்டு நடந்திருக்கலாம். இப்படி அடிபட்டு வேதனைப்படத் தேவையில்லை” என்று கண்கலங்கி நின்றாள்.

“என்ன சொல்கிறாய் மாலதி. நீ இப்ப சொன்னாலும் நான் தயார். எங்காவது ஒரு மாப்பிள்ளை தேடி முடித்து வைக்கிறேன். ஏன் உனக்கு அடி உதை?”

“அத்தான் நீங்க லேசாகச் சொல்லிவிட்டீங்க. அன்றைக்கு என் நிலையை நான் உங்களிடம் சொல்லிவிட்டேன். நீங்கள் புரிந்திருப்பீர்கள் என்று எண்ணினேன். வேறொரு கல்யாணம் செய்வதைவிட இறப்பதே மேல். என் நிலைமை உங்களுக்குப் புரியமாட்டேன் என்கிறது. என் வாய்விட்டுச் சொல்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை” என்று கூறத் தொடங்கினாள்.

“அத்தான், அறியாப் பருவத்திலிருந்தே உங்களை மணப்பதாகக் கூறி வந்திருக்கிறேன். வளர்ந்து வயசான பிறகும் அந்த ஆசையை ஊட்டிவிட்டார்கள் பெரியவர்கள். அந்த ஆசையை வளர்த்துக் கொண்டேன். அதை அம்மா அப்பாவின் கட்டுப்பாடு, உங்களுக்கு ஏற்பட்ட இழப்பு எதுவும் என்னிடமிருந்து மாற்றவில்லை. நீங்கள் கண்காணாத தேசத்துக்குப் போய் இருந்தாலும் நான் உங்களுடன் மான சீகமாக வாழ்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறேன். அதிலிருந்து என்னை மாற்ற முடியுமானால் சாவு ஒன்றினால் மட்டுமே முடியும்.”

அவனது கையில் இருந்த ஹோர்ஸ் பைப் கை நழுவி விழுந்து தண்ணீர் வீணே ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அவன் அதிர்ந்துபோய் நின்றான். அவள் அழுது கொண்டிருந்தாள். சற்று நேரத்தில் சுதாரித்துக் கொண்டு,

“இப்ப என்னால் எதுவும் செய்யமுடியாது. நான் மணமாகி இரண்டு குழந்தைகளுக்குத் தகப்பன்.”

“அத்தான், நான் எங்கள் வீட்டுச் சிறையில் இருந்து விடுபடவேண்டும். இந்த அடி உதை ஆக்கினையில் இருந்து விடுபட வேண்டும். இதற்கு நீங்கள்தான் எனக்கு ஒரு வழி

செய்யவேண்டும். நீங்கள் வைத்திருப்பதாகப் பேசிக் கொள் கிறார்களாம். அதனால் குடும்ப மானம் போகுதாம். மற்றவர் களுக்குக் கல்யாணம் முடிக்க முடியாதாம். இதுதான் எனக்கு அடி உதை விழுவதற்கான காரணம். உண்மையில் உங்களை நான்தான் என் மனதில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் மறந்துவிட்டீர்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது. நான் இறக்கும்வரை இந்த நினைவோடு வாழ்ந்தால் அதுவே எனக்குப் பெருமை” என்று கூறிவிட்டு அழுதாள்.

“அதற்கு இப்போது என்னை என்ன செய்யச் சொல் கிறாய்? என் மனைவி விரும்பாத எதையும் என்னால் செய்யமுடியாது.”

“அக்கா மறுக்கமாட்டா அத்தான். நான் மாமியுடன் இருந்து எனது காலத்தைப் போக்கிவிடுவேன். என்னை உங்கள் நிரந்தர வேலைக்காரியாக எடுத்துவிடுங்கள். நான் நிரந்தரமாக இங்கே குடியேறி விடுகிறேன். நீங்கள் சம்மதம் என்றால் அந்தச் சிறையை உடைத்துவிட்டு வருகின்றேன்.”

“அதெப்படி முடியும். என் மனைவி-” என்று இழுத்தான்.

“அத்தான், நான் உங்கள் சொத்தில் பங்கு கேட்கல்ல. சுகத்தில் பங்கு கேட்கல்ல. உங்களுக்கும் உங்கள் மனைவி பிள்ளைகளுக்கும் காலமெல்லாம் பணிவிடை செய்கிறேன். அதற்கு என்ன ஒரு பிடி சோறு தந்து வாழவைத்தால் போதும்” என்று கூறிவிட்டுப் போய்விட்டாள்.

புஷ்பா வந்து தோளில் கை வைக்கும் வரை அப்படியே அவள் போன திசையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் கணேஷ்.

“என்னத்தான், ஏன் இப்படி இருக்கிறீர்கள்? என்ன சொல்லிவிட்டுப் போகிறாள் மாலதி? அழுதுகொண்டு போனாளே?” என்று கேட்டாள் புஷ்பா.

“புஷ்பா, அவள் நம்முடன் உறவாடித் திரிவதை ஆட்கள் பிழையாகக் கதைக்கிறாங்களாம். அதனால் இங்கே போகக் கூடாது என்று அவளது அண்ணன் அடிக்கிறா னாம். இதைச் சொல்லி அழுதுவிட்டுப் போகிறாள்” என்று மூடிமறைத்துப் பேசினான் கணேஷ்.

“இப்படியெல்லாம் வருமென்று அவளுக்குத் தெரிந்து என்னிடம் ஏற்கனவே சத்தியம் வாங்கிவிட்டாள்.”

“என்னவென்று?”

“இப்படி இந்த ஊர் ஆட்கள் பிழையாகக் கதைப் பார்கள். இதை அறிந்து நீங்கள் என்னை வீட்டுக்கு வரக் கூடாது என்று சொல்லக் கூடாது என்று. எனக்கு எனது கணவரில் நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆகவே, நான் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் அப்படிச் சொல்ல மாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்து கொடுத்தேன்.”

அதையெல்லாம் இப்போது புஷ்பாவும் எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஒருநாள் குசினியில் வேலையாக இருவரும் இருந்த போது மாலதி கேட்டாள், “ஏனக்கா பிள்ளை பெறுவதை நிறுத்திவிட்டீர்களா? தற்காலிகமாகவா? நிரந்தரமாகவா?” என்று.

“தற்காலிகமாகத்தான்.”

“இன்னும் பெறுங்கக்கா, நான் இருக்கிறேன் வளர்க்க. நீங்கள் கஷ்டப்படத் தேவையில்லை” என்றாள்.

“எங்களுக்குப் போதும். ஆசைக்கொன்றும் ஆஸ்திக் கொன்றும் இருக்கிறதுதானே. இனி நீ மணமுடித்துப் பெற்றெடு நான் வளர்க்கிறேன்” என்றாள்.

“அது இந்த ஜென்மத்தில் நடக்கிற காரியமில்லக்கா. அந்த ஆசையில்தான் சொன்னேன். உங்களுக்குப் போது மென்றால் எனக்கும் போதும். இந்தப் பிள்ளைக் குஞ்சு இரண்டையும் பார்த்துப் பசியாறி எனது வாழ்வை முடித்துக் கொள்வேன்” என்று கண்கலங்கினாள்.

“ஏன் இப்படியெல்லாம் கதைக்கிறாய்” என்று அவளது வாயைப் பொத்தினாள்.

“உண்மையத்தான் சொல்லுறன் அக்கா. உங்களுடைய பிள்ளைகளை நான் என்னுடைய பிள்ளைகள் என்றுதான் எண்ணிப் பார்க்கிறேன். அதைவிட வேறு பிள்ளைகள் இனி எனக்கு ஏது” என்றாள்.

உண்மைதான் என்று இப்போது அவளுக்கும் புரிந்தது. “அத்தான், கங்காவுக்கு கொப்பி முடிந்துவிட்டது. யமுனாவுக்கு யுனிபோம் தைக்க வேண்டும் சீலை வாங்கி வாங்க. கங்காவின் சப்பாத்து பிஞ்சு போச்சது. புதிசாக ஒன்று வாங்கவேண்டும். யமுனாவுக்கு பாஸ்கற்றில சாப்பாடு வைத்துக் கொடுத்தால் பழுதாகப்போகிறதாம். எவர்சில்வரில் ஒன்று வாங்கி வாருங்கள்” என்றெல்லாம் இவள் அக்கறை எடுத்துப் பேசுவது எல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நினைவுக்கு வந்தன.

நான் பேருக்கு அம்மா என்றிருக்க “அன்ரி” என்ற அவளே அவர்களை வழிநடத்திக்கொண்டிருப்பது இப்போது தான் அவளுக்கு மனதில்பட்டது.

அதன்பிறகும் அவள் வழமைபோல் வருவதும் வேலைகள் செய்வதும் உண்டு. வெளியே எங்கும் செல்வ தில்லை. இவள் இங்கு நிற்பதை அவளது அண்ணன் கண்டு விட்டால் அழைத்து அடிப்பான். அடியைப்பட்டுக்கொண்டும் அடுத்த நாளும் வருவாள்.

“ஏன் மாலதி இப்படி வீணே அடிப்பட்டுச் சாகிறாய்?”

“எனது கண்மணிகளைப் பார்க்காமல் என்னால் இருக்க முடியவதில்லையே. அதற்குப் பிறகுதான் எனக்கு எல்லாம். அவர்கள் முகத்தைப் பார்த்தால் அந்தத் துன்பம் எல்லாம் பனிபோல் மறைந்து விடும்” என்பாள்.

இது புஷ்பாவின் மனத்திரையில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. “இப்படிப்பட்டவளை நாம் காப்பாற்றாமல் ஊர் உலகத்துக்குப் பயந்து வாழ்ந்து என்ன பயன்?” என்று இப்போது எண்ணத் தொடங்கிவிட்டாள்.

ஆமாம், பிள்ளைகள்கூட அவளைக் காணாமல் இருக்கமாட்டாது. இப்போது இரவோடு இரவாகப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்துவிட்டார்களே.

முதல்நாள் மாலை அண்ணன் இல்லாத வேளை ஓடி வந்தாள். “அத்தான், அக்கா, பிள்ளைகள் எங்கே” என்றாள்.

“அவர்கள் முன்வீட்டுக்குப் படம் பார்க்கப் போயிருக்கிறாங்க.”

“அக்காவும் நீங்களும் இருப்பீர்கள் என்றுதான் வந்தேன். என்னை அடிக்கும்போது அம்மா இடையில் வந்து அடிவாங்கி மயங்கி விழுந்து இப்ப சுகமில்லாமல் இருக்கிறா. அதுதான் இன்று முழுவதும் நான் வரவில்லை. அதுதான் வந்து பார்த்துட்டுப் போகலாம் என்று வந்தநான்” என்றவள், “அத்தான், நான் உங்களிட்டச் சொல்லி ஒருமாதமிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இப்ப அக்காவிடமும் ஒருமுறை சொல்லிப் போட்டுப் போகலாம் என்று வந்தேன். என் துரதிர்ஷ்டத்தை இதிலே நான் அறிகிறேன். அக்கா இல்ல. இனி அக்காவைச் சந்திக்க எனக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் என்று நான் நினைக்கல்ல. என்றாலும் என்னோடு அன்பாகப் பழகிய அக்காவை நான் கடைசியாக ஒருமுறை பார்ப்பேன்.”

“நீ என்ன சொல்கிறாய் மாலதி?”

“அத்தான், சொல்லவேண்டியதெல்லாம் சொல்லி விட்டேன். அம்மாவும் என்னால் அடிபட்ட பிறகு இன்னும் நான் இந்த உலகில் வாழவேண்டுமா என்று எண்ணுகிறேன். உங்களிடம் வேலைக்காரியாக இருக்கக்கூட இடம் கேட்டேன். கிடைக்கவில்லை. இனியும் எனக்காகக் கசியக்கூடியவர்கள் இந்த உலகத்தில் இருப்பார் என்று நான் எண்ணவில்லை. அத்தான், அம்மாவும் போய்விட்டால் இனி எனக்கு யார் இருக்கிறார்கள். விரைவில் நான் இந்த உலகை விட்டே போய்விடுவேன். நான் சொல்ல வந்ததைச் சொல்ல அக்கா இங்கு இல்லை. இருந்தாலும் சொல்கிறேன். நான் இறந்து விட்டால் எனக்குரிய இறுதிக் கிரியைகளை நீங்கள் அல்லது கங்காவிடம் சொல்லிச் செய்வியுங்கள். நான் நிம்மதியாகப் போய்விடுவேன். அக்காவிடம் சொல்லிவிடுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு அழுது கொண்டிருந்தாள்.

அவன் அதிர்ந்துபோய் அப்படியே இருந்தான். அவனால் பதில் ஏதும் சொல்ல முடியவில்லை. புஷ்பா விடம் முழு விஷயத்தையும் அவன் சொல்லவில்லையே. “வரட்டும் அவள்” என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தான்.

“வாறன் அத்தான். அக்காவிடம் சொல்லுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு எழுந்து ஓடிவிட்டாள்.

படம் பார்த்துவிட்டு வந்தவர்கள் சாப்பாட்டை எடுத்தார்கள். அவனும் அவசரமாகச் சாப்பிட்டுவிட்டு புஷ்பாவுடன் கதைக்கவேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டு சாப்பிட வந்தான்.

சாப்பிட்டு முடிந்ததும் படுக்கை அறைக்குள் சென்றனர் இருவரும். பிள்ளைகள் “குட்நைட்” சொல்லிவிட்டு படுக்கப் போய்விட்டார்கள்.

“இப்பவே படுக்கவா” என்றாள் புஷ்பா.

“இல்ல, கொஞ்சம் கதைக்க வேண்டி இருக்கிறது” என்று அழைத்துச் சென்றவன், மாலதி வந்ததிலிருந்து அன்று கூறியது, இன்று கூறியது எல்லாவற்றையும் ஆதியோடந்த மாகக் கூறினான்.

“என்னத்தான் இது, எல்லாம் தெரிந்த நீங்களுமா இப்படி? சாகக் கொடுத்தாலும் போகக் கொடுக்க மாட்டார்கள் பெண்கள் என்று தெரியாதா?”

“புஷ்பா, நீயும் கூடத் தவறாக எடைபோடுகிறாய். இந்த மூன்று வருடமாக அவள் எப்படி இருந்தாளோ அப்படியே அம்மாவுடன் இருப்பாள். சொல்லப் போனால் உனக்குச் சம்பளம் இல்லாத வேலைக்காரி.”

“நீங்க லேசாகச் சொல்வீங்க. ஊர் உலகம் என்ன சொல்லும். அதை நான் எப்படித் தாங்கிக்கொள்ளப் போகிறேன்?”

“உனது புருஷன் சுத்தமானவன் என்பதை நீ புரிந்து கொண்டால், அவள் என்னுடன் அப்படி நடக்கமாட்டாள் என்று அறிந்துகொண்டால் மற்றவர்கள் கதைப்பது எல்லாம்

தூசுக்குச் சமானம். அது உன்னை எதுவும் செய்துவிட முடியாது. அவள் உன்னிடம் சொத்து சுகம் எதுவும் கேட்க வில்லை. நிரந்தர வேலைக்காரியாக இருக்க இடம் கேட்டாள். இறந்தால் என்னை அல்லது உனது மகனை இறுதிக் கிரியை செய்யும்படி இறுதியாகச் சொல்லிவிட்டுப் போனாள்” என்றான் கணேஷ்.

“ஐயோ” என்று காதைப் பொத்திக்கொண்டு தலையிலடித்தாள் புஷ்பா.

“புஷ்பா, சாதாரண பெண்ணிலும் மாறுபட்ட ஒருத்தியா உன்னை எண்ணி இருந்தேன். ஒவ்வொருத்தனும் இப்படித்தான் தன் மனைவியை எண்ணுகிறான். எனக்குப் புரிகிறது” என்றான்.

“நான் சாதாரண பெண்தான். உயர்ந்தவள் இல்லை.” கணேஷ் எழுந்து வெளியே சென்றுவிட்டான்.

அடுத்த நாள் விடியவும் எழுந்தபோது புஷ்பாவின் முகம் சரியில்லை. இதை உணர்ந்தே அவன் சாப்பாட்டு மேசையில் வைத்து பிள்ளைகள் முன்னிலையில் கூறினான்.

“மாலதி அன்ரி இங்கு வந்து போவதால் ஊரிலே கெட்டபெயராம். அதனால் அவளுடைய அண்ணன் அவளை அடித்துத் துன்புறுத்துகின்றான். அவள் இங்கு நிரந்தரமாகத் தங்க அனுமதி கேட்கிறாள். இல்லையேல் தனது உயிரைப் போக்கவும் தயாராகிவிட்டாள். அவள் என்னால் உயிர் விடுவதை நான் விரும்பவில்லை. நீங்களும் விரும்பமாட்டீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்” என்று கூறியவன்,

பிள்ளைகள், மனைவி அனைவரிடமும் “நாளைக் காலையில் எட்டு மணிக்கு முன்னர் உங்கள் அனைவரினதும் அனுமதியை எதிர்பார்க்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு இப்போது யோசனையில் ஆழ்ந்தவாறு உலாவிக்கொண்டிருந்தான்.

அப்போது பின்பக்கத்தால் மாலதி வீட்டினுள் வந்து “அக்கா” என்றாள். புஷ்பா எழுந்து வந்தாள். பிள்ளைகளும் “அன்ரி” என்று கூறிக்கொண்டு எழுந்து ஓடிவந்தன.

“அக்கா, நேற்று வந்தேன். உங்களைக் காண முடியவில்லை. அத்தானிடம் கூறிவிட்டுப் போனேன். சொல்லி இருப்பார் என்று எண்ணுகிறேன். என்னுடன் எவ்வளவு அன்பாக இருந்தீர்கள். நன்றியக்கா. கடைசியாகப் பார்த்து விட்டுப் போகவந்தேன்” என்று பிள்ளைகளைப் பிடித்துக் கொஞ்சினாள்.

“நீங்க இங்கேயே வந்திடுங்க அன்ரி” என்று பிள்ளைகள் கண்கலங்கின.

புஷ்பாவைச் சிறிது நேரம் பார்த்து இருந்தவள் பதிலேதும் காணாதபடியால் அவளையும் கட்டிக் கொஞ்சினாள். நெஞ்சில் ஏதோ தைக்கவே மாலதியின் நெஞ்சுச் சட்டைக்குள் கையைவிட்டு எடுத்தாள். ஒரு “றன்பக் போத்தல்”.

பிள்ளைகள் “அன்ரி!” என்று அழுதன.

“நான் இன்னும் குடிக்கல்லடா கண்ணின் மணிகளே. எங்கே உங்களைப் பார்க்காமல் போய்விடுவேனோ என்று பார்த்துவிட்டுப் போகவந்தேன்” என்று அழுதாள்.

சத்தம் கேட்டு ஓடிவந்தான் கணேஷ். அங்கே புஷ்பா “றன்பக்” போத்தலுடன் நின்று கொண்டிருந்தாள். ஓடிவந்து பறித்தான் கணேஷ்.

“மாலதி அன்ரியிடம் இருந்ததப்பா. அம்மா, அன்ரி இனி இங்கேயே இருக்கட்டும். சொல்லுங்கம்மா. அப்பா சொல்லுங்களேன்.”

“நான் என்னத்தைச் சொல்வது. அம்மா சொன்னால் சரிதான்.”

“அத்தான், மாலதி இனி இங்கேதான் இருக்கப் போகிறாள். நீங்கள் படுக்க வந்ததும் சொல்லலாம் என்று இருந்தேன். என்ன இருந்தாலும் நானும் ஒரு பெண்தானே. மற்றவர்கள் பேச்சில் இருந்து தப்பவேண்டாமா? வேறிடத்துக்கு மாறுதலுக்குப் போட்டுவிடுங்கத்தான். இனி என்றும் என் தங்கையாய் என்னுடன் இருப்பாள்.”

“அக்கா, நீங்க சொல்றது...”

“இனி இதுதான் உனது வீடு. இனி நீ எங்களுடன் இருக்கப் போகிறாய் என்று சொல்கிறேன். எங்கு சென்றாலும் என்னுடைய தங்கையாகவே வரப்போகிறாய். உனது ஊரவர்களின் கதையை இங்கே மூட்டைகட்டி வைத்துவிட்டு நாங்கள் வேறு எங்காவது போவோம். அதுதான் அத்தனை மாற்றத்திற்கு விண்ணப்பிக்கச் சொல்கிறேன்.”

கணேஷுக்கு அந்தரத்தில் பறப்பது போன்றிருந்தது.

“என்னத்தான் நான் பேசுகிறேன், நீங்கள் பேசாமல் இருக்கிறீங்க?” என்றாள்.

“நீதான் எல்லாத்தையும் பேசிவிட்டாயே. நான் இன்னும் என்ன பேச இருக்கிறது. உன்னை என்னவோ என்று நினைத்தேன். நீ எனது மனைவி என்று நிரூபித்துவிட்டாய்” என்று கிட்ட வந்து அவளை அணைத்தான்.

பிள்ளைகள் அன்றியையும் அழைத்துக்கொண்டு தங்கள் அறைக்குள் சென்றார்கள்.

“புஷ்பா, ஒரு சவ ஊர்வலத்தில் கலக்கவேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தேன். பொன்னூஞ்சலில் ஆட வைத்து விட்டாய் என்னை. நான் நினைத்தது ஒன்று, நடந்தது ஒன்று” என்று அவளைக் கட்டிலில் தூக்கிப்போட்டு விட்டுக் கதவைச் சாத்தினான்.

நாம் நினைப்பதொன்று நடப்பது வேறொன்றுதானே.

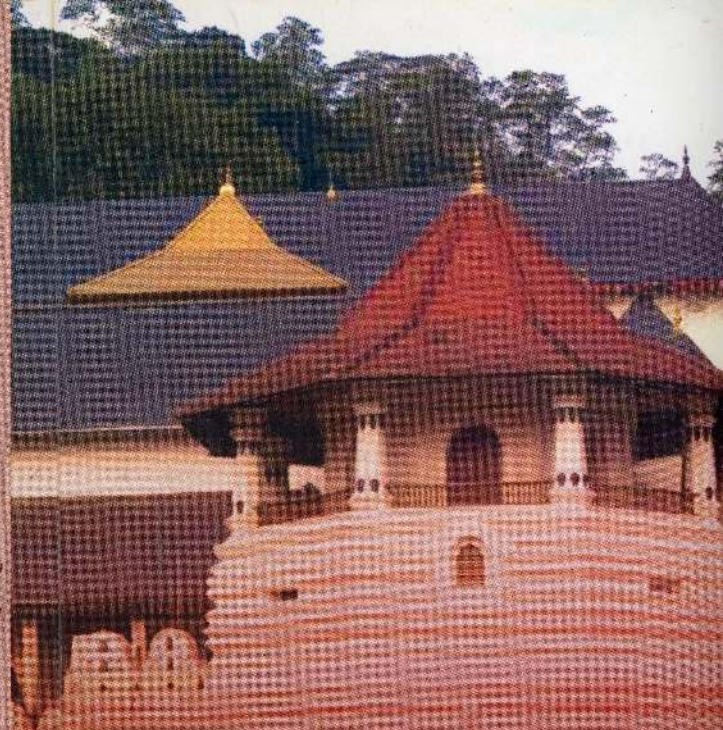

■ "மாததயா நீங்கள் என்னை விரும்புகிறீர்கள் போல் தெரிகிறது. நீங்கள் என்னை விரும்புவது நல்லதல்ல. நான் ஏற்கனவே கசக்கப்பட்ட மலர். பூஜைக்கு அருகதையற்றவள். ஒருவனால் காது வித்து கைவிடப்பட்டவள்."

"நீங்கள் இப்போதே, ஏதோ துன்பத்திலிருக்கிறீர் போலிருக்கிறது. இதனாலும் நீங்கள் பின்னர் வருந்த வேண்டி ஏற்படும் என்பதினால் தான் முன்னரே கூறுகிறேன். எனது துன்பம் என்னுடன் இருக்கட்டும். மேலும் ஏன் நீங்கள் துன்பத்தை சுமக்க வேண்டும்?"

இதைக் கூறும் போது நந்தாவதியின் கண்கள் கலங்கித் தொடங்கி கண்ணீரைத் திந்த தயாராகிறது. ■

சுந்தர் அண்ணா

ஆனந்தக் கண்ணை

மித்ர வெளியீடு
அழகரணைபுடன்

ஸ்ரீ பாரதி பதிப்பகம்

முக்ல்வண்ணன்